Altın Işık

AYLIK ÇOCUK DERGİSİ

ŞAYI : 3
250 KURUŞ
MART
1965

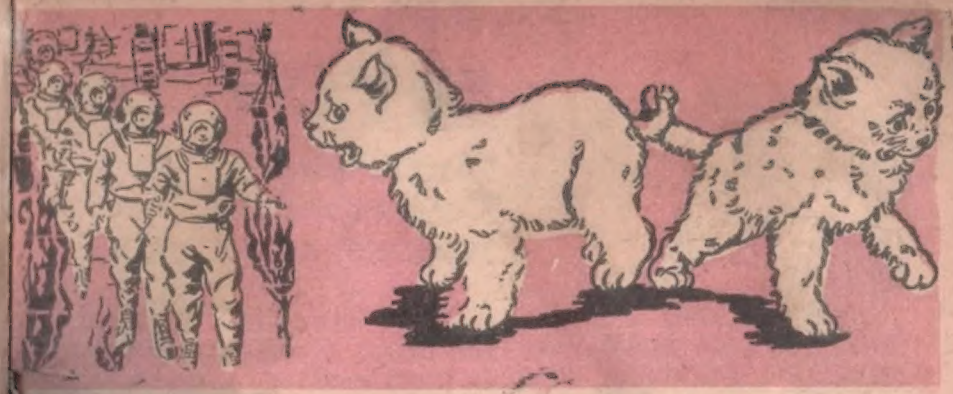

Altın Işık

AYLIK ÇOCUK DERGİSİ
SAYI : 3 — MART 1965

Sayfa	Başlıca Konular
2	ATATÜRK DİYOR Kİ
4	AHLÂK VE DİN Öğütleri, bilgileri
5	AĞUSTOS BÖCEĞİ İLE KARINCA (Piyes - 1 Perde)
8	PRENS VE ADAMLARI Grimm'den bir masal
17	DENİZALTI ŞEHRİNİN KRALI Tam bir roman
55	BİR BALYA ÇAY
61	DOKUZ KÖYÜN BİR EŞEĞİ
65	ŞATODAKİ HAYDUTLAR Resimli roman
92	DİK BIYIK Resimli hikâye
97	KUYRUĞU UZUN, AKLI KISA
103	DOKTORUNUZ DİYOR Kİ
114	TAVŞAN KALULU'DAN HİKÂYE
117	KARINCA DEYİP GEÇMEYELİM
120	OYUNLAR
122	MUTSUZLUK EKMEĞİ
124	BİR PADİŞAHIN ÜÇ OĞLU

SAHİBİ
Celâl Demiray
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ
Oğuz Özdeş
YAYINLAYAN
Türkiye Yayınevi
İDARE YERİ
Ankara Caddesi
No. 36 — İstanbul
TELEFON
23 37 14
BASILDIĞI YER
Türkiye Basımevi

Sayısı 250 Kuruş
Yıllık Aboneci 30,
Altı Aylığı 15 Lira

BASKI TARİHİ
16 Mart 1965

Bu dergi Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

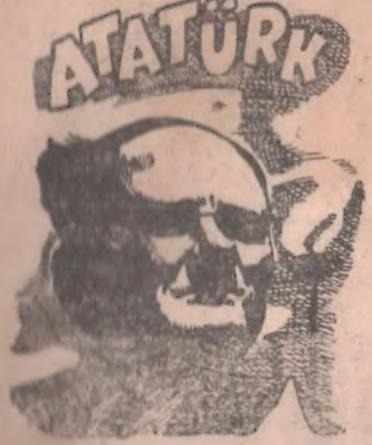

KURTULUŞ Savaşı'ndan hemen sonra bir İstanbul gazetecisi Atatürk'e şöyle bir soru sordu :

«İşte memleketi kurtardınız, şimdi ne yapmak istersiniz?»

Atatürk tereddüt etmeden cevap verdi :

DİYOR Kİ:

"Sınıfa girdiği zaman, Cumhurbaşkanı, öğretmenden sonra gelir."

«Millî Eğitim Bakanı olarak millî bilgiyi yükseltmeğe çalışmak en büyük amacımdır.»

Gezilerinde mutlaka bir okula girer, öğretmen ve öğrencilerle konuşurdu. Bir gün yolu bir köy okuluna düştü. Tek sınıflı okulda genç bir öğretmen ders veriyordu. Atatürk sınıfa girince öğretmen yerinden fırladı. Atatürk ona :

«Hayır, yerinizde oturunuz ve dersinize devam ediniz» dedi. «Eğer izin verirseniz biz de sizden istifade etmek isteriz. Sınıfa girdiği zaman Cumhurbaşkanı bile öğretmenden sonra gelir.»

Ata'dan Vecizeler

- Bugün vatanımızda bir millî kudret varsa, bu felâketlerden gözü yılan milletimin kalb ve dimağının mahsulüdür.
- Vatanı için çalışmasını bilen bir millet, elbette büyük bir millet ve elbette büyük bir istikbale lâyık olan bir millettir.
- Türk Milletinin geleceği, bugünkü evlâdlarının isabetli görüşü ve yorulmak nedir bilmez çalışmak azmi ile büyük ve parlak olacaktır.
- Büyüklük odur ki... Hiç kimseye iltifat etmiyeceksin, hiç kimseyi aldatmıyacaksın, memleket için hakikî istikbâl ve iyilik ne ise onu görecek ve o hedefe doğru yürüyeceksin...
- Bu vatan, çocuklarımız ve torunlarımız için cennet yapılmağa lâyıktır.

Atatürk çocukları çok severdi. Yukarda Atatürk'ü küçük Ülkü ile görüyorsunuz.

- İlham ve kudret kaynağı, milletin kendisidir.
- Büyükmilletler, büyük kumandanlar yetiştirir.
- Büyük hâdiseler, fikirlerde büyük inkılâplar yapar.
- Yetişecek çocuklarımıza ve gençlerimize, görecekleri tahsilin derecesi her ne olursa olsun, en evvel ve her şeyden önce, Türkiye'nin istiklâline, kendi benliğine ve millî an'ane ile mücadele etmek lüzumu öğretilmelidir.

AHLÂK ve DİN ÖĞÜTLERİ-BİLGİLERİ

TÜRK AHLÂKININ TEMELLERİ VE KÖKLERİ

GEÇEN ay sizlere Türk ahlâkı birçok yönden zamanımızın belli başlı milletlerinden ayrıdır, demiştim. Dedelerimizin, atalarımızın, Türk milletinin yüceliğini, ahlâk yönünden üstünlüğünü sağlayan bu ayrı köklerdir. Bütün dünya milletlerinin, tarih boyunca, övdüğü TÜRK AHLÂKI'nın temelinde, kökünde nasıl bir sihirli kaynak var acaba?

İşte, asıl önemli olan soru budur. Aradığımız hakikat da bu sorunun arkasındadır. Sorunun karşılığını tarihin içinde bulabiliriz. Bundan dolayı, bu köşede sizinle birlikte sık sık tarihin yapraklarını açacak ve orada, beraberce, ibret dolu gemiş olayları ve olmuş hikâyeleri okuyacağız. Bu binlerce yıllık tarih içinde atalarımıza ait olan şeyleri öğrendikçe TÜRK AHLAKI'nın neden dolayı ve nasıl EŞSİZ olduğunu anlayacaksınız.

Şu halde, hepimiz iyice bilmeliyiz ki TÜRK AHLÂKI'nın temelleri tarihin içindedir. Bu temelin, bilginlerin yaptıkları uzun araştırmalar sonunda 3000 yıllık kısmı öğrenilmiştir. Araştırmalar ilerledikçe Türk tarihi üç bin yıldan ötelere uzanmakta ve böylece temelimizin, kökümüzün derinliği anlaşılmaktadır.

Kökü ve temelleri bu kadar derinlerde olan ve köklerinden kopmadan, kurumadan gelen; temelleri üzerinde yüzyılların boyunca devir devir, büyük yapılar yükselten Türk Milleti elbette çok BAĞLAM bir ahlâka sahip olacaktır. Türk milleti uydurma bir milleti uydurma bir millet; köksüz ve temelsiz bir millet değil ki...

KIRK YILLIK ÖĞRETMEN

KAPAKTAKİ KONU

AĞUSTOS BÖCEĞİ İLE KARINCA

PİYES — 1 PERDE

YAZAN: OĞUZ ÖZDEŞ

(Süslü, ipekli, fakat eskimiş bir elbise giyen bir kız, Ağustos Böceğin temsil eder. Karınca rolünü alan da, başı örtülü, basit giyinmiş bir kadın kıyafetindedir. Sahne Ağustos böceğinin evidir. Odanın bir köşesinde ocak ve önünde bir sandalye vardır. Perde açıldığı zaman, Ağustos böceği, odunsuz ocağın karşısında iskemlede oturmakta ve düşünmektedir.

AGUSTOS BÖCEĞİ — Soğuklar başladı... Bunun arkası herhalde kardır. Şimdiden üşümeye başladım. Eğer zengin olsaydım, kışı geçirmek için zengin memleketlere giderdim. Fakat para nerede? Yazın ömrüm, eğlence içinde geçiyordu. Ne güzeldi o günler! Fakat şimdi... Bereket versin dünyada iyi adamlar az değil. Herkes o gururlu karıncaya benzemez ki! Bak, kaç gündür ihtiyar kadın

bana yiyecek getiriyor. Allah razı olsun!

(Bu sırada kapı çalınır)

AGUSTOS BÖCEĞİ — Buyurun!

(Yerinden kalkar ve kapıyı açar. İçeriye karınca girer.)

KARINCA — Günaydın kızım!

AGUSTOS BÖCEĞİ — Günaydın hanım teyze. Doğrusu sizin iyiliğinizi hiç unutamıyorum.

KARINCA — Elimden gelse de keşke daha fazla yardım etsem, çünkü, yazın senin şarkıların bana o kadar neşe verdi ki!

AĞUSTOS BÖCEĞİ — Oh hanım teyze! Sahi mi söylüyorsunuz?

KARINCA — Benim gibi durmadan çalışanların böyle neşeli şarkılara çok ihtiyacı vardır. Hele iş başında...

AĞUSTOS BÖCEĞİ — Beni mahcup ediyorsunuz. Karıncanın bana yaptığı o muameleden sonra, ben herkesin nazarında bir tembel şarkıcı mahlûk oldum. Karınca, «Yazın şarkı söyledi, şimdi de danset» dediği zaman o kadar kızdım ki!...

KARINCA — O, bu sözüyle seninle belki biraz şaka etmek istemiştir

AGUSTOS BÖCEĞİ — Bununla beraber, yine onun nasihatını tutmaya çalıştım.

KARINCA — **(Ağustos Böceğini okşar)** Fakirliğine rağmen daima neşelisin kızım. Zaten saadet de süslü saraylarda değildir!

AGUSTOS BÖCEĞİ — Yalnız sesim ve neşem var...

(Karınca, elindeki çantadan paketler çıkarır).

KARINCA — Bak sana yiyecek getirdim.

AGUSTOS BÖCEĞİ — Ah! Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum!

KARINCA — Yaz gelir gelmez tekrar şarkılarına başlaman kâfi!

AĞUSTOS BÖCEĞİ — Bana adınızın ne olduğunu söyler misiniz? Hiç olmazsa dünyada tek bir iyi kadının adını kalbimde saklıyayım.

KARICA — Sahi mi?

AGUSTOS BÖCEĞİ — Ya! Siz söyleyin Allahaşkına, insan

hem şarkı söyler, hem de çalışabilir mi? Karınca, benim adımı haksız yere tembel çıkardı.

KARINCA — Öyle kızım, iki karpuz bir koltuğa sığmaz.

AĞUSTOS BÖCEĞİ — Değil mi ya hanım teyze? Ah! Şu karıncaya öyle içerliyorum ki! O, zalim ve fena kalbli birisidir!

KARINCA — Öyle söyleme kızım. Bilâkis hem çalışkan, hem de düşünemiyeceğin kadar iyi kalblidir.

AGUSTOS BÖCEĞİ — **(Güler)** O mu? Hah hah hay! Görmek isterdim iyi kalbliliğini?

KARINCA — Öyle mi? Pek âlâ. **(Sırtındaki atkıyı atar ve başörtüsünü çıkarır.)**

AĞUSTOS BÖCEĞİ — Oh! Karınca! Siz karınca idiniz ha?

KARINCA — Evet, ta kendisi!

AĞUSTOS BÖCEĞİ — Fakat niçin kendinizi sakladınız böyle?

KARINCA — Hatanı ve yanlış kanaatlerini düzeltmen için... Sana bir teklifim var, kabul eder misin?

AĞUSTOS BÖCEĞİ — Ne teklifi?

KARINCA — Bana şarkı öğreteceksin!

AĞUSTOS BÖCEĞİ — **(Sevinçli)** Kabul. Ama siz de bana çalışmasını öğreteceksiniz.

KARINCA — Pekâlâ... O halde gel barışalım!

(Birbirleriyle kucaklaşırlar. Perde iner.)

YAZISIZ.

Prens ve Adamları

GRIMM'DEN BİR MASAL
ÇEVİREN : GÜLTEN SUVEREN

ÇOK seneler evvel bir ülkede bir kraliçe yaşıyordu. Kraliçenin son derece güzel bir kızı vardı. Bu yüzden de her gün Prensesle evlenmek isteyen gençler saraya geliyorlardı. Fakat kraliçe kızının evlenmesini arzu etmiyordu.

Saraya gelen prenslere, «Dediklerimi yapabilirseniz kızımla evlenirsiniz,» diyordu. «Yapamadığınız takdirde sizi öldürtürüm.»

Prensesin güzelliğini işiten gençler buna razı oluyorlardı tabii. Fakat hiç biri kraliçenin dediklerini yapamıyor ve bu yüzden ölüp gidiyorlardı. Her ay bir kaç prensin öldürüldüğü duyuluyordu.

Bir gün Prens Karol da talihini denemeye karar verdi. Prensesin güzelliğini işitmişti. Gidip prensesin annesiyle konuşmak istiyordu. Dayanamayıp babasını buldu ve, «Ben o güzel prensesle evlenmek istiyorum,» dedi.

Kral bu sözleri duyunca fena halde kızdı. Hiddetle haykırdı. «Olamaz! Oraya giden bütün prensler öldüler. Senin de başını kesecekler!»

Karol, çok üzüldü ve hemen hastalandı. Günlerce yattı. Oğlunun öleceğini sanan Kral en sonunda razı oldu.

— «Pek alâ oğlum, git bakalım. Belki de diğerlerinin cevap veremedikleri sualleri sen bilirsin. Yalnız sana para veremiyeceğim. Zira ben çok fakir bir ülkenin kralıyım.»

Karol bir kaç gün sonra iyileşip yola koyuldu. Yanında hizmetçisi veya uşağı yoktu. Ama genç adam buna üzülmüyordu bile. Kendi kendine, «Nasıl olsa yol uzun,» diyordu. «Elbet bana yardım edecek birilerini bulurum.»

Prens, gece gündüz demeden gitti ve epey yol aldı. Yalnız bir sabah dalgın dalgın yürürken karşıda bir tepe görerek şaşırdı. Zira o yoldan çok gelip geçmesine rağmen o güne kadar bu tepeyi fark etmemişti. Kendi kendine, «Bu yeni bir tepe galiba,» dedi. «Ama nasıl olur? Tepeler bir anda yerden bitmezler ki.»

Biraz sonra tepeye yaklaştı. Gözlerine inanamıyordu. Çünkü tepe sandığı şey çok şişman bir adamdı. Üstelik adam derin bir uykuya dalmıştı.

Karol yaklaşınca adam birdenbire uyandı.

Prens, «Sen burada ne yapıyorsun?» diye sordu. «Şimdiye kadar senin kadar kocaman bir mahluk görmemiştim.»

Şişman adam uzun uzun esnedi. «Uyuyordum. Fakat artık uyandım.»

— «Neden uyuyordun?»

— «Bu sabah çok az yemek yedim. Onun için uyuya kalmışım. Karnım çok acıktığı için de uyandım. Hemen bir şeyler yemem lâzım.»

Prens, «Bu sabah ne yedin?» diye sordu. Adamın aç kaldığını düşünerek üzülmüştü.

Şişman adam dudak büktü. «Üç inekle yüz somun ekmek yedim.»

Karol, «Seni yanıma almamı ister misin?» dedi. «Böylece karnın da doyar.»

Şişman adamın gözleri parladı. «Bana yemek verecekseniz yanında çalışırım tabii.»

Prens Karol, kabul edince şişman adam onun peşine takıldı. Biraz gittikten sonra yolun ortasında yatan bir insana rast geldiler. O kulağını yere dayamış dikkatle dinliyordu. Karol iyice bakınca onun bir kulağının çok kocaman olduğunu farketti.

Dayanamıyarak, «Burada ne yapıyorsun?» diye atıldı.

Adam başını kaldırmadan cevap verdi. «Dinliyorum.»

— «Peki ne duyuyorsun?»

Adam, «Ağaçların büyüdüğünü duyuyorum,» diye mırıldandı. «Öbür ülkedeki kuşların öttüğünü duyuyorum.»

Prens dayanamadı. «Prensesin sarayındaki sesleri de duyabiliyor musun? Söyle bakalım güzel prenses şimdi ne yapıyor.»

Adam bir an dinledi. «Güzel prenses ağlıyor. Çünkü biraz evvel annesi bir prensi daha öldürtmüş.»

Prens Karol bu cevabı duyunca heyecanlandı. «Yanımda çalışmak ister misin?»

Koca Kulak, bu teklife çok sevindi. Hemen yerden kalkıp, «Tabii isterim,» diye bağırdı.

Prens önden yürüdü. Şişko'yla Koca Kulak da onun peşine takıldılar. Epey gittikten sonra yolun yanında iki uzun cisim gördüler. Önce bunların devrilmiş iki ağaç olduğunu sandılar. Fakat yaklaşınca yanıldık-

larını anladılar. Ağaç sandıkları geyler bir adamın kollarıydı.

Prens, şaşkınlığından olduğu yerde kaldı. Ömründe ilk defa bu kadar uzun kollar görüyordu. Bir hayli yürüdükten sonra adamın kafasının yanına gelebildiler.

Prens, hayretle, «Sen çok uzun bir adamsın,» diye mırıldandı. «Senin kadar uzun boylu bir adamı ilk defa görüyorum.»

Adam yattığı yerden Karol'u süzdü. «Şu anda pek de uzun sayılmam. İstediğim zaman bir hayli uzayabiliyorum.»

Bu sözleri duyan prens de adamları da şaşırdılar. Karol, «Gel seni de beraber götüreyim,» dedi. «Benim yanımda çalış.»

Uzun Kol, bu teklifi kabul edip hemen ayağa kalktı. Şişko ve Koca Kulak'la beraber yürümeye başladı.

Biraz daha gittikten sonra bir kenarda oturan bir adam gördüler. Adam bir gözünü mendille bağlamıştı.

Prens, yine dayanamadı. «Gözünü neden bağladın? Yoksa toz mu kaçtı?»

Adam, «Hayır,» diye güldü. «Gözlerim sapsağlam. Yalnız ben çok uzakları görürüm. Yakındaki şeyleri görebilmem için bir gözümü bağlamam lâzım.»

Prens, bu cevabı çok beğendi. Hemen, «Benimle beraber gelir misin?» diye sordu. «Benim işlerimi görürsün. Buna mukabil

ben de senin karnını doyururum.»

Keskin Göz, bir kelime bile söylemeden kalkıp diğer adamlarla beraber yürümeye başladı.

Hava çok sıcaktı. Öğle üzeri olduğu için güneş tam tepedeydi. Prens dayanamıyarak ceketini çıkardı. Ama daha bir kaç metre gitmeden yolda oturan adamı görerek şaşırdı. Zira o sıcağa rağmen üst üste iki palto giymişti. Yüzünü gözünü de bezlerle sarmıştı. Adam, durmadan «Aman ne soğuk!» diye bağırıyordu. «Aman ne soğuk! Neredeyse donacağım! Aman ne soğuk!»

Prens, bir müddet düşündü. «Neden havanın soğuk olduğunu söylüyorsun? Biz sıcaktan bunaldık. Hatta bu yüzden ben ceketimi bile çıkardım. Neden paltolarını çıkarıp rahat etmiyorsun?»

Adam, «Paltomu çıkaramam,» diye cevap verdi. «Zira o zaman kar yağar. Sen de arkadaşların da bu soğuğa dayanamıyarak ölürsünüz.»

Prens Karol, nedense bu cevabı çok beğendi. «Benimle gelir misin? Benim hizmetime girersen sana iyi bakarım.»

Soğuk adam, ses çıkarmadan kalkıp diğerlerine katıştı.

Bir müddet gittikten sonra Karol ve adamları güzel prensesin yaşadığı ülkeye geldiler.

Karol, saraya giderek Kraliçenin yanına çıktı ve, «Kızınızla evlenmek istiyorum,» diye söze başladı. «Lütfen ne yapmam lâzım geldiğini bana söyler misiniz?»

Kraliçe kaşlarını çatarak genç prensi süzdü. «Sana üç şey söyliyeceğim. Bunları yapabilirsen kızımla evlenirsin.»

Prens, «Bugün ne yapmam lâzım?» diye sordu.

Kraliçe, gülümsedi. «Çok güzel bir yüzüğüm vardı. Onu nehire düşürdüm. Yüzüğü güneş batana kadar bulup bana getireceksin.»

Prens, kraliçenin yanından ayrılıp adamlarını buldu. Durumu onlara anlatarak, «Şimdi ne yapacağız?» diye mırıldandı. «Yüzüğü bulmak imkânsız.»

Keskin Göz hemen atıldı. «Ben sana yardım edebilirim.» Gözümdeki mendili çıkarıp nehire baktı. «Yüzük suyun dibinde duruyor. Biraz ileri de küçük bir taşın üstünde yüzüğü görüyorum.»

Uzun Kol, «Yüzüğü görebilseydim, hemen çıkarırdım,» diye söze karıştı.

Bunu duyan Şişko, ağzını açıp eğildi ve nehrin suyunu içmeye başladı. İçti, içti, içti. Biraz sonra nehir kuruyuverdi. Uzun Kol, ayağa kalktı. Kolunu daha da uzatarak yüzüğü aldı ve Prense verdi.

Prens Karol, sevinçle saraya koşup Kraliçeyi buldu ve yüzüğü uzattı. Fakat Kraliçe bu duruma hiç de memnun olmamıştı. Kendi kendine, «Prense yapamıyacağı bir ödev vermeliyim,» dedi. «Kimsenin başaramıyacağı bir iş düşüneyim.» Kadın, hiddetinden o gece hiç uyuyamadı.

Kraliçe ertesi sabah adamlarını yollıyarak Prensi çağırttı. Karol gelince hemen istediğini söyledi. «Uzun bir seyahatten geldiğini biliyorum. Her halde karnın acıkmıştır. Sarayın yanındaki çayırda tam üç yüz tane inek var. Bunların hepsini öğleye kadar yiyeceksin. Gelip bakacağım. Dediğimi yapamazsan bu gece seni öldürteceğim.»

Prens, «Arkadaşlarımdan birini yemeğe davet edebilir miyim?» diye sordu. «Bilirsiniz kimse yalnız yemek yemek istemez. Arkadaşım olursa iştahımın açılacağını sanıyorum.»

Kraliçe, iki kişinin üç yüz ineği yiyemiyeceğini biliyordu tabii. Bu yüzden razı oldu. «Sadece bir arkadaşını davet edebilirsin.»

Bunun üzerine Prens gidip Şişko'yu buldu ve kendisiyle çayıra gelmesini söyledi. İnekleri gören Şişko'nun gözleri parladı. Hemen oturup üç yüz ineği bir çırpıda yiyiverdi. Ama yine de doymamıştı. Onun için Kraliçenin tavuklarıyla ördeklerini de yuttu. Bunlarda kâfi gelmeyince saraydaki bütün ekmekleri

de yedi.

Sonra, prense dönerek, «Hepsi bu kadar mı?» diye sordu. «Bugün bana başka yiyecek vermiyecek misin? Halbuki bana istediğim kadar yemek yediireceğine dair söz vermiştin.»

Öğle olunca Kraliçe sofraya oturup kendisine yemek getirmelerini emtretti. Bekledi, bekledi, bekledi. Fakat yemeğe benzer bir şey getirmediler. Nihayet Kraliçe ahçıyı çağırttı. «Bugün neden bana yemek vermedin?»

Ahçı boynunu büktü, «Şişman bir adam saraydaki bütün yemekleri yedi. Ne tavuk, ne ördek, ne de ekmek bıraktı.»

Bunun üzerine kraliçe daha da sinirlendi. Uzun uzun düşündü. En sonunda kararını verdi. «Demek daha zor bir iş bulmam lâzım. Nasıl olsa bu sefer onu yakalarım.»

Prens Karol'u yanına çağırttı. Gülümsiyerek, «Bu gece benimle yemek yer misin?» diye sordu. «Ondan sonra kızımla iki saat oturup konuşabilirsin.»

Prens çok sevindi. Aklına kadının bir kötülük edebileceği gelmemişti.

Kraliçe, «Yalnız bir şartım var,» diye devam etti. «Prensesle konuşurken uyumıyacaksın.»

Prens, itiraz etti. «Hayır, neden uyuyayım?»

— «Uyuyacak olursan Prensesi alıp götüreceğim. Odaya girdiğim zaman kızım yanında değilse seni öldürteceğim.»

— Karnımın çok acıktığını söylüyordun Jo...

Çocuk — Bir bilya yuttum. Onu çıkartmak istiyorum.
Doktor — (ikinci çocuğa) Sen çocuğum?
İkinci çocuk — Yuttuğu bilya benim de, almağa geldim.

Prens o akşam en güzel elbiselerini giyerek saraya gitti. Kraliçe ile sofraya oturdular. Hizmetçiler gümüş kaplarda lezzetli yemekler getirdiler. Bir ara Kraliçe eğilerek usulca genç adamın bardağına bir toz attı. Durumun farkına varmayan Karol, suyu içti.

Yemekten sonra Kraliçe, «Gel,» dedi. «Şimdi kızımı göreceksin.»

Prens, kadını takip etti. Birlikte sarayın tavan arasında bir odaya girdiler. Odanın bir tek penceresi vardı. Prenses de bu-

nun yanına oturmuştu. Güneş battığı için gökyüzü kırmızımsı bir renge bürünmüştü. Prenses çok güzeldi. Prens gidip kızın yanındaki iskemleye ilişti. Bir müddet tatlı tatlı konuştular. Fakat birdenbire Prens Karol'un uykusu geldi. Gözlerini bir türlü açamıyordu. Prensesin söylediklerini anlıyamıyordu. Zaten kendisi de konuşacak halde değildi. Sonra uyuya kaldı.

Bir müddet sonra gözlerini açıp etrafına baktı. Prenses yanında değildi. Odanın her tarafını araştırdı fakat genç kızı bulamadı. Prenses gitmişti. Pencereye koşarak dışarıya baktı. Şişko aşağıda duruyordu.

Karol, «Prenses gitti!» diye haykırdı. «Onu bulabilmek için bir saatimiz var.»

Şişko, prensi görmüştü fakat ne dediğini anlıyamamıştı. Hemen bağırdı. «Ne dediğini duyamıyorum!»

Bu arada Koca Kulak yetişti. Prensin söylediklerini hemen duydu tabii.

Prens, «Beni aşağıya indirin!» diye seslendi.

Uzun Kol gelip sarayın önünde durdu. Kollarını daha da uzatarak prensi tuttuğu gibi aşağıya indirdi.

Prens, bu sefer Koca Kulak'a döndü. «Kraliçe, prensesi sakladı. Onun nerede olduğunu anlıyabilir misin?»

Koca Kulak hemen yere yatıp dinlemeye başladı. Heyecanla, «Evet,» diye bağırdı. «Duyuyorum. Genç kız sesleniyor. «Ben bir adadayım, Prensim,» diyor. «Bir ağacın kovuğunda oturuyorum.» Evet böyle diyor.»

Bunun üzerine Keskin Göz mendilini çözüp karşı tarafa baktı. «Tamam... Tamam... Kızı gördüm!»

Prens, «Eyvah!» diye inledi. «Prensesi kurtarabilmek için bir gemi lâzım. Şimdi biz ne yapacağız!»

Soğuk adam ortaya çıkarak paltosunun yakasını açtı. Etraf birdenbire buz gibi kesildi. Korkunç bir rüzgâr esmeye başladı. Sonra lâpa lâpa kar yağdı. Soğuk adam hemen denize atladı. Bir anda deniz buz tuttu. Prensle diğerleri buzların üstünden yürüyerek adaya gidip Prensesi ağaç kovuğundan çıkardılar.

Geri dönünce Uzun Kol, Prensle Prensesi tutup çatı katındaki odaya bırakıverdi. Tam onlar oturdukları sırada kapı açılarak Kraliçe de içeriye girdi.

Kraliçe, Prensesi odada bulunca fena halde kızdı fakat kendisini tutarak bir şey söylemedi.

Prens, «Çok ilgi çekici şeylerden bahsediyorduk,» dedi. «Denizleri adaları ve ağaçları konuşuyorduk.»

Kraliçe yine kendisini tuttu. «Vakit geç oldu. Bu saatten sonra saraydan ayrılman doğru olmaz. Uyuman için bir oda hazırlattım. İstersen adamların da seninle kalabilir.»

Prens, genç kızın elini öperek odadan çıktı. Kraliçenin peşinden yürüdü. Kadın, genci taştan yapılmış kocaman bir odaya soktu. Prensin adamları da içeriye girdiler. Kraliçe kapıyı kapatıp kilitledi. Sonra ahçı başıya koşup, «Çabuk taş odanın altında büyük bir ateş yak!» diye emretti. «Bütün gece ateş yanmalı!»

Ahçıbaşı odanın altında büyük bir ateş yakıp bol bol odun attı.

Bir iki saat sonra Prens sıcaktan şikâyet etmeye başladı. «Bu oda fazla ısındı.»

Şişko, «Doğru,» diye cevap verdi. «Çok sıcak oldu.»

Prens kapıyı açmaya çalıştıysa da muvaffak olamadı.

Koca Kulak, dikkatle etrafı dinledi. «Aşağıda büyük bir ateş yanıyor. Odunların çıtırtısını duyuyorum.»

Sadece Soğuk Adam hayatından memnundu. Sık sık, «Oh ne rahat bir oda,» diyordu. «İçimin ısındığını hissediyorum. Aman ne sıcacık yer!»

Diğerleri bir ağızdan bağırdılar. «Mahvolduk. Bu odada yanacağız!»

Prens, biraz düşündükten sonra Soğuk Adam'ın paltosunu çıkardı. Daha ikinci paltoyu çıkarmaya lüzum kalmadan oda buz gibi oldu. Kar yağmaya başladı. Soğuk adam, «Donuyorum!» diye inledi. «Ne olur paltomu ver... Çok üşüyorum.»

Kar, lâpa lâpa yağıyordu. Prensin soğuktan dişleri birbirine vurmaya başlamıştı. Şişko ise soğuktan ağlıyordu.

Biraz sonra Kraliçe kapıya geldi. Uzun uzun dinlediyse de bir ses duymadı.

Neşeli neşeli güldü. «En sonunda hepsi öldü!»

Kapıyı açıp odaya bakacak oldu. Prens ve adamları çabucak odadan çıktılar.

Prens, «Gidip ateşin yanında oturalim,» diye mırıldandı. «Soğuktan yüzüm ve ellerim morardı.»

O zaman Kraliçe Prens Karol'a bir şey yapmasına imkân olmadığını anladı. Ülkesini bırakarak başka bir yere kaçtı. Prens de güzel Prensesle evlenerek saraya yerleşti. Ömürlerinin sonuna kadar mesut oldular. Şişko, Koca Kulak, Uzun Kol, Keskin Göz ve Soğuk Adam da sarayda kalıp Prensle Prensese hizmet etitler.

SON

- BİLGİ gençleri besler, ihtiyarları ilâhlaştırır.
- Neşeli insan, güneş gibi girdiği her yeri aydınlatır.

En faydalı yazılar, en güzel romanlar, en meraklı bahisler, en cazip konular, yalnız **Çocuk Haftası** ciltlerindedir.

Çocuk Haftası ciltleri tam bir kültür hazinesidir.

ÇOCUK HAFTASI CİLTLERİ

Çocuk Kütüphanesinin en değerli eserleridir.

Şimdiye kadar 25 cilt çıkmıştır.
Her cildin bedeli 10 liradır.

Kitapçınızdan bulamazsanız, aşağıdaki adrese bedelini gönderip isteyiniz.

TÜRKİYE YAYINEVİ
Ankara Caddesi No. : 36 — İstanbul

Denizaltı Şehrinin Kralı

Yazan :
Meşhur çocuk romanı yazarı
GEORGES G. TODOUZE

MORİSET'İN ÇANTASI

FRANSA sahilindeki Morgat koyu son derece sakindi. Jobic Callek de kayığında yatmış uyuyordu. Çok sevdiği köpeği Armen ve kedisi Ribon da yanındaydı. Jobic, on dört yaşında bir hayli zeki ve akıllı bir çocuktu. Kendisiyle köpeğini de hiç bir zaman yanından ayırmamaya dikkat ederdi. Jobic, böyle uyurken koya büyük bir yat girdi. Kayığın biraz ilerisinde demir attı. Gürültüyü duyan çocuk uyanarak başını kaldırdı ve yata baktı. Yüzünde son derece ciddi bir ifade belirmişti. Kendi kendine, «Ne büyük yat!» dedi. «İyi ama bunun Morgat da ne işi var? Hem neden bu kadar yakına gelip beni uyandırdı. Ne dersiniz dostlarım?»

Çok sevdiği kedi ve köpeği de onun sözlerini anlamışlar gibi yata bakıyorlardı. Armen siyah beyaz tüylü büyük bir köpekti. Ribon ise üç renkliydi.

Jobic başını salladı. «Güzel yat. Her halde buraya gelmesinin bir sebebi var. Öyle değil mi Armen?»

Armen bu suale havlıyarak cevap verdi.

— «Sen de dersin Ribon?»

Kedi de uzun uzun miyavladı.

Jobic, «Haklısınız,» diye mırıldandı. «Bu yatın buraya gelmesinin bir sebebi var.» Birdenbire şaşırdı. «Bakın! Bakın! Yatta bir de kız var. Hem bahriye elbisesi giymiş.»

Yatta dört kişi vardı. Onlar küçük filikayı suya indiren gemiciyi seyrediyorlardı. Kır saçlı bir ihtiyar, iki genç adam ve bir de

küçük kız. . Yatta başka kimse yoktu galiba. Yatın yan tarafında yaldızlı harflerle ismi yazılıydı : SIHİRBAZ.

Job'e, böyle bakarken suya bir şey düştü. Küçük kız birdenbire haykırdı. «Büyük baba! Çantam... Çantam denize düştü!»

Jobic, «Münasebetsizlik!» diye söylendi. «Kızlar karada bile doğru dürüst hareket etmesini bilmezler. Hele denizde ne yapacaklarını şaşırıyorlar. Her halde kızcağız çantasını çok seviyordu.»

Yattan konuşmalar aksediyordu. Kız büyükbabasının boynuna sarılmış ağlıyordu. «Kayboldu! Kayboldu! Halbuki o çantayı bana annem vermişti. Ben şimdi ne yapacağım?»

Jobic, kıza acımıştı. «Onunla alay etmemeliyiz. Zavallı çok üzülüyor.»

Köpek tasdik eder gibi havladı. Kedi de yine miyavladı.

Gemici başını kaldırarak filikadan küçük kıza seslendi. «Miss Moriset çantanızı görebiliyorum. Bir ağ verirseniz onu çıkarabilirim.»

Kızın büyük babası Mr. Mornant, «Çantayı çıkarırsan sana beş altın veririm.» diye bağırdı. «Göster kendini Marius.»

Marius, bir ağ alarak işe koyuldu. Onu seyreden Jobic, gülmemek için kendisini güç tutuyordu.

— «Görüyor musun Armen, ağla çantayı çıkaracağını sanıyor? Ama buna imkân yok. Su beş metre derinliğinde... Hem sular yükselmeye de başladı.»

Jobic, haklıydı. Marius bütün uğraşmasına rağmen çantayı çıkaramadı. Çocuk dayanamıyarak ayağa kalktı. «Kızcağız hâlâ ağlıyor. Ona yardım etmemiz lâzım. Ne dersin Armen?»

Jobic demir alıp yata yaklaştı. Başından kasketini çıkararak Mr. Mornant'a selâm verdi. «Orada suyun derinliği en az beş metre var. Adamlarınız çantayı çıkaramazlar. İsterseniz bir de ben deneyeyim.»

Marius, güldü. «Şu hayvanlara bak. Yoksa bu çocuk sirkte mi çalışıyor Belki de kedi suya dalıyordur. Köpek de kasketi ağzına alıp para toplar her halde.»

Jobic bu sözlere çok kızdı. Çünkü arkadaşlarıyla alay edilmesine tahammülü yoktu. «Ben size yardım etmek istedim. Ama yardımınıza ihtiyacınız yok sanırım. Onun için ben gideyim.»

Moriset, «Büyük baba,» dedi. «Ne olur bu çocuğu dinle.»

Mr. Mornant gülümsedi. «Eğer torunumun çantasını çıkaracak olursan sana beş altın veririm.»

Jobic, «Çantayı çıkaracağım,» diye cevap verdi. «Fakat para istemem. Otur Armen. Ribon sen de sus!»

Çocuk kayığın burnunda durup ellerini havaya kaldırdı ve denize daldı. Yattakiler onun suyun dibine indiğini gördüler.

Mr. Mornant, dikkatle Jobic'i seyrediyordu. «Çantayı tutamadı.»

Jobis, suyun yüzüne çıkarak derin bir nefes aldı. Sonra tekrar daldı.

Moriset, «O çocuk nerede?» diye sordu. «Kendisini göremiyorum.»

Adamlardan biri eliyle işaret etti. «Yatın altından geçiyor.»

Biraz sonra Jobic yatın öbür tarafında suyun yüzüne çıktı. «Çantaya dokundum ama yakalayamadım. Sular yükseliyor. Onun için yüksek bir yerden denize atlamalıyım.»

Çocuk yata çıkıp tekrar denize atladı. Bu sefer dibe kadar inmeye muvaffak olmuştu. Yattakiler dikkatle çocuğu seyrediyorlardı.

Marius, «Çantayı aldı!» diye bağırdı.

Moriset de heyecanla ellerini çırptı. «Çantamı çıkardı.»

Sudan çıkan Jobic'in elindeki çantaya bakan küçük kız sevinçle büyük babasına sarıldı. «Büyükbaba, o çocuk çantamı çıkardı.»

DENİZİN ÇOCUĞU

JOBİC, çantayı yaşlı adama teslim etti. Fakat beş altını almaya yanaşmadı. Mr. Mornant, çocuktan hoşlanmıştı ve bu yüzden kendisiyle ilgilendi. Moriset de çantasına kavuştuğu için Jobic'e teşekkür etti.

Mr. Mornant, «Yavrum,» diye mırıldandı. «Evine gidip ıslak elbiselerini değiştirsen iyi olur. Bu akşam seni bekliyorum. Seninle konuşacak şeylerim var.»

Jobic, yattan ayrılıp bir kaç saat sonra geri geldi.

Mr. Mornant ve diğer iki adamla oturup konuşmaya başladılar.

Mr. Mornant merakla sordu. «Adın nedir? Kimin oğlusun? Ne-

rede oturuyorsun?»

Jobic, «Kim olduğumu ben de bilmiyorum,» diye cevap verdi. Okulda bana «Jobic» derlerdi. Havalar çok kötü olduğu zaman bahçe çıkamıyordum. İşte o sıralarda okula giderdim. Annemi ve babamı hiç tanımıyorum. Callec adında biri on iki sene evvel beni boğulmaktan kurtarıp yanına almış.»

Trottier, lâfa karıştı. «Hiç de bu kasabada yaşayan insanlara benzemiyorsun.»

Trankovan da tasdik etti. «Doğru. Bu sahillerin insanlarına benzemiyor. Acaba kendisi nereli?»

Mr. Mornant, «Bana kendinden bahset, «Jobic,» dedi. «Arkadaşın Callec'i anlat.»

— «Yan Callec öldü. Bu yüzden dünyada yapayalnız kaldım. Callec'le küçük bir kulübede oturuyorduk. Ben halâ orada yaşıyorum. Balıkçılık yaparak karnımı doyuruyorum.»

— «Demek kimsen yok.»

Jobic «Sadece köpeğim Armen ve kedim Ribon var,» diye cevap verdi

Trottier de çocukla ilgilenmişti. «Callec seni nasıl kurtardı? Bunu bize anlatmaz mısın?»

— «Seneler evvel korkunç bir fırtınada bir gemi karaya vurarak parçalanmış. Yan Callec kayığına atlıyarak güç belâ gemiye yaklaşmış. Etrafı araştırmış ama kimseye rastlıyamamış. Yani o havada bütün insanlar denize dökülerek boğulmuşlar. Callec gemiden ayrılacağı sırada küçük bir çocuğun ağladığını duyarak dönmüş. Bir kamarada küçük bir çocuk bulmuş. Çocuğun yanında da bir köpek varmış. İşte o çocuk benmişim. Callec beni ve köpeği alıp karaya çıkarmış. Gemi Armen Körfezinde battığı için de köpeğime bu adı vermiş.»

Mr. Mornant, gitgide ilgileniyordu. «Peki batan geminin adı neymiş Jobic?»

— «Bilmiyorum efendim. Gemi parçalanıp batmış. Sadece üstünde «TRAVA» yazılı bir tahta parçasını bulabilmişler.»

O sırada köpekle kedinin sesleri yükseldi. Jobic, «Artık gitmem lâzım,» diye ayağa kalktı. «Arkadaşlarım beni kayıkta bekliyorlar. İyi günler Mr. Mornant. İyi günler Miss Moriset, size yardım edebildiğim için memnunum.»

Uçak alev almıştı. Hızla yere düşüyordu.

Trottier eğilip Mr. Mornant'ın kulağına bir şeyler fısıldadı.

Moriset de söyledi. «Evet, evet büyük babacığım! Bunu yapmamız lâzım.»

Mr. Mornant, çocuğa döndü. «Beş altını almak istemiyor musun?»

— «Hayır, efendim. Yardımıma karşılık olarak bir şey istemem.»

Mr. Mornant, «Şimdi nereye gideceksin?» dedi.

— «Arkadaşlarımın yanına döneceğim.»

Küçük kız Jobic'den çok hoşlanmıştı. «Büyükbaba, neden onu gönderiyorsun? Jerome Trottier'in dediğini yapsana. Hem ben de Jobic'in yatta kalmasını istiyorum.»

Bu arada Jobic, kayığına geçmişti bile.

Mr. Mornant, «Haklısın yavrum,» diye gülümsedi. «Ben de Jobic'i yata almak istiyorum. Fakat herşeyden evvel sözlerinin doğru olup olmadığını anlamamız lâzım.»

*

BİRKAÇ gün sonra Mr. Mornant, Jobic'i çağırttı. Çocuk köpeği ve kedisiyle beraber yata geldi.

Mr. Mornant, Morgat'daki insanlara seni sordum,» diye söze başladı. «İyi bir çocuk olduğunu söylediler. Beş sene sonra Fransız Donanmasına girip iyi bir denizci olabilirsin. Sana bu hususta yardım etmemi ister misin?»

Jobic çok şaşırdı. «Tabii isterim efendim. Fakat bunu nasıl yapacaksınız?»

— «Seni yatıma alacağım. Kaptan Gerbier sana lüzumlu şeyleri öğretecek. Dostum Traskovan da iyi bir denizcidir. O da sana yardım eder.»

Jobic'in yüzü bulutlandı. «Fakat ben arkadaşlarımı bırakamam ki..» Eliyle köpeği Armen'le kedisi Ribon'u işaret etti.

Mr. Mornant gülümsedi. «İstersen onları da alabilirsin. Seni dostlarından ayırmacak değilim.»

— «Çok iyisiniz, Mr. Mornant. Peki kayığımla kulübem ne olacak?»

— «Bu hususta üzülme yavrum. Ben buradan pek uzaklaşamıyacağım. Douarnenez Koyunda tetkikler yapacağım.»

Jobic, «Şu suların altında kalan Ys şehrinin olduğu yeri mi kastediyorsunuz?» diye sordu. «Ben orasını iyi bilirim. Kaç defa suların altındaki şehri gördüm.»

Mr. Mornant ve Trottier heyecanla yerlerinden fırladılar. Yaşlı adam bağırdı. «Şehri gördün mü?»

Jobic, başını salladı. «Evet, efendim. Zaten herkes bu meşhur hikâyeyi bilir. Vaktiyle Ys isminde bir şehir varmış. Bu şehirde oturan insanlar ölmüş ve şehir de suların altında kalmış. Hatta bu şehir için bir de şarkı yapmışlar.»

Mr. Mornant, «Bütün bildiğin bundan mı ibaret?» diyecek oldu.

— «Ne münasebet. Ben şehrin yerini biliyorum. Hem güneşli havalarda oraya giderek çok defalar suyun dibine baktım. Suyun altında kalan evleri gördüm.»

İhtiyar adam, çocuğun kolunu yakaladı. «Beni dinle Jobic. Ben buraya Ys şehrini bulup incelemeye geldim. Bu son derece önemli bir iş. Hem yatımda bu işi başarabilmek için fevkalâde cihazlar var. Paranın ve zamanın hiç ehemmiyeti yok. Bu şehri bulup çıkarmalıyım. Şimdi bana doğru söyle. Sahiden Ys şehrinin nerede olduğunu biliyor musun?»

Jobic, Mr. Mornant'ın yüzüne baktı. «Evet, biliyorum. Çünkü bu şehri bir kaç defa gözlerimle gördüm. Hattâ şehrin taşlarını bile gördüm. Balık tutarken zaman zaman bu taşlar ağlarımıza takıldı. Bana o şehri Callec göstermişti. Orada ağlarımızın parçalanabileceğini bana anlatmıştı. Bir zamanlar Douranenez Körfezi diye bir yer yokmuş. Orası karalarla kaplıymış. İnsanlar büyük bir şehir kurup adına da Ys demişler. Ys'in kralı Gradlon'muş. Prenses Ahes çok kötü bir kadınmış. Zaten prensesle kötü insanların yüzünden sular büyük duvarları aşarak şehire hücum etmişler. İsterseniz sizi şehrin bulunduğu yere götürebilirim.»

Trottier ve Treskovan, çocuğa inanmadılar. Moriset, «Büyük babacığım,» diye yalvardı. «Ona inanmalısın. Zaten ben de Jobic'e inanıyorum. Bize faydalı olacağından eminim.» Çocuğa döndü. «Şehri bulursak Galicher, çok kızacak. Galicher, büyük babamın düşmanıdır.»

Traskovan, kaşlarını çattı. «Galicher, bu sözlerini duysaydı çok şaşırırdı, Moriset.»

Moriset, oralı olmadı. «Sen ne dersen de! Galicher, büyük babamdan hoşlanmıyor. Bu yüzden ben de kendisini sevmiyorum. İstersen gidip bunları Galicher'e söyleyebilirsin.»

Moriset'in Traskovan'dan da hoşlanmadığı belliydi. Adam başını öne eğerek, «Ben Mr. Galicher'i tanımıyorum,» diye mırıldandı. «Yoksa Galicher'in dostu olduğumu mu sanıyorsun? Büyük babana kötülük edeceğimi zannediyorsan yanılırsın.»

Mr. Mornant, bu konuşmayı kesti. «Sana inanıyorum Jobic. Beni Ys şehrinin olduğu yere götüreceksin. Bu şehir 1800 seneden beri suların altında... Onu görebileceğimi düşündükçe heyecanlanıyorum.»

Jobic, gülümsedi. «Ne isterseniz yapmaya hazırım efendim.»

SU ALTINDA ARAŞTIRMA

YAT Douarnenez Körfezine girerek demir attı. Köpeşteye dayanmış olan Moriset'le Jobic konuşmaya dalmışlardı.

Jobic «Mr. Mornant, neden bu şehirle ilgileniyor?» diye sordu.

— «Büyük babam bir zamanlar fabrikatördü. Fabrikasında otomobiller yapılırdı. Fakat annemle babam bir kazada ölünce büyük babam işini bıraktı. Tarihle meşgul olmaya başladı. Sonra kaybolmuş şehirler hakkında bir kitap yazdı. Bu kitapta Ys şehrinden de bahsetmişti. Bu arada Galicher de bir kitap yazıp Ys diye bir şehir bulunmadığını iddia etti. Galicher, Amerikalıdır. Hem son derece zengindir. Kendisi Ys şehrinin bir efsaneden ibaret olduğunu ve büyükbabamın yanıldığını söyledi. Bunun üzerine büyükbabam kızdı. Şimdi şehri bulacak olursa bütün tarihçiler kendisini tebrik edecekler. Büyük babama yardım etmeni istiyorum. Hayatta ondan başka kimsem yok. Annem onun tek çocuğuydu. Annemin ölümünden beri bir hayli üzgün.»

Jobic, «Üzülme,» dedi. «Büyük babana yardım edeceğim.»

O sırada çocuklara yaklaşan Mr. Mornant da lâfa karıştı. «Mükemmel... Bana yardım edeceğine göre hemen işe başlıyabiliriz.»

Mr. Mornant «Bize haritada gösterdiğin yerde demir attık Jobic,» dedi. «Şimdi âleti aşağıya indireceğiz. Bakalım denizin dibinden neler çıkacak.»

Öğretmen — Bana Afrika'da yaşıyan altı tane yaban hayvan say bakayım.

Çocuk — İki aslan, dört kaplan!.

Treskovan ve gemici Bernadet cihazı hazırladılar. Bernadet, Traskovan'ın yardımcısıydı.

Traskovan seslendi. «Herşey hazır mı?»

— «Evet efendim.»

Cihazı suya indirdiler. Bernadet, «İşte dibi bulduk!» diye bağırdı. «Cihazı geri çekelim.»

Cihazı geri çektiler. Fakat buna hiç bir şey takılmamıştı.

Jobic, yaklaşıp baktı. «Cihazı bir kere daha aşağıya indirsek.»

Çocuğun dediğini yaptılar ama yine de denizin dibinden bir şey çıkmadı.

Trottier, çocuğu süzdü. «Şehrin burada olduğundan emin misin?»

— «Evet, eminim.»

Mr. Mornant, «Cihaz iyi işliyor mu?» diye sordu.

Traskovan, başını salladı. «Evet.»

Jobic, gözlerini cihaza dikmişti. «Bunda bir bozukluk var. Müsaade ederseniz cihazı düzelteyim. Ondan sonra bunu denizin dibine indiririz.»

Mr. Mornant da cihaza bir göz attı. «Haklısın Jobic. Bu âlet bozuk.» Traskovan'a döndü. «Bunun gayet iyi işlediğini söylemiştin. Yanımda çalışan insanların çok dikkatli olmaları gerekir.»

Cihazı tekrar denizin dibine indirdiler. Biraz sonra geri çektikleri zaman bunun dişlerinin arasında bir şey vardı. Bu siyah bir taştı galiba.

Trottier, heyecanla, «Bu yontulmuş bir taş!» diye haykırdı. «Jobic haklı. Ys şehrinin burada olması lâzım.»

DENİZ UÇAĞI

MR Mornant gülümsedi. «Şu şehri görmemiz lâzım. Deniz uçağıyla dolaşarak bunu yapabiliriz.»

Trottier, «Evet,» dedi. «Jobic'le beraber uçakla dolaşalım. Ben şehrin plânını çizmeye çalışırım.»

Henüz sabahın onuydu. Deniz uçağı yatın yanında hazır bekliyordu. Kaptan Gerbier, Trottier'e yaklaşıp körfezin haritasını verdi. «Şehri bu harita üzerinde işaretliyebilirsiniz.»

— «Mükemmel. Jobic! Jobic, neredesin?»

Jobic, yatın burnunda Moriset'le konuşuyordu. Kızla artık iyi arkadaş olmuşlardı. «Armen'le Ribon'u emanet ediyorum. Ribon'u kamarama kapatmalısın. Armen, senin yanında kalabilir. Fakat onu sıkı tut Bir yere bırakma. Zira benim peşimden gelmeye kalkacaktır.»

Jobic, köpeğinin başını tuttu. «Armen, ben yokken Moriset'in sözlerini dinleyeceksin. Anladın mı?»

Köpek, kızın elini yaladı.

Moriset, «Anladı!» diye bağırdı. «Çok zeki bir köpek. Dediğini anladı.»

On dakika sonra Jobic'le Trattier, deniz uçağına bindiler. Uçak hareket etti. Bir hayli yükseldi. Uçağı Trottier kullanıyordu. Jobic de haritayla meşguldü. Uçak bir kaç tur attıktan sonra yatın üstünden geçti. Bir cisim gürültüyle yata düştü. Gemicilerden biri bunu kapıp Mr. Mornant'a getirdi. Bir kutuydu bu. İhtiyar adam kutuyu açınca bir kâğıt çıktı. Bunun üstüne, «Şehri görüyoruz,» yazılmıştı. Deniz uçağı tekrar yükseldi.

Yattakiler telâşla haykırdılar. «Uçak düşüyor!»

Uçak alev almıştı. Hızla düşüyordu. Kaptan, «Çabuk filikayı indirin!» diye emretti.

Gemici filikayı indirdi. Bu arada uçak sulara gömülmüştü.

Moriset dikkatle denize bakıyordu. «İşte oradalar.» Jobic ve Trottier, uçaktan çıkmışlardı. «Çabuk, çabuk gidip onları kurtarın!»

Bu sözlere Armen, havlıyarak cevap verdi. Köpek gidip sahibini kurtarmak istiyordu.

Moriset, «Koş Armen!» diye haykırdı. «Koş!»

Köpek, bir ok gibi fırlayıp kendisini denize attı. Yüzerek Jobic'e yaklaştı. Filika da suya inmişti. Armen'in yardımıyla Jobic, Trottier'i filikaya bindirdi. Bir kaç dakika sonra yata döndüler.

Mr. Mornant, onları karşılayarak, «Ne oldu?» diye sordu.

Trottier, dudak büktü. «Bilmiyorum. Motor birdenbire arıza yaptı.»

İhtiyar adam bu duruma üzülmüştü. «Nedense hiç bir şey iyi yürümüyor. Önce cihaz bozuldu. Deniz uçağımız da suyun dibine gitti.»

Trottier de homurdandı. «Doğru. Jobic olmasaydı boğulup gidecektim.»

Jobic, «Bana teşekkür etmeyin,» dedi. «Sizi Armen kurtardı.»

Mr. Mornant, heyecanla atıldı. «Sahiden Ys şehrini gördünüz mü?»

— «Evet, harita nerede?»

Trottier, yüzünü buruşturdu. «Maalesef suya düşünce haritayı kaybettim.»

Jobic, atıldı. «Hayır, hayır kaybolmadı. Bunu ben bulup cebime koydum.»

Mr. Mornant, gülümsedi. «Jobic, sen fevkalâde zeki bir çocuksun. Şimdi bu harita sayesinde denizaltımıza binerek şehri dolaşmaya çıkabiliriz.»

★

JOBIC, gemiciliği öğrenmek için Trottier'in yanına gitmişti. Yalnız kalan Moriset, Ribon'un bir kâğıt parçasıyla oynadığını farkederek durdu. Kâğıdı çekip alarak baktı. O sırada Jobic de Trottier'in kamarasından çıktı. «Neye bakıyorsun Moriset?»

— «Şu... Şu kâğıda. Yarısı yırtılmış bir mektup bu... Aman Yarabbi!»

Jobic, «Ne var?» diye sordu. «Yoksa hasta mısın?»

— «Hayır... Yalnız çok üzüldüm. Benimle gel, Jobic.»

Birlikte Trottier'in kamarasına girdiler. Adam çocukları görünce doğrüldu. «Ne var Moriset?... Çok heyecanlısın.»

Kız, elindeki kâğıdı uzattı. «Bu bir mektubun parçası... Hem bunu Galicher yollamış.»

Jobic ve Trottier, bir ağızdan bağırdılar. «Galicher mi?»

Trottier, kâğıdı alarak inceledi. «Mektubun sonu galiba.» Sonra yüksek sesle okudu :

«İşi iyi halletmişin. Fakat bu kadarı kâfi değil. Onların şehire inmelerine mâni olmalısın. Sana bol para verecek-
ğim. Ys şehrini ben bulmalıyım. Sana istediğin kadar para vereceğim. Sana yardım eden gemiciye de bol para ver. Mor-
nant'i mağlup etmemiz şart. Onun için elinden geleni yap.
Aziz dostum Nal...»

Mektup orada kesiliyordu. Anlaşılan kâğıdın başı ve sonu yırtılmıştı.

Trottier, «Çok kötü,» diye söylendi.

Moriset, başını salladı. «Öyle. Demek yatta Galicher'in hesabına çalışan biri var. O adam cihazlarımızı bozdu.»

— «Haklısın Moriset. Bu adam bizim denize düşüp boğulmamızı istedi. Yalnız «Nal» denilen adam kim? Yatta ismi NAL'la başlayan kimse ver mi?»

Kız, «Hayır,» diye cevap verdi. «Ben yattaki bütün insanların isimlerini biliyorum.»

Denizaltı dibe oturmuştu.

Trottier, kaşlarını çattı. «Belki de bu adam yatta değildir. Belki de bir ara yata girdi. Morgat'dayken bir kaç işçi yata gelmişti. Nal onlardan biri olabilir.»

Moriset, «O adam sizi öldürmeye kalktı,» diye içini çekti.

— «Doğru çocuğum. Morgat'daki işçilerden biri olmalı. Neys Ribon çok iyi bir kediymiş. Şimdi Traskovan'la ben Bernadet gözetliyeceğiz. Cihazlarımızın bozulmasına mâni olacağız. Bu mektubu Mr. Mornant'a göstereyim.» Trottier, kapıyı açarak çıktı. Moriset'le Jobic de onun peşinden gittiler.

DENİZALTI

DENİZALTI yatın yanında duruyordu. Bu acaip bir denizaltıydı. Denizin dibinde dolaşabilmesi için tekerlekleri vardı. Denizaltının üstü boydan boya camlıydı. Bütün gemiciler yatın başına toplanmışlardı.

Mr. Mornant, «Buraya Ys şehrini bulmaya geldim,» diye söze başladı. «Şimdi denizaltına binerek şehire ineceğiz. Yanımda yardımcılar olması lâzım. Benimle gelmek isteyen var mı?»

— «Ben! Ben! Ben!»

Bütün gemiciler ellerini kaldırmışlardı.

Mornant, tebessüm etti. «Teşekkür ederim dostlarım. Hepinin gelmesine imkân yok. Trottier, Traskovan, Bernadet, Jacobi benimle gelecekler. Onun için ancak yedi kişi daha alabiliriz.»

Moriset, «Hayır,» diye atıldı. «Sadece altı kişi alabileceksin. Beni unuttun galiba. Ben de seninle geleceğim.»

Traskovan, itiraz edecek oldu. «Moriset'in gitmesi doğru olmaz. Bu tehlikeli bir seyahat olacak.»

Küçük kız sinirlendi. «Tehlikede de büyük babamın yanında olmalıyım. Hem senin fikrini sormadın.»

Mr. Mornant, «Pek alâ yavrum,» diye mırıldandı. «Sen de gel.»

— «Teşekkür ederim büyükbabacığım. Mr. Nal, belki sana kötülük yapmaya kalkışacaktır. Onun için seninle gelmem şart.»

Mr. Mornant, kurayla altı denizci seçtikten sonra Traskovan'a

dedi. «Bernadet'le denizaltıya girip her şeyi kontrol edin. Hemen hareket edelim.»

Traskovan'la Bernadet denizaltıya girdiler. Gemiciler de yatından aldıkları yiyecekleri denizaltıya taşıdılar.

Trottier biraz sonra herşeyin hazır olduğunu bildirdi. O sırada Traskovan da yata döndü. «Kamaramda bir şey unutmuşum. Onu almam lâzım.» Traskovan süratle uzaklaştı.

Altı gemici Gradlon adındaki denizaltıya girdiler. Trottier de onları takip etti. Mr. Mornant da kaptana son emirleri verdi.

— «Denizaltında ne kadar kalacağımızı bilmiyorum. Bizim için endişe etme. Uzun müddet bize yetecek oksijen ve yiyeceğimiz var. Sana sık sık telefon ederim. Bir şey lâzım olursa bildiririm.»

Kaptan Gerbier selâm verdi. «Peki efendim. Dönüşünüzü bekliyeceğim. İnşallah sağ salim dönersiniz.»

— «Teşekkür ederim dostum. Bizim için üzülmene lüzum yok. Mr. Nal, bize bir zarar veremez.»

Mr. Mornant da denizaltıya girdi. Kapıların kapatılması için emir verdi.

Trottier, «Durun!» diye haykırdı. «Traskovan'ı bekliyorum. Kamarasından bir şey almaya gitti o.»

Mr. Mornant, içini çekti. «Traskovan da daima geç kalır zaten. Neden bizi bekletiyor bilmem?»

O sırada Kaptan Gerbier'in sesi yükseldi. «Mr. Mornant! Traskovan düşüp yaralandı.»

Mornant, fena halde sinirlenmişti. «Bir bu eksikti!»

Çaresiz denizaltıdan çıkarak yata döndüler. Traskovan yerde yatıyordu. Trottier, bacağının kırılıp kırılmadığını anlamak için ona dokunacak oldu. Fakat Traskovan acı acı bağırınca çaresiz geri çekildi.

Mornant, «Traskovan,» dedi. «Seni bu durumda denizaltına almamız doğru olmaz. İki gemici seni kamarana taşıyacak. Sonra bacağını sardırmak için karaya çıkarsın.»

Trottier'le tekrar denizaltıya gittiler. Kapılar kapandı ve denizaltı derinlere inmeye başladı.

KAPTAN Gerbier, küpeşteye dayanarak denizaltının suyu dalışını seyretti. Sonra dönüp kamarasına girerek telefonu aldı. Bir an evvel Mr. Mornat'la konuşmak istiyordu. Bir kaç defa seslendiyse de karşıdan cevap çıkmadı.

Nihayet Mr. Mornant'ın sesi duyuldu. «Kaptan Gerbier, biz şimdi dipte indik. Tepedeki camlardan bu muhteşem şehri görebiliyoruz. Biraz sonra dibi bulacağız. Evet, şimdi denizaltı dibe oturdu. Tekerlekler dönmeye başladı.»

Kaptan o sırada Moriset'in güldüğünü de duydu. Küçük kız da gevriyordu. Fakat birdenbire bütün sesler kesildi.

Kaptan, telâşla, «Alo!» diye bağırdı. «Alo, Mr. Mornant!»

Biraz sonra yaşlı adam cevap verdi. Fakat sesi bir hayli hafif geliyordu. «Gerbier, orada mısın?»

— «Evet.»

Mornant'ın sesi çok endişeliydi. «Denizaltıya bir şey oldu. Dipte giderken birdenbire makineler durdu. Artık kımıldıyamıyoruz.»

Kaptan, «Safrayı atın!» diye haykırdı. «O zaman denizaltı suyun yüzüne çıkar.»

— «Safrayı atmaya çalıştıksa da başaramadık. Bir bozukluk var.»

Gerbier, «Dalgıç elbiselerinizi giyip kapıdan çıkın,» diyecek oldu.

Mornant'ın sesi çok hafifti. «Onu da düşündüm. Fakat kapakları açamıyoruz. Şimdi sen istediklerimi yapmaya bak. Henüz telâşlanmaya lüzum yok.»

Kaptan, «Peki,» dedi. «Sizi dinliyorum.»

— «Bizim kurk sekiz saat yetişecek kadar oksijenimiz var. Brest'deki Amirale giderek durumu anlat. Denizaltıları çıkarmak için onlarda bazı araçlar olacak. Ben sana bulunduğumuz yeri bir direceğim Trottier mevkimizi haritada işaretliyor. Biz...»

Fakat birdenbire ses kesildi. Denizaltının telefonu da bozulmuştu anlaşılan. Bu gidişle Mr. Mornant ve diğerleri denizaltında çıkamıyacaklardı.

Küçük heyecanla okudular.

TRASKOVAN İŞİNİ HALLEDİYOR

BÜTÜN gün denizaltından ses çıkmadı. Altı harp gemisi körfez aralarında durup duruyorlardı. Kaptan Gerbier, endişeden ne yapacağını şaşırmıştı. Yattaki denizciler de ufka bakarak bekliyorlardı. Bacaklarının kırıldığını söyleyen Traskovan, sahile çıkmak istemezmiş gibi. Yatta oturup haber bekliyordu. Denizaltıda oksijenin azaldığını düşünen Kaptan kederinden çıldıracak gibi oluyordu.

Dördüncü gün hava kapalıydı. Kaptan Gerbier, uzaktaki bir harp gemisinden ateş edildiğini duydu. Harp gemisinden bir filika indirildi. Biraz sonra bir subay yata çıktı. Adam Kaptan Gerbier'e yaklaşarak elindeki cismi gösterdi.

— «Maalesef artık ümidimiz kalmadı. Şuna bakın.» Subayın elinde tahta tekerleğe benzeyen bir cisim vardı. Kaptan kısa bir düşünce adamlarına döndü.

— «Denizaltının parçalandığı anlaşılıyor. Bu gördüğünüz denizaltının dümeniydi.»

Denizaltında ölenlerin yasını tutmak için yatın bayrağı yarıya indirildi. Harp gemileri de yatı taklid ettiler.

Yat ve harp gemileri aynı gün Morgat'a döndüler.

Yat limana girer girmez Traskovan, kaptanın yanına çıkarak, «Beni bırakmanızı rica edeceğim,» diye söze başladı. «Bacağım çok ıstırap veriyor. Burada bir arkadaşım var. Onun evinde kalmak istiyorum.»

Kaptan Traskovan'ı filikaya bindirip iki gemciyle sahile çıkarttı. Gemiciler Traskovan'u bir iskemleye oturtarak «Gülle Köşk» denilen eve kadar taşıdılar. Adam orada gemicilerle vedalaştı.

Yalnız gemiciler uzaklaşınca tuhaf bir şey oldu. Bacağının kırık olduğunu söyleyen Traskovan, iskemlenin üstünde yine koşmaya başladı. Aynı anda evin kapısı açılarak şişman biri dışarıya çıktı. Galicher'di o.

Traskovan, «Herşey bitti!» diye müjdeledi.

Şişman adam dikkatle onu süzdü. «Emin misin?»

— «Evet. Denizaltının dümenini buldular. Bu hesaba göre tekneninin parçalamış olması lâzım. Denizaltındakilerin hepsi öldü. Şehri onlara mezar oldu.»

— «Memnun oldum, Nalliers.» Traskovan'ın asıl ismi Nalliers'di. «İşini iyi başardın. Bunu unutmıyacağım. Peki o küçük kız ne oldu? Ona zarar vermek istemiyordum.»

Traskovan, «Ben de öyle,» diye cevap verdi. «Morisot'in denizaltıya bineceğini sanmıyordum. Bunun tehlikeli olduğunu anlatmaya çalıştım. Fakat beni dinlemedi. Tam denizaltı kalkacağı sırada bacağımın kırıldığını söyleyerek yatta kaldım. Bernadet de diğerleriyle gitti. Zaten onun yaşaması doğru değildi. Konuşup başımıza iş açabilirdi.»

Galicher, yüzünü buruşturdu. «Bernadet'in ölmesi iyi olmuş. Şimdi gazetelere mektup yollıyacağım. Sevgili dostum Mornant'ın kaybolduğunu bildireceğim. Onu arayacağımı ve şehri bulmaya çalışacağımı anlatacağım. Morgat sahiline de bir heykel dikeceğim. Bunun için yüz altın harcamaya karar verdim. Denizaltıdaki-

leri unutmamamız lâzım.» Galicher, kötü kötü güldü. «Artık istediğim gibi hareket edebilirim.»

DENİZALTIDAKİ ESİRLER

ŞİMDİ Denizaltıda hapis kalan Mr. Mornant ve arkadaşlarından bahsedelim. Denizaltı durunca Mr. Mornant, Jobic'e dönerek, «Git makine dairesine bir bak,» dedi.

Çocuk aşağıya inince Bernadet'in makineleri kurcaladığını gördü. «Ne yapıyorsun, Bernadet?»

Bernadet, telâşla dönerek, «Beni mi gözetliyorsun?» diye homurdandı. «Sana hesap verecek değilim.»

— «Mr. Mornant, makinelerin neden durduğunu öğrenmek istiyor.»

— «Ne bileyim ben? Makinelere ne olduğunu anlıyamadım. Şimdi gidip Mr. Traskovan'la konuşacağım. O makineleri tamir edebilir.»

— «Mr. Traskovan'ı hiç arama. Kendisi yatta kaldı.»

Bernadet, «Ne!» diye haykırdı. «Bizimle gelmedi mi?»

— «Hayır, bacağını kırdığı için yatta kaldı.»

Bernadet'in yüzü bembeyaz kesildi. Adamın dudakları titriyordu. «Traskovan burada yok demek! Makineler çalışmıyor. Ölmesin için beni de burada bıraktı. Ama ben kendimi kurtaracağım.»

Deli gibi koşarak yukarıya çıktı. Denizaltının başına doğru giderken gemiciler onu yakaladılar. Bernadet, çılgına dönmüştü.

Mornant, «Ne var?» diye sordu.

Fakat adam cevap verecek durumda değildi.

Trottier'le Mornant, makineleri çalıştırabilmek için ellerinden geleni yaptılar. Ama yine de muvaffak olamadılar. Safrayı attılarsa da geni yine hareketsiz kaldı. Yukarıya çıkmadı. Hepsi korkmaya başlamışlardı.

Mr. Mornant, korkusunu gizlemeye çalışarak, «Dalgıç elbiselerinizi giyelim,» diye emir verdi. «Denizaltıdan çıkıp elbiselere hava vererek kurtulabiliriz. Böylece suyun yüzüne çıkarız. Trottier, bak bakalım. Kapı açılıyor mu?»

Trottier, hemen uzaklaştı. Bir müddet sonra geri geldiği zaman rengi solmuştu. «Kapıyı açamadım.»

Artık hepsi korkuyorlardı. Cereyan kesildiği için içerisi sim-siyah olmuştu. Mr. Mornant, bir lâmba bularak yaktı. Telefon edip Kaptan Gerbier'le konuşmak da imkânsızdı.

Birdenbire Bernadet'in sesi yükseldi. «Faydasız! Hepsi faydasız! Hiç birimiz buradan çıkamıyacağız!»

Mr. Mornant, tekneyi baştan aşağıya dolaşmıştı. Makinelerin bozulmuş olduğunu da farketmişti tabii. Nihayet yukarıdaki kamaraya çıktı. Trottier, Jobic ve Moriset kendisini bekliyorlardı. Trottier, Bernadet'i yakalamış bırakmıyordu.

Mr. Mornant, «Anlat bakalım, Bernadet,» dedi. «Ne biliyorsan söyle.»

Adam istemeye istemeye cevap verdi. «İşsiz kalmış Paris'te dolaşıyordum. Karşıma Traskovan çıktı. Kendisini görünce, «Günaydın Mr. Nalliers,» dedim. Onun üzerine, «Bana Nalliers diye hitap etme,» dedi. Ben ismimi değiştirdim. Herkes benim adımı Traskovan sanıyor.»

Moriset, Jobic ve Trottier, bir ağızdan bağırdılar. «Demek mektuptaki NAL... Nalliers'miş. Galicher, bu mektubu Traskovan'a göndermiş.»

Bernadet, devam etti. «Nalliers bana iş vereceğini söyledi. «Mr. Mornant adında bir budalanın yanında çalışıyorum,» dedi. «Onun çok zengin bir düşmanı var. Galicher ismindeki bu adam Mornant'ın mani olmak istiyor. Mornant'ın Ys Şehrine inmesine mani olursam Galicher bana çok para verecek. Şimdi seni yata götüreceğim. Her cihaz bozulduğu zaman benden yirmi altın alacaksın.» Ben de bütün cihazları ve deniz uçağının motörünü bozdum. Denizaltının makinelerini o tahrip etti. Traskovan, tehlikeden korktuğu için kaçtı. Şimdi denizin dibindeyiz. Kimse bizi kurtaramaz. Buradaölüp gideceğiz.»

Jobic «Hayır, ölmiyeceğiz!» diye haykırdı. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu. «Hem yiyeceğimiz, suyumuz ve havamız var. Buradan kurtulup Traskovan ve Galicher'den intikam almalıyız. Onları da cezalandırmamız lâzım.»

Gemici başını salladı. «Doğru. Onlar cezalarını çekmediler. Hem dalgıç elbiselerimiz de var.» Dönüp Mr. Mornant'a baktı. «Kabahetli olduğumu biliyorum. Traskovan'ın Morset'i öldürmeye kalkabileceği aklıma gelmemişti. Küçük kızın yerine ölmeyi

tercih ederim. Size yardım etmek istiyorum. Acaba bana güvenebilir misiniz?»

Mr Mornant, «Evet» diye cevap verdi. «Sana güveniyorum. Bizi kurtarıp yaptığın fenalığı unutturacaksın. Bu takdirde seni affedebilirim. Zaten sen bilmiyerek bize kötülük ettin.»

Bernadet içini çekti. «Teşekkür ederim efendim. Siz çok iyi kalpli bir insansınız. Sizi kurtarmak için elimden geleni yapacağım.»

Mr. Mornant, çocuklara baktı. «Jobic! Moriset! Şimdi gidip bir saat uyuyacaksınız. Biz de dalgıç elbiselerini gözden geçirip giyecekleri su geçirmez kaplara koyacağız. Ys Şehrini ziyaret etmemiz lâzım.»

Trottier, «Ne?» diye bağırdı. «Halâ şehri görmek istiyor musunuz?»

— «Tabii. Şehri ziyaret etmedikçe geri dönemeyiz.»

*

DALGIÇ elbiselerinde telefonlar vardı. Böylece bunları giyenler birbirleriyle konuşabileceklerdi. Mr. Trottier, bir köşeye çekilmiş Su altı arabasını hazırlıyordu. Bu arabanın iki kapısı vardı. Lüzumu olunca bu kapıları açarak çıkmak kabildi. Jobic ile Bernadet de denizaltının büyük kapısını zorluyorlardı.

Mr. Mornant, onlara yaklaşarak, «Ümit var mı?» diye sordu.

Bernadet, gülümsedi. «Evet, efendim. Kapıyı açabileceğiz. Yalnız kapıyı açmadan evvel buraya su doldurmamız lâzım. O zaman denizin tazyiki azalır. Şimdi yanınıza alacağınız her şeyi hazırlayın. Bir daha denizaltıya dönmeniz kabil olmıyacak. Makine çalışmadığı için suyu da boşaltamayız. Yani denizaltıyı artık kullanmaya imkân yok.»

Mr. Mornant, başını salladı. «Anlıyorum. Deniz uçağı gibi Denizaltıyı da feda edececeğiz.»

Bernadet, «Galicher, Morgat'a geldi,» diye devam etti. «Bu halde denizin dibine inip tekneyi bulacaktır. Ama içinde kimseyi göremeyince şaşıracaktır sanırım.»

Mornant heyecanlandı. «Ne?... Ne? ...Galicher, Morgat'a geldi?»

— «Tabii... Traskovan sık sık onu görmeğe gidiyordu.»

Mornant, çok üzülmüştü. «Şimdi anlıyorum. Galicher, denizin dibine inerek bizi arıyacak. Aslında Ys Şehrini bulmak istediğini biliyorum. Böylece herşeyi kendisine mal edecek. Ys. Şehrini kendisinin bulduğunu söyleyecek. Ama ona mani olacağım.» Bernadet'e baktı. «Kapıyı açabilir miyiz?»

— «Evet, efendim. Emrinizi bekliyorum. Şu anda deniz kapıya tazyik ediyor. Ama burasını suyla doldurunca basınç kalkacak. Kapıyı kolaylıkla açacağız.»

Mornant, çocuğa döndü. «Jobic, git herkesi çağır. Kapı açılmadan konuşmalıyız.»

Biraz sonra herkes Mornant'ın yanındaydı. İhtiyar adam, «Beni dinleyin,» dedi. «Ys Şehrini gezebilmek için yirmi saatlik oksijenimiz var. Şehri gezdikten sonra karaya çıkacağız. Bunu yapa-

ayaklarımızdaki ağırlıkları atacağız. Hava dolu dalgıç elbiseleri sayesinde suyun üstüne çıkabiliriz. Nasıl olsa yat veya başka bir gemi bizi görecektir. Böylece Mr. Galicher'e mani olup Ys şehrini bulduğumuzu herkese bildireceğiz.»

Hepsi dalgıç elbiselerini giydiler. Bu arada Trottier de su altı arabasına lüzumlu yiyecekleri yerleştirmişti. Moriset'le adam arabaya girip oturdular. Trottier kapıyı kapadı. Telefonu açarak, «Alo!» diye bağırdı. «Ys Şehrini gezmeye hazır mısınız?»

Dışarıdakiler onun sesini rahat rahat duymuşlardı. Trottier onların güldüğünü işitti.

Mr. Mornant'ın sesi yükseldi. «Hazır mısınız?»

— «Evet, hazırız.»

— «İyi! Bernadet! Jobic! Suları açın.»

Gemiciyle çocuk, su borusunun musluğunu açtılar. İçeriye su suyu dolmaya başladı. Su hızla yükselerek içeriyi doldurdu. Hepsi suyun içinde birbirlerine bakıyorlardı.

Mr. Mornant. «Kapıyı açın!« diye emretti.

Jobic'le Bernadet, kapıyı zorladılar. Neyse kapı ağır ağır açıldı. Dışarıda kayalar, yosunlar kumlar ve pırıl pırıl sular vardı. Biraz ileride Ys şehrinin yüksek duvarları gözüküyordu.

Mr. Mornant, kapıdan çıktı. «Beni takip edin!» Jobic, Bernadet ve gemiciler onu takip ettiler. Sonra küçük araba da denizaltından çıktı.

Mr. Mornant «Jobic,» diye seslendi. «Geri dön ve denizaltının dümenini çıkar. Gallicher, gemimizin parçalandığını sanmalı. Dümeni bana getir.»

Jobic, gemiye girip epey uğraştıktan sonra dümeni çıkardı ve onu götürüp Mr. Mornant'a verdi. Yaşlı adam dümeni bıraktı. Onu burnu alarak yükseltmeye başladılar.

Mr. Mornant, bir kahkaha attı. «Denizaltının ismi dümenin üstünde yazılıydı. Galicher, hepimizin öldüğünü zannedecek. Onun sonra da plânını tatbik edecek tabii.»

Ys Şehrine doğru yürüdüler. Yüksek duvarın bir kısmı çökmüştü.

Jobic, en önden yürüyordu. Çocuk duvara tırmanıp öbür tarafa atıldıysa da Mr. Mornant, onu geri çağırdı. «Beni dinleyin. Bu tehlikeli bir seyahat. Zaman kaybetmememiz lâzım. Birbirimiz-

den ayrılmıyalım. Birimizin kaybolması fena olur. Bu yüzden tehlikeli bir durumla karşılaşabiliriz.»

Jobic'e bir harita gösterdi. «Şimdi nerede olduğumuzu tahmin edebilir misin?»

Çocuk, haritaya bir baktı. «Chevre Burnu civarında olduğumuzu sanıyorum. Biraz sonra burna yaklaşacağız.»

Moriset, «Ben arabadan inip sizinle yürüyebilir miyim?» diye seslendi.

Büyük babası razı oldu. «Evet, yanımıza gelebilirsin. Yalnız dikkatli ol.»

Mr Mornant, öne geçti. Moriset, Jobic ve diğerleri onu takip ettiler. Adamın elinde büyük bir sopa vardı. Gemiciler de birer bıçak almışlardı. Karşılarına bir deniz canavarı çıkabilirdi.

Duvardan geçip şehre girince hepsi şaşırdılar. Bir ağızdan «Ys Şehri!» diye bağırdılar. «Ys Şehri!» Karşılarına büyük bir bina çıktı.

Trottier, «Galiba kralın sarayına geldik,» dedi.

Jobic, bir taşın üstüne bıçağıyla, «Mornant» kelimesini kazıdı. «İşte, okuı! Galicher, buraya inecek olursa kendisinden daha evvel gelmiş olduğumuzu anlıyacak.»

Moriset, buna memnun olmuştu. «Yalnız harfleri derinleştirmek lâzım.»

Gemiciler bıçaklarıyla taşı kazdılar. «Mornant» ismini kuş olsa görürdü artık.

Mornant, «Haydi yürüyün» diye haykırdı. «Daha görülecek bir çok şey var.»

Elindeki haritaya bakarak sağdaki sokaklardan birine saptı. Bu sokağa iri taşlar döşenmişti. İki tarafta, büyük evler vardı. Yürürlerken Jobic, gördüğü balıkların ve deniz bitkilerin isimlerini Moriset'e öğretiyordu. Bir hayli yürüdükten sonra karşılarına kocaman bir kaya çıktı.

Elleriindeki lâmbalara rağmen kayanın üst kısmını göremiyorlardı. Hem bu kayaya basamaklarla çıkılıyordu. Mr. Mornant arada durdu.

— «Dostum, bir zamanlar bu kayanın üstünde Kral Gradlon'un sarayı vardı. Biraz evvel gördüğümüz bina saray değildi. Her halde suların tesiriyle saray yıkılmış olacak. Çok önemli bir

Ys Şehrine doğru yürüdüler.

şey bulduk. Birimizin kayaya tırmanması lâzım.»

Marius atıldı. «Ben giderim.»

Adam, basamakları çıkmaya başladı. Biraz sonra gözden kay boldu. Diğerleri merakla onu bekliyorlardı. Marius, döndüğü z man epey heyecanlıydı.

— «Mr. Mornant, kayanın tepesinde büyük bir oyuk var. Kr bu sarayı da orada. Bir kısmı çökmüş ama yine de sutunlar ve b duvarlar kalmış. Her halde Gradlon'un sarayı olacak. Siz da iyi anlarsınız tabii.»

Moriset, «Hemen gidelim!» diye bağırdı.

Merdivene doğru koştu. Fakat birdenbire bir çığlık atar kollarını havaya kaldırdı. Basamakların dibinde karanlık bir ç kur vardı. Küçük kız bu çukura düştü.

MAĞRA

MR. Mornant, telâşla öne atıldı. Fakat Jobic, adamın kolu yakaladı. «Hayır, Mr. Mornant. Siz gitmeyin. Bu tehlik olabilir Önce ben bakayım.»

Çocuk ağır ağır çukura girdi. Diğerleri onu seyrediyorlar Jobic'in elindeki ışığı artık göremiyorlardı.

Bernadet, «Jobic!» diye seslendi. «Jobic!»

Cevap çıkmadı.

Bu sefer yardım etmek için arabadan çıkmış olan Trottier, ğırmaya başladı. «Jobic!... Jobic!...»

Çocuk yine cevap vermedi.

Mr. Mornant, «Gidip Jobic'i bulmalıyım,» diyecek oldu.

Fakat bu sefer de Bernadet ona mani oldu. «Ben gideyi Torununuzla Jobic'i geri getireceğime söz veriyorum.»

Bernadet de karanlık çukura girip gözden kayboldu. Gem ler telâşlanmaya başlamışlardı. Biri, «Ne oldu?» diye sordu. «B nadet nereye gitti?»

Marius, korkmuştu. «Bilmiyorum. Bu çukur hoşuma gitm Belki de bunun dibinde insanları yutan büyük bir canavar var

Mr. Mornant'ın tahammülü kalmamıştı. Bu sefer kendisi dip için iç yüzünü öğrenmeye çalışacaktı. Tam çukura yaklaş sında bir ışık aksett. Sonra dalgıç elbisesi giymiş birinin başı g

Dikkatle bakınca başlığın kalın camının arkasındaki yüzü tiler. Bernadet geri dönmüştü.

Mr Mornant, «Ne var?» diye sordu.

— «Korkulacak bir şey yok efendim. Çocuklar tehlikede de İkisi de kuru ve havadar bir yerde oturuyorlar.

Adamlar, hayretle, «Kuru,» diye tekrarladılar. «Havadar...»

Bernadet, «Evet,» diye cevap verdi. «Temiz ve havadar bir . Peşimden gelin.»

Tekrar çukura girip gözden kaybolduu.

Mr. Trottier, Mornant ve gemiciler onu takip ettiler. Çukurun minice daracık bir geçit gördüler. Emekliyerek ilerlediler. Mornant, birdenbire hayretle bağırdı. Zira başı sudan dışarıya mıştı. Hem etraf kupkuruydu. Karşısında büyük taş basamak- vardı. Adam bu basamakları çıkınca geniş bir mağaraya girdi.

Jobic ve Moriset, mağaranın bir kenarında oturuyorlardı. elbiselerinin başlıklarını çıkarmışlardı.

Moriset, neşeli neşeli, «Gelin!» diye güldü. «Burası çok rahat. hem kuru hem de havadar... İnsan istediği gibi nefes alabiliyor.»

Hepsi başlıklarını çıkardılar. Mağra bir hayli soğuktu ve bu- tuhaf bir koku vardı. Fakat kimsenin buna aldırış ettiği yoktu.

Moriset, büyük babasının boynuna sarıldı. «Gördün mü çok manlı bir yer buldum. Belki böylece karaya çıkabileceğiz. Bana buradan Morgat'a gitmek kabil.»

Trottier, etrafına bir göz attı. «Burası çok acaip bir yer doğ- .» Mağarada dolaşmaya başladı. «Dikkatli hareket etmemiz Burasının nasıl bir yer olduğunu bilmiyoruz. Belki burada tehlikeli bir çukur vardır. Evet, mağrada hava var fakat bu buradan karaya bir yol olduğuna delalet etmez.»

Moriset, «Neden?» diye sordu.

Trottier, düşünceli düşünceli çenesini kaşıdı. «Bana kalırsa bu buradan karaya yol yok. Sadece bu hava mağrada sıkışıp kal- Bak boş bir bardak alıp bunu ters çevirip suya kapatırsan şey olmaz. Bardak boş kalır. Çünkü bardakta hava olduğu için riye giremez. Ancak bardağın tepesine bir delik açarsan su riye girebilir. İşte bu mağaranın tepesine bir delik açarsan ha- çıkar ve sular buraya dolar, bizler de ölürüz.»

Mornant, «Doğru,» diye lâfa karıştı. Bu mağaranın üstünde

Kral Gradlon'un sarayı varmış. Belki de kral bu mağarayı saklanabileceği bir yer olarak seçmişti. Düşmanları sarayı bastığı takdirde buraya saklanmayı düşünmüştü.»

Jobic ve Moriset, mağarada dolaşmaya başladılar. Bir ara ikisi birden bağırdılar. Mornant'la Trottier, çocukların yanına koştular.

Moriset, parmağıyla duvarı işaret etti. «Bakın!»

Mağaranın duvarında büyük bir beyaz taş vardı. Taşa atlı bir adam resmi yapılmıştı. Hem adamın başında da bir taç vardı. Altında da tek bir kelime gördüler : GRADLON.

Mornant, «Gradlon, Ys'in kralıydı,» dedi.

MORİSET UYANIYOR

Mr. Mornant, mağarayı baştanbaşa dolaşıp tehlikeli bir şey olmadığına kanaat getirdi. Sonra, çocuklara yaklaştı. «Bir fikrim var. Su altı arabasındaki yiyecek ve cihazları mağaraya taşıyalım. Bir müddet bu mağarada otururuz. Her gün dalgıç elbiselerimizi giyerek dışarıya çıkar ve şehri gezeriz. Bernadet ve Trottier gidip su altı arabasındaki şeyleri getirsinler.»

Herşeyi mağaraya taşıdılar. Trottier, lâmbaları yaktı. Hergün gelire çıkıp buldukları şeyleri mağaraya getiriyorlardı. Mr. Mornant, buldukları Tarihî eşyayı beraberinde götürmek niyetindeydi. Böylece Ys Şehrine gittiğini ispat edecekti.

Eşyaları mağaranın bir köşesine yığmışlardı. Bir çok altın ve gümüş vazolar, tabaklar bulunmuştu. Üç günden beri mağarada kalıyorlardı.

Dördüncü sabah Trottier erken uyanıp, «Haydi kalkın!.» diye bağırdı. «Yoksa bütün gün uyumak mı istiyorsunuz?»

Gemiciler kalkıp hazırlandılar.

Mr. Trottier, çocuğa yaklaştı. «Sen daha hazırlanmadın mı Jobic?»

— «Hazırım efendim. Uykumu aldım.»

Trottier, güldü. «Bak, Moriset, halâ uyuyor.» Küçük kız mağaranın bir köşesinde uyuyordu. «Her halde çok yorulmuş olacak. Onu epey yürüttü.»

Mr. Mornant, «Evet doğru,» dedi. «Şehrin görmediğimiz sade-

bir kısmı kaldı. Moriset'i uyandırmak istemiyorum.»

Trottier, başını salladı. «Bırakalım uyusun. Jobic, sen istersen mağarada kal. Moriset'i bekle.»

Mornant, Trottier ve gemiciler mağaradan ayrıldılar. Yarım saat sonra Moriset uyandı. Gözlerini açıp doğruldu ve etrafına baktı.

— «Jobic büyük babamla, Trottier nerede?»

— «Şehri dolaşmaya çıktılar.»

— «Peki neden beni bırakıp gittiler?»

— «Sen uyuyorsun. Büyük baban dinlenmeni istedi.»

Moriset, «Çok yorgundum,» diye içini çekti. «Dün epey çalıştık. Ama bir hayli dinlendim. İstersen biz de gidelim.»

Jobic, gülümsedi. «Önce kahvaltı edelim. Ne yapacağımızı sonra konuşuruz.»

Jobic, yiyecek ve su getirdi. İki çocuk oturup karınlarını doyurdular.

★

YS'İN KÜÇÜK KRALI

KRAL Gradlon'un kabartma resminin önünde kahvaltı ediyorlardı. Moriset ayağa kalkarak, «Kral Gradlon,» dedi. «Bu suyu senin şerefine içiyorum.»

O sırada lâmbanın fitili titrediği için kıza resim canlanmış gibi geldi.

Moriset, bir kahkaha attı. «Kral atıyla geliyor. Haydi Kral Gradlon atını şaha kaldır.»

Eliyle taşa vurdu. İki çocuk korkuyla bağırarak gerilediler.

Moriset, «Beni koru!» diye haykırdı. «Korkuyorum!»

O büyük taş oynamıştı. Tıpkı bir kapı gibi dönerek açıldı. Çocuklar taşın arkasında kalan küçük odayı görünce şaşırdılar. Bir müddet seslerini çıkarmadan beklediler.

— «Galiba bir tehlike yok. İçeriye girelim mi?»

Moriset de kendisini toplamıştı. «Evet, girip bir bakalım.»

Jobic, gidip demir bir çubuk aldı. «Tehlikeli bir durumla karşılaşabiliriz. Hiç olmazsa kendimizi koruruz.»

Usulca küçük odaya girdi. Moriset de çocuğu takip etti. Burası çok küçük bir odaydı. Hem içerisi bomboştu.

— «Acaba bu oda ne işe yarıyordu?»

Moriset, «Belki Gradlon buraya yiyecek koyuyordu,» diye cevap verdi.

Jobic, duvara yaklaşıp elindeki lâmbayı havaya kaldırdı. Duvarda iki kapı vardı. Moriset atıldı. «Belki de bunlar dolaptır. Kral burada yiyecek birinde de gümüş koyuyordu,» diye fikir yürüttü.

Ys şehrinin efsanesinde Kral Gradlon'un çok zengin olduğundan bahsedilir. Onun pek çok altını varmış. Belki de onları buraya gizlemişti. Şu kapıları açalım bakalım.»

Elindeki demir çubuğun ucunu kapının kenarına sokarak itti. Epey uraştıktan sonra kapı kırılarak açıldı. İki çocuk merakla bakındılar. Sonra heyecanla bağırdılar. Çünkü dolapta türlü türlü mücevherler, ve altınlar vardı. Yeşil, kırmızı, beyaz renkli kıymetli taşlar gözlerini alıyordu.

Jobic, «Ne kadar güzel,» diye fısıldadı.

— «Büyük babam çok sevinecek. Jobic, çabuk öbür kapıyı da aç.»

Çocuk, demiri alarak diğer kapıyı da kırdı. Moriset, ellerini uzatarak dolaptaki şeylere dokundu.

— «Jobic, lâmbanı getir. Galiba Prenses Ahes'in elmaslarını da bulduk.»

Dolaptan yüzükler, bilezikler, kolyeler çıkardı. Sonra bir şey buldu. Gülerek, «Gözlerini kapat Jobic,» diye mırıldandı. «Bunu sana lâyık gördüm.»

Jobic gözlerini kapattı.

— «Şimdi başına Ys Kralının tacını takıyorum. Sen artık Ys'in Kralı Jobic'sin.»

— «Moriset! Jobic! Neredesiniz.»

Mr. Mornant'la Trottier, mağaraya dönüp çocukları bulamayınca heyecanlanmışlardı.

Moriset, «Buradayız!» diye seslendi. «Gelsenize!»

İki adam küçük odaya girip çocukları görünce şaşırdılar. Moriset bulduğu mücevherleri üstüne takmıştı. Jobic'in başında da altın bir taç vardı.

Moriset, çocuğu işaret etti. «Jobic Ys'in Kralı artık.»

JOBİC, ARKADAŞLARINI EVE GÖTÜRÜYOR

MR. Mornant, Gradlon'un tacına pek memnun olmuştu. «Bu son derece önemli bir şey. Böylece Ys şehrini gördüğümü herkese ispat edebileceğiz. Doğru söylediğim anlaşılacak. Pelcher'in yanıldığı da ortaya çıkacak.»

Trottier'in başı dönüyordu. Adam Mornant'i bir köşeye çekti.

«Bir an evvel buradan uzaklaşmamız lâzım. Epeydir bu mağarada oturuyoruz. Burasın havası bozulmaya başladı. Daha fazla kalmamız tehlikeli olur.»

Mr. Mornant, arkadaşına hak verdi. «Doğru... Bir an evvel gidelim.»

Adam, herkesi etrafına topladı. «Artık buradan ayrılacağız. Fakat bir gün tekrar buraya geleceğimizden eminim. Bu arada Mr. Galichet'e teşekkür etmeliyiz. Denizaltıyı bozmasaydı biz bu mağaraya giremiyecektik. Ys Kralının tacını bulamıyacaktık.»

Yiyecekleri su altı arabasına yerleştirdiler. Marius, «Kral Jobic,» dedi. «Şu sandığı kaldırmama yardım eder misin?»

Çocuk güldü. «Krallar sandık taşımaz. Fakat Jobic daima yardıma hazırdır.»

Gece olunca yola çıktılar. Jobic'in kulübesine gitmeye karar vermişlerdi. Mornant, «Jobic'in kulübesine saklanırız,» diyordu. «Hem Galichet de geri döndüğümüzü anlıyamaz.»

Trottier'le Moriset yine su altı arabasındaydı. Diğerleri de yine dalgıç elbiselerini giymişlerdi. Şehirden geçip karşı taraftaki büyük bir kapıdan çıktılar. Artık Chevre Burnuna doğru gidiyorlardı.

Jobic, «Beş saat sonra kulübemdeyiz,» diye güldü. «Hızlı gidersek daha da çabuk oraya varabiliriz.»

Dört buçuk saat yürüdüler. Sonra denizin dibi bir tepe gibi yükselmeye başladı. Jobic, «Karaya yaklaştık,» diye bağırdı. «Şu kayaları görüyor musunuz? En korkunç yılan balıkları burada bulunur. Bunlar tehlikelidirler. Onun için dikkatli olmamız lâzım.»

Biraz daha ilerleyince kayaların arasında dolaşan parlak renkli yirmi otuz balık gördüler.

Jobic, haykırdı. «İşte zehirli yılan balıkları! Hepsinin gözleri de lâmba gibi parlıyor.»

Mornant, adamlarına durmalarını söyledi. Fakat bir kayaya takılan Marius yere düştü... Balıklar bir anda onun etrafını aldılar. Marius'u ısırmaya çalışıyorlardı. Hem gittikçe sayıları da çoğalıyordu. Galiba iki yüz kadar yılan balığı vardı.

Jobic ve gemiciler, Marius'a yardıma koştular. Beş, altı yılan balığı öldürdüler. O sırada büyük üç balık Jobic'e saldırdı. Çocuk

Dolapta türlü mücevherler ve altınlar vardı.

kendisini korumaya çalışırken düştü. Yüzlerce yılan balığı onu üstüne atıldılar.

Bernadet, «Geliyorum, Jobic!» diye haykırdı. «Sakın korkma!»

Bernadet, koşup, iki, üç yılan balığını bıçağıyla kesti. Diğerleri de kaçıştılar. Adam, Jobic'i kolundan tutarak kaldırdı.

Çocuk, gemiciye teşekkür etti.

Mr. Mornant, adamlarına seslendi. «Haydi gelin! Burada durmak tehlikeli.»

Tekrar yürümeye başladılar. Marius beş, altı ölü yılan balığı almıştı. «Bu yaratıklar çok tehlikeli,» diye güldü. «Fakat tadları na doyum olmaz.»

Biraz daha gidince kayalıklardan çıktılar. Jobic, Mr. Mornant'a döndü. «Suyun yüksekliği en fazla dört metre. Arabanın ışıklarını söndürelim. Sahilden bizi görebilirler. Siz burada bekleyin. Ben gidip kulübeme bir bakayım.»

Trottier, arabanın ışıklarını söndürdü. On beş dakika kadar karanlıkta beklediler. Nihayet Jobic döndü. «Etraf karanlık. Kulübemin civarında da kimseyi göremedim. Artık gidebiliriz.»

Tekrar yürüdüler. Biraz sonra kumsala çıktılar. Hepsi sevinçle dalgıç başlıklarını çıkardı. Sonra sağa saparak ilerlediler. Karşılarına küçük bir bir kulübe çıktı.

Jobic, kapıyı açtı. «Küçük kulübeme hoş geldiniz.»

JOBİC'İN ESRARI

SABAH oldu. Etraf son derece sisliydi. Marius, «Ne kötü hava,» diye söylendi. «Neyse şimdi bunu bırakalım. Bernadet bana yardım et. Şu yılan balıklarını pişirelim. Neredeyse hepsi uyanırlar.»

Balıklar pişince Marius seslendi. «Kalkın! Kalkın! Yemek hazır! Haydi sofraya gelin!»

Bernadet, Trottier ve Mr. Mornant, koşup masaya geldiler. Kaptan Jobic'in kulübede olmadığını farkederek sordu. «Jobic nerede?»

Marius, «Dışarıya çıktı,» diye cevap verdi. «Sabah dörtte gitti. Morgat da olup bitenleri anlamaya çalışacak.»

Mornant, sinirlendi. «Benden neden izin almadı sanki. Biri gidip Galicher'e haber verebilir.»

O sırada Jobic de kapıdan içeriye girdi.

Çocuk, «Hayır, Mr. Mornant,» dedi. «Kimse bu sisle beni görmez.» Çocuk bir kenara otururak olanları anlatmaya başladı. «Morgat'a gidip Galicher'in evine baktım. Tanımadığım bir gemiciyle konuştum. Sonra bir yabancıyla ahbaplık ettim. Duvarlara ilanlar asmışlar. Yarın sabah sahilde bir toplantı var. Ys Şehrini çıkarmak gayesiyle yola çıkan ve denizaltında ölen insanlar için bir tören yapılacakmış. Hem törende Galicher konuşacak.»

Mr. Mornant, bir kahkaha attı. «Galicher konuşamıyacak. Onu çaşırtacağız... Galicher ve Traskovan'ın cezalandırılmaları lazım.»

Bernadet, «Mr. Mornant!» diye atıldı. «Traskovan'ı bana bırakın. Onun cezasını ben vereyim.»

Yaşlı adam gülümsedi. «Dostlarım, o adamlar bize kötülük ettiler. Fakat onları cezalandırmaya hakkımız yok. Onlar mahkemeye çıkıp yaptıklarının hesabını verecekler. Jobic, sana da öğrendiklerin için teşekkür ederim.»

Jobic, adama döndü. O sırada yakası açılarak boynundaki zincir meydana çıktı.

Mr. Mornant, heyecanla, «O nedir?» diye sordu.

— «Ceketim efendim.»

— «Onu sormadım yavrum. Şu zinciri merak ettim.»

Jobic, zinciri çıkarıp uzattı. Bunun ucuna Mısırlıların eski tanrısı Anubis'in taştan yapılmış başı vardı.

Mr. Mornant, kaşlarını çattı. «Bunu sana kim verdi?»

— «Bilmiyorum. Yan Callec, bunu kaybetmememi söylerdi. Onu bulduğu zaman bu zincir boynumdaymış. Callec, bunu boynuma annemin veya babamın takmış olduğunu sanıyordu.»

Yaşlı adam, heyecanla ayağa fırladı. «O zinciri boynuna takan benim yavrum! Seneler evvel anne ve babanla beraber Mısırdaydım. Bir gün bu zinciri getirip boynuna taktım. O zaman sen küçücük bir çocuktun. Sen eski dostum Rivar'ın oğlusun. Annenin adı da Helen'di. Senin asıl ismin Peter Rivar. Anne ve baban on iki sene evvel bir deniz kazasında kayboldular.»

HAKİKAT ORTAYA ÇIKIYOR

SAAT onu geliyordu. Sis dağılmış ve güneş çıkmıştı. Herkes grupları halinde sahile iniyordu. Yat da Morgat koyuna demir ledi. On birde önemli davetliler geldiler. Paris'den bir kaç meşhur terbiçi ve yüksek rütbeli bahriye subayları da törende hazır bulun mak istemişlerdi. Nihayet Galicher'le Traskovan'da sahile indiler.

Önce Amiral kalkarak, Mr. Mornant'i övdü ve onun başardığı büyük işlerden bahsetti.

Sonra Galicher, ortaya çıktı. Sevgili arkadaşı Mr. Mornant için bir abide yaptıracağını söyledi. «Evet, sevgili dostumun ismini ebedileştirecek bir abide lâzım. Bundan sonra Mr. Mornant'ın izinde yürüyeceğim. Ys Şehrini arayacağım.

Birdenbire sustu. Çünkü büyük bir gürültü kopmuştu. Ahali haykırıp duruyordu. «İşte!... İşte!... Geliyorlar!...»

Amiral ve diğer davetliler ayağa kalktılar. Mr. Galicher'i de yanlarına alarak sahile koştular. Amerikalı milyonerin yüzü sapsarı kesilmişti.

Denizden çıkan dalgıç elbiseli on kişi kalabalığa doğru yürüyordu. En önden iki çocuk gidiyordu. Birinin elinde altın bir taç vardı. Diğeri de kıymetli mücevherleri taşımaktaydı.

Mr. Mornant, başından dalgıç başlığını çıkararak attı. Jobic, Moriset ve diğerleri onu taklid ettiler.

YALANCININ MUMU...

Birkaç yolcu taşıyan bir şilepte, yolculardan biri ansızın ölüvermişti. Kaptan, işgüzarlığıyla tanınmış bir tayfayı çağırarak:

— Dinle, dedi. Bu gece iki numaralı kamaraya, Marsilya'lınınkine girersin. Adam demin öldü. Onu bir çuvalın içine koyar ve kimseye farkettirmeden denize atarsın!

Kaptan ertesi sabah o tayfayı gördü: "İşler yolunda mi?" diye sordu

— Demeyin kaptan! Tam onu çuvalın içine tıkacağım sırada, Marsilyalı, "Ne yapıyorsun?" diye haykırmağa başlamaz mı? Ona, "Susun, siz öldünüz!" dedim. Daha fena haykırmağa başladı: "Hayır, ölmediğimi görmüyor musun sersem!" Sizin anlıyacağınız, onu çuvalın içine tıkıp denize sallayana kadar canım çıktı!

— Adamcağız sana, ölmediğini söylemiş ya, sersem!...

— Orası öyle ama, kendi kendime: "Şu Marsilyalılar o kadar yalancı oluyorlar ki!" diye düşündüm...

İki yüz kadar yılan balığı etraflarını sardı.

Sonra Mr. Mornant, konuştu. «Burada toplandığınız için çok teşekkür ederim. Amiral ve Mr. Galicher hakkımda güzel şeyler söylediler. Onların konuşmalarını telefonumla denizin dibinde dinledim. Ys Şehrinden getirdiğimiz altın taçla mücevherleri Hükumete teslim etmemiz lâzım. Bunları her halde sayın Amiral Paris'e yollar.»

Galicher'le Traskovan kaçmaya çalışıyorlardı. Fakat beş dakika sonra iki adam yakalanarak Amiral'in yanına getirildi. Mr. Mornant da olanları kısaca anlattı.

HİKÂYENİN SONU

ARADAN altı hafta geçmişti. Mr. Mornant, bir kaç defa daha Ys şehrine inerek kıymetli eşyaları çıkarmıştı. Bu arada Jobic'le de ilgilenmiş ve yaptırdığı tahkikat sonunda onun Jack Rivar'ın oğlu olduğunu anlamıştı. Jack ve Helen Rivar, on iki sene evvel **Travancore** gemisiyle Mısırdan ayrılmışlardı. Gemi bir fırtınada batmıştı. Yan Callec'in bulduğu tahta parçasındaki «TRAVA» yazısı muhakkak o gemiye aitti.

Adam, Jobic'i yanından ayırmamaya karar vermişti. Bu yüzden bir sabah çocuğu çağırdı. «Annen ve baban benim arkadaşlarımdı. Hem seni çok sevdim. Bundan sonra sana ben bakacağım. Şimdi söyle bakalım. Büyüyünce ne olmak istersin?»

Jobic, «Kaptan,» diye cevap verdi. «Kaptan olmak isterim Mr. Mornant.»

— «Bundan sonra bana «Büyükbaba» demeni istiyorum yavrum.»

Jobic, «Teşekkür ederim...» diyecek oldu.

— «Bana teşekkür etme Jobic. Asıl Moriset'e teşekkür etmelisin. Seni, Armen ve Ribon'u yata almamı önce torunum istedi. Böylece iki torunum oldu.»

Jobic, dönerek kıza gülümsedi. Moriset de neşeli bir tavırla onun elini sıktı.

Jobic, dönerek kıza gülümsedi. Moriset de neşeli bir tavırla onun elini sıktı.

SON

DENİZ YASALARINA GÖRE, DENİZDE BULDUĞU MAL KENDİSİNİNDİ. FAKAT KÜÇÜK JOSEPH ÇAYIN KENDİSİNDE OLDUĞU ANLAŞILIRSA, BAŞLARININ İNGİLİZLERLE DERDE GİRECEĞİNİ BİLİYORDU... O HALDE NE YAPMALIYDI?

1774 YILI Ocak ayının karlı ve yağışlı bir günüydü. Amerika'nın Provincetown bölgesinde körfezde Gersham Swan'ın eski kayığında oturan küçük Joseph kar taneciklerinin arasında, güney batı yönünde doğu Hindistan Şirketinin sonlarda batan gemilerinden birini görür gibi oldu. Gözlerini büyütarak, «Allah Allah» dedi.

Biraz sonra karaya dönmüştü. Birden ayaklarının dibinde bir balyalarından birinin yüzdüğünü gördü. Balyanın bir ucu da parçalanmıştı. Küçük Joseph düşünceli düşünceli ürperdi. Bu bir balya nasıl sulara sürüklenmişti acaba? Geçen ay Boston'da Amerikalı milliyetçilerin vergilere bir itiraz olmak üzere çok değerli İngiliz çayını limana döktüklerini biliyordu. Ama bu balya açıktaki batık gemiden düşmüş olmalıydı. Çünkü buralı kaptanlardan hiç biri çay nakline yanaşmamıştı.

On dört yaşındaki Joseph çetin bir balıkçı olarak yetişiyordu. Bu çayı almanın tehlikeli bir şey olacağını ve İngilizleri kızdıracağını bile bile emzuklarını silkti. «Denizden çıkan bir mal, bulanındır» diye düşündü. Yasa buydu. Bütün mesele şimdi bu çayı ne yapacağıydı. İngilizlerin koyduğu yüksek vergiler yüzünden Provincetown'lular çoktandır çay içmiyorlardı. Annesinin çayı eve sokmasına müsaade etmiyeceğini de biliyordu. Fakat bu kadar çayı bırakmak da yazık olacaktı. «Gersham'a söyliyeyim,» diye düşündü. «O ne yapacağımı bilir.»

Balyayı ustası Gersham'ın kayıkhanesine kadar taşıdıktan sonra, içine baktı. Çay suda pek az bir zaman kalmıştı., Bu yüzden de ıslanmamıştı. Üstünü branda bezleri ile örttükten sonra kayıkhaneden çıktı.

Joseph ustası Gersham'ın yirmi yıldır kumsalda oturduğu kulübesine koşarken, bir ses ardından, «Bir dakika buraya baksana Joseph» diye seslendi.

Joseph karlı tepeye doğru hızla koşmaya başladı. Gersham'ı çok severdi. Ağabeyi 9 marttaki şiddetli fırtınada denizde kaybolunca anasına ve ona çok yardım etmişti. Joseph'i yanına ortak almış, kazancı hep onlarla bölüşmüştü.

Kulübeye girince, mavi gözlü ihtiyarın ekmeğinden bir lokma ısırıp, kendisine, «Olanlardan haberin var mı küçük?» diye seslendiğini duydu.

Joseph başını salladı.

— «John Greenough'u yakaladılar.»

— «Yakaladılar mı?» diye tekrar etti Joseph : «Ne yapmış ki?»

— «Dün gece çay almak üzere bir gemiye gitmiş. Fakat Valinin Boston'dan bir casusu durumu haber almış. Adı da Robert Randall. Yanına iki adam alıp, John'un evine gitmiş. Çay balyalarını bulmak için.»

Joseph kızardı.

— «İşin tuhafı. Randall üç balyanın kayıp olduğunu söyle-miş. Sonunda John da sıkıştırı-lınca itiraf etmiş. İkisini bulmuş-lar. Fakat biri denizden çıkma-mış. Çay İngilizlere geliyormu tabiî. Kazaen denize düşmüş. Herhalde birini biri denizde bu-lup aldı. Alanın da sanırım baş-derde girecek. Kim dersin sen?»

Joseph çay balyasını bula-nın kendisi olduğunu Gersham'a söylemek üzereydi ki, birden sert sert kapı vuruldu. Gersham açtı. Karşısında uzun boylu, sert bakışlı bir yabancı vardı.

Yabancı otoriter bir sesle «Ben Majestelerinin Valisinin memuruyum,» dedi. «Kayıp bir balya çayı arıyorum. Sizin bura-ları karış karış bildiğinizi öğren-dim. Hiç böyle bir balya gördü-nüz mü?»

«Yoo,» diye cevap verdi Gersham.

Valinin casusu şüpheli şüp-heli ihtiyar balıkçıya baktı. Sonra birden adamcağızın yaka-sına yapıştı.

— «Baksana bana, kim sordumsa, nereye gittimse, hep aynı sözü işittim. Ama çay bal-yasını biri aldı, eminim. Hayd ihtiyar, çıkar baklayı ağzından yoksa seni söyletmesini bilirim.»

Gersham, «Buradan çekip gitsen iyi olacak,» dedi sakin sa-kin.

Yabancı ihtiyarın yakası bırakıp içeri daldı, gözleriyle balyanın saklanabileceği bir ye-

Kâğıdı hoyecanla okudukları.
Uçak alev almıştı. Hızla yere düşüyordu.

araştırdı. Gersham, «Çekip gitseniz iyi olacak,» diye tekrarladı.

Randall dişlerini gıcırdatarak öyle bir öfkeli baktı ki ihtiyara, Joseph çenesini tutmaya karar verdi. Çünkü çayın ihtiyarın evinde olduğunu öğrenirse, onu sorumlu tutacağını hissetmişti.

Nihayet Randall kapıyı açıp, «İhtiyar, bulamadım ama halâ senden şüphe ediyorum,» dedi ve çekti çıktı.

Joseph pencereye koşup adamın arkasından bakmak isteyince, birden yabancının kıyıya, kayıkhaneye doğru yürümekte olduğunu farketti. Acaba Gersham'dan şüphelenmiş miydi? Gidip çayı orada mı arayacaktı?

— «Hey nereye? Oğlum, dur, n'oluyor?»

Gersham arkasından sesleniyordu, ama Joseph dışarı fırlamıştı bile. Randall'un kardaki ayak izleri, dosdoğru kayıkhaneye gittiğini gösteriyordu. Belki de şu anda varmış, içeri girmişti bile.

Kar fırtınası gittikçe şiddetleniyor, izleri takip etmesi imkânsızlaşıyordu. Fakat doğru yolda olduğundan emindi.

Nihayet kayıkhaneye vardı. İçerde kimsenin olduğunu belli edecek bir hareket yoktu. Belki de Randall yolu kaybetmişti. Veya kayıkhaneye gitmeye hiç niyeti yoktu. Ama madem bir kere gelmişti, Gersham'ı çay balyasından kurtarmalıydı.

İçeri girdi. Fırtına ardından hemen kapıyı kapatıverdi. Balya sakladığı yerde, Brandaların altında duruyordu. Hemen çıkarmalı, karlı havaya rağmen götürüp bir yere atmalıydı.

Birden dışarda bir takım gürültüler işitti. Bu rüzgâr olamazdı. Bir kaç saniye sonra kapı zorlandı. Randall'dı gelen. Yanılmamıştı demek. Ajan fırtınada yolunu kaybetmiş olmalıydı. Balyayı dışarı çıkarmaya vakit bulamadan kıstırılmıştı.

Joseph elleri iki yanına sarkmış, orta yerde kalakalmıştı. Çok geçti artık. Allah vere de kar ayak izlerini örtmüş olsa, Randall küsbütün şüphelenmeseydi.

Birden Joseph kararını verdi. Randall'a doğrusunu söyliyecekti. Ama inanır mıydı? Burası nihayet Gersham'ın kayıkhanesiydi. O da Gersham'dan şüpheleniyordu. Mutlaka Gersham'ı tevkif ederdi.

Bu sefer kapı iyice zorlanmaya başlamıştı.

Telâşla etrafına bakınan Joseph, birden küçük bir merdivenle çıkılan ve bazı aletleri saklandığı üstteki bölmeyi gördü. Hemen fırlayıp balyayı omuzladı. Bir saniye sonra merdiveni tırmanıyordu.

Joseph hayatında bu kadar ağır merdiven çıktığını hatırlıyor. Nihayet binbir güçlükle balyayı eski ağların ve halâtların arasına saklıyabildi.

Merdiveni ardından yukarı çekmişti ki, Randall'ın ve Gersham'ın içeri girdiklerini işitti. Nefesini kesip bekledi.

Valinin adamının tam altında olduğunu biliyordu. Derken altlarda bir merdiven olmalıydı homurdandığını duydu. Çocuk dişlerinin takırtısını durdurmak için elini ağzıyla kapattı. Kalbi gümgüm atıyordu.

Randall nihayet ihtiyar balıkçıya, «Nerede yukarı çıkan merdiven?» diye sordu. Joseph'in kalbi neredeyse duracaktı. Acaba Gersham ne cevap verecekti şimdi? Merdivenin yerinde olmamasına şaştığını söyliyecek miydi? Ah, Gersham'a burada olduğunu bir haber verebilseydi.

İhtiyar ustası, «Valla...» diye başladı, sonra sustu.

Randall, «Mutlaka bir merdiven olmalı?» diye ısrar etti.

Bu sırada rahatlamak için dirsekçe kollarını kımıldatan Joseph, döşemenin kalasları arasında ikil aralığı farketti. Gersham'ın tam altındaydı ve merdiven nereye gitti gibilerden şaşkın şaşkın bakıyordu.

Joseph birden yanı başındaki talaşları görerek, Gersham'a haber vermek için bunları kullanmayı kararlaştırdı. Aralıktan talaşları yavaş yavaş aşağı itti. Bir yandan da ihtiyarın yanına

Şüpheyle ihtiyar balıkçıya baktı.

Hızla dışarı fırladı.

...mesi için dua ediyordu.

Joseph ihtiyarın, «Merdivenin nerede olduğunu öğrenmek ister misiniz?» diye sorduğunu işitince, numarasının anlaşılmadığına kanaat getirdi. Gersham, «Merdiven kulübemde. Kapının ardında,» diye devam etti. «Gidip alın.»

Joseph dudaklarını ısırdı. Başarmıştı. Gersham anlamıştı.

Randall aksi aksi, «Sizi burada yalnız mı bırakacağım?» diye sordu.

«Yok canım. Ben de sizinle beraber geleceğim.» Derken beraberce çıktılar.

Joseph iyice uzaklaşmalarını bekledikten sonra, doğruldu. Önce tuttuğu gibi balyayı aşağı yuvarladı. Kendisi de kayıp sandığı kaptı ve yıldırım gibi fırladı.

Elli metre kadar ötede b... yayı karlar arasına iyice gömd... Sonra da hiç bir şey yokmuş ... bi kulübeye yollandı.

Mutfakta ateşin başında ... nırken, diğerlerinin de geri d... düklerini duydu. Randall ayrı... gitti. İhtiyar girip, «Eee an... bakalım?» der demez, Jose... herşeyi başından anlattı.

Bitirince Gersham, «Se... koşarak çıkmandan zaten şü... helenmiştim,» dedi. «Talaşl... fark edince, emin oldum. Ne y... pacaksın bakalım şimdi çayı...

«Bilmem,» dedi Joseph, «... raya da sen bilirsin diye getird... zaten. Çay senin Gersham us... Daha doğrusu ikimizin. Ort... değil miyiz?»

Böylece ilkbaharda çayı s... maya ve parasıyla yeni bir kay... almaya karar verdiler.

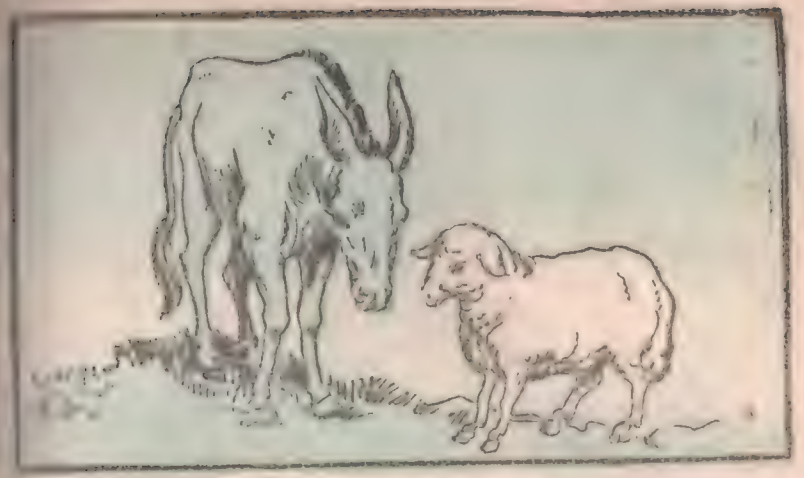

Dokuz Köyün Bir Eşeği

★ MASAL ★

VAKTIYLE dokuz köye su taşıyan bir eşek varmış. Dokuz köy halkı sırasiyle bu eşekle su taşırmış. Birgün bu zavallı bir arkadaşına rastlamış. Öteki :

— «Nasılsın arkadaş?» diye sormuş. İhtiyar eşek :

— «Sorma kardeş,» demiş, «tam dokuz köye su taşıyorum.»

— «Ya.. Sen buna bir kurnazlık düşünemedin mi?..»

— «Ne düşüneyim be arkadaş?..»

— «Senin hiç arkanda miskin birisi gelmiyor mu?.»

— «Ne demek, çok... Öyle kocakarılar geliyor ki..»

— «Peki. Şimdi sen öyle bir ihtiyara rasgeldiğin zaman, atarsın tekmeyi... Ondan sonra onu bırakır, gider bir duvarda sırtındaki tesleri kırarsın. Ondan sonra da çıkar gidersin. Sen nereye varsan karnını doyurursun.»

İhtiyar eşek, bunun sözünü dinlemiş. Birbirlerine «Allaha ısmarladık» diyerek ayrılmışlar. Eşek, birgün yine bir köyde su taşırken, arkasında ihtiyar bir kadın görmüş. Hemen vurmuş tekmeyi, vurmuş tek-

meyi. İhtiyar kadını yerlere serdikten sonra, gidip testileri kırmış ve yola koyulmuş. Giderken bir koyuna rastlamış. Koyun :

— «Nereye gidiyorsun eşek arkadaş?..»

Demiş. Eşek cevap vermiş :

— «Gözümün gördüğü yere gidiyorum.»

— «Beni de beraber götürür müsün?...»

— «İstersen hiç durma, düş arkama.»

Beraberce yürümeğe başlamışlar. Bir müddet gittikten sonra, önlerine bir horoz çıkmış ve sormuş :

— «Nereye gidiyorsunuz eşek arkadaş?.»

— «Karşıki dağda düğün varmış. Çalgıcılığa gidiyorum.»

— «Benim sesim incedir, götürürsen ben de gelirim.»

— «Peki sen de gel.»

Üçü birden yürümeğe başlamışlar. Biraz ilerledikten sonra bir tilkiye rastlamışlar. Tilki :

— «Nereye gidiyorsunuz eşek arkadaş?..» diye sormuş. Eşek de :

— «Karşıki dağa düğüne gidiyoruz» diye cevap vermiş. Tilki :

— «Ben de geleyim mi?» diye sormuş. Eşek de razı olmuz. Dört arkadaş biraz yol aldıktan sonra bir yumurtaya rastlamışlar. Yumurta sormuş :

— «Nereye gidiyorsunuz?»

— «Karşıki dağa.»

— «Ben de geleyim mi?»

— «Kırılmazsan gel.» Yumurta :

— «Kırılmam.» diyerek yola düşmüş, yuvarlana yuvarlana arkalarını takip etmeğe başlamış. Nihayet dağın tepesine varmışlar. Fakat hava kararmış. Uzakta bir ağacın dibinde bir karaltı görmüşler. Eşek «canavar» diyerek gözlerini yummuş, kulaklarını dikmiş. Koyun da eşeğin altına girmiş. Tilki «Ben gidemem» demiş Yumurta da «Ben kırılırım» demiş ve gitmemiş. Horoz :

— «Yanına giderim. Diriyse ağaca uçarım, ölü ise üstüne çıkar öterim. Siz o zaman gelirsiniz.» demiş.

Karaltıya doğru yürümeğe başlamış. Yanına vardığı zaman gagasıyla «Tık, tık» diye vurduktan sonra ölü olduğunu anlayınca üzerine çıkmış.ötmeğe başlamış. Ötekiler horozun sesini duyunca yanına gelmişler. Bunu nasıl götüreceklerini düşünmüşler. Eşeğe :

— «Sen içimizde en kuvvetlisin.» demişler ve canavar ölüsünü eşe-

ğin sırtına yüklemişler. Tekrar yola koyulmuşlar. Gide gide harap bir değirmene gelmişler. Ölüyü eşeğin sırtından alıp kapının önüne astıktan sonra, içeriye girmişler. Eşek bir de bakmış içerisi canavar dolu. Hemen gözlerini yummuş, kulaklarını dikmiş. Koyun eşeğin altına girmiş. Tilki de eşeğin altına saklanmış. Horoz eşeğin üstüne çıkmış. Yumurta da bir araya sıkışmış. Derken canavarlar bunları görmüşler. Canavarların beyleri sazı eline alarak :

— «Kaba kuyruk şöyle dursun, koca boynuz da şöyle dursun, gül ibik de şöyle dursun, koca kulak benimdir benim...» demiş ve bırakmış.

Başka birisi gelerek :

— «Koca kulak da şöyle dursun, koca boynuz da şöyle dursun, gül ibik de şöyle dursun. Kaba kuyruk benimdir benim...» demiş.

Onlar bittikten sonra eşek sazı eline almış :

— «Hepiniz kırk idiniz. Birinizi öldürdük kapıya astık. İnşallah

— «Hepinizi de öldürürüz.» demiş.

Bunun üzerine canavarların beyi dışarıya uğramış. Çıkarken kafası kapıda bir şeye takılmış. Bir de dönmüş bakmış ki, sahiden eşeğin dediği gibi, kendi arkadaşlarından biri. Hemen kuyruğunu arka ayaklarının arasına sıkıştırarak kaçmış. Biraz sonra öteki, biraz sonra öteki derken hepsi birer birer kaçmışlar. En sonra içeride bir tanesi uyumuş kalmış. Uyandığı vakit, eşekle arkadaşlarını içeride görünce, cinler periler geldi zannederek, iki tarafa koşmağa başlamış. Koyun kafasiyle boyunca kapıya vururmuş. Yumurta da dolaşırken, ortada yanan ateşe giderek patlamış ve canavarın gözüne şap diye yapışmış. Canavar can acısiyle kapıdan dışarıya fırlamış. Arkadaşları hep bir araya toplanmışlar, içeride kalan canavarı bekliyorlarmış. Bunun geldiğini görünce hepsi birden etrafını alarak :

— «Ne yaptın?» diye sormuşlar.

— «Aman,» demiş, «bir koca kulak var «ille ben yiyeceğim» diyor. Kaba kuyruk da hepsinden fazla koşuyor. Gül ibik de hepsinden fazla bağırıyor. Koca boynuz da «çıkarmıyacağım» diye kapıya vuruyor. Hani yerlerde yuvarlanan küçük bir şey vardı, ateşe gitti. Bir patladı geldi gözüme yapıştı. Bakın halime, gözümü kör etti.» demiş.

Canavarlar kendilerine başka bir yer aramak üzere oradan kaçmışlar. Eşek, koyun, tilki, horoz, yumurta ise harap değirmende bir aile kurarak beraber yaşamışlar.

MUSIKI BİLGİLERİ OKUL ŞARKILARI

NOTA NEDİR?

Sözleri harf denilen işaretlerle yazdığımız gibi ağzımızdan çıkan sesleri de nota ismini verdiğimiz müzik harfleriyle yazarız.

Müzik alfabesi değişmez bir sıra üzerine do, re, mi, fa; sol; lâ; si denilen 7 notadan ibarettir.

PORTE NEDİR?

Notaları yazmaya yarayan 5 paralel çizgidir. Notalar bu paralel çizgilerin üzerlerine ve aralarına yazılır.

SOL ANAHTARI NEDİR?

Anahtar notaların isimlerini belli eder. Portenin başında ve yuvarlak kısmı 2 nci çizginin üzerinde olan işarete sol anahtarı denir. 2 nci çizgideki nota da sol adını alır. Diğer çizgi ve aralarındaki notalar ona göre isimlendirilir.

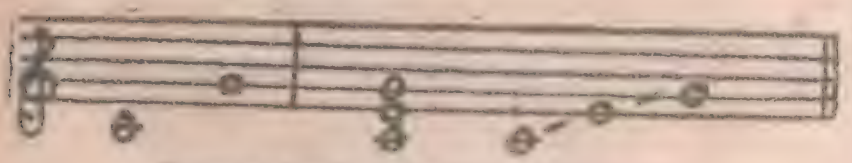

Portede sol anahtarın ve bazı notaların yerleri.

ANNEM

Küçükken baş ucumda bana ninni söylerdin
Sabahları uyanınca beni okşar severdin,

Benim annem, güzel annem, beni al dizlerine
Kucağında okşa beni, ninniler söyle gine.

Bugün hâlâ kulağımda çınlıyor tatlı sesin,
Güzel annem, kalbimin sen en büyük neşesisin.

Benim annem, güzel annem, beni al dizlerine
Kucağında okşa beni, ninniler söyle gine.

BU GÜRÜLTÜ DE NE ?!?
GIRRR
GALİBA BİR ŞEY PATLIYACAK ?!

HER HALDE BU DAYIMIN ARABASIDIR.. BAVULLARIMIZI YERLEŞTİRİP YOLA ÇIKALIM !
GIRRRRRR

TUHAF!
BELKİ GEZMEYE GİTMİŞTİR ?!

BU ARABA ŞÖFÖRSÜZ. ŞU YAZIYA BAK !

BAKALIM İŞLEYECEK Mİ ?!

TAHMİN ETTİĞİM GİBİ BU YENİ TİP ARABALARIN İŞLEMESİNE İMKÂN YOK.. DAYIM, YİNE ÇİLGİNCA BİR ŞEY İCAT ETMİŞ !.
BAM!
BUM!
GIRRRRRRRR!
GÜM!

GALİBA ARABA SÖZLERİNİ DUYUP SİNİRLENDİ DAVO !?
BU SAYEDE İŞLEMEYE RAZI OLDU !
VOOM!

AMAN NE ARABA ?! BUNUN SOFÖR'Ü OLSAYDI ŞİMDİYE KADAR KAZA YAPARDI !
ACABA DAYIMI TEHDİT EDEN KİM ?!
KENDİSİNE YARDIM EDERSEK BELKİ BİZE BİR ŞEKERCİ DÜKKÂNI AÇAR ?!

DAĞA ÇIKIYORUZ !
DAYIM, DAİMA ISSIZ YERLERDE OTURMAYI SEVERDİ !.
ARABA TEPEYE TIRMANAMAZ Kİ !
ALVIN, DİĞER DÜĞMELERE BİR BAS BAKALIM !
GIRRR!

TAMAM ALVİN! ZIPLAMAYA BAŞLIYORUZ!!
LAINK!
KLANK!

BU TIPKI ATLI ARABAYA BENZİYOR!
PATAPUT! PAT! PAT! BRADABROM!

EYVAH! ARABAYI DURDURMAMIZ LÄZIM!

ARABAYI DURDURACAK DÜĞMEYİ BULAMIYORUM!

BÜYÜK TEHLİKE ATLATTIK!
ACABA BU KÖPRÜYE NE OLMUŞ?!
BU ARABADA DURUP KALKMAK İÇİN SADECE İKİ DÜĞME OLMALIYDI!

GÜMBÜR!
BU GÜRÜLTÜ NE DİR?
BELKİ YAĞMUR YAĞACAKTIR?!

ŞU İKİ ADAM PEK BİZİ SEVMİYOR GALİBA?
TUZAĞA DÜŞTÜK!

YAŞŞA ALVİN!
YANILMIŞIM DAVO. BİZE BİR SÜRÜ DÜĞME LÄZIM!
VIRTT!
BOM!

BU KIZILDERİLİYLE MEKSİKALI BİZDEN NE İSTİYOR ACABA?!
BELKİ DE BU DAĞIN SAHİBİ ONLARDIR?!

BU DAĞ. DAYIMA AİT. BELKİ DE BU ADAMLAR DAĞI DAYIMIN ELİNDEN ALMAK İÇİN ÇALIŞIYORLAR?!?

İŞTE DAYIM ORADA OTURUYOR!
NE KORKUNÇ YER!

ORASINI PEK SEVECEĞİMİ SANMIYORUM!

TUHAF BİR HİSE KAPILDIM..

HENDEĞE DÜŞECEĞİZ!
NEDENSE KÖPRÜLERLE ARAMIZ İYİ DEĞİL!
GARÇ!
GIRRÇ!

BELKİ BİZE YARDIM EDECEK BİR DÜĞME BULURUM!?

BU ARABADA HERŞEY VAR!
BELKİ ARABA SUYUN ALTINDAN DA GİDER?!

DOĞRUSU EPEY KORKTUM!
İŞTE DAYIM GELİYOR!
PLOP!

TELGRAFINI ALIR ALMAZ GELDİK DAYI!
YARDIMIN İHTİYACIMA VAR OĞLUM! BURADA ACAİP ŞEYLER OLUYOR..

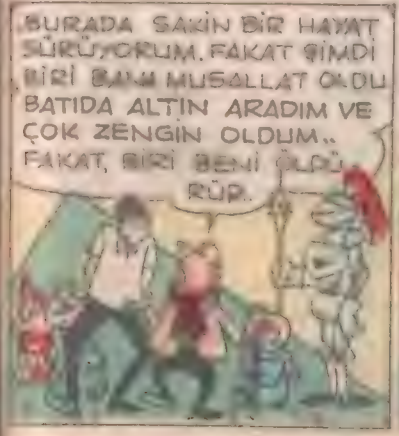
BURADA SAKİN BİR HAYAT SÜRÜYORUM. FAKAT ŞİMDİ BİRİ BANA MUSALLAT OLDU BATIDA ALTIN ARADIM VE ÇOK ZENGİN OLDUM.. FAKAT, BİRİ BENİ ÖLDÜRÜR.

SERVETİME KONMAK İSTİYOR!
SERVETİNİZİ ELİNİZDEN ALAMAZLAR. PARALARINIZ BANKADA DEĞİL Mİ?

BEN BANKALARA GÜVENMEM. SERVETİM ŞATONUN ALTINDAKİ MAĞARADA GİZLİ!
BU PEK EMİN BİR USUL DEĞİL..

BENİMLE GELİN!
BU İŞ TEHLİKELİ KEŞKE EVDEN AYRILMASAYDIM!.

DİKKAT EDİN BU BASAMAKLAR ÇOK KAYGAN!
VESLEY DAYI ASANSÖR DENİLEN ŞEYİ BİLMİYOR MU?

BİRAZ SONRA AŞAĞIYA İNECEĞİZ!

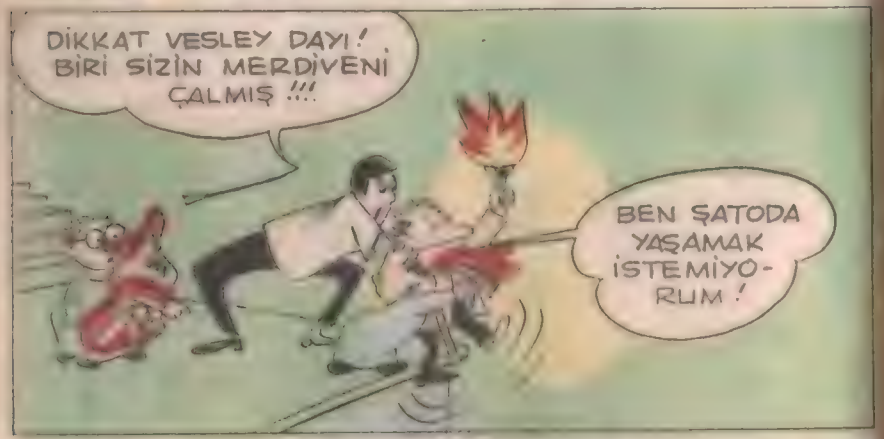
DİKKAT VESLEY DAYI! BİRİ SİZİN MERDİVENİ ÇALMIŞ!!!
BEN ŞATODA YAŞAMAK İSTEMİYORUM!

İŞTE GÖRDÜNÜZ. BİRİ PEŞİMDE. DÜN BU MERDİVEN SAPASAĞLAMDI!
BİRİ SİZİ ORTADAN KALDIRMAK İSTİYOR!

İŞTE KASAMIN KAPISI. HAZİNEM BURADA GİZLİ!!!

BU KADAR ALTIN SARAYLARDA BİLE BULUNMAZ!
HERHALDE PARAYA İHTİYACIN OLMAZ VESLEY DAYI?!
NE GÜZEL DEĞİL Mİ? HEPSİ BENİM!

PEKİ DÜŞMANINIZ KİM VESLEY DAYI?!
BUNU BİLSEYDİM SENDEN YARDIM İSTEMEZDİM!

BOM!
KAPI!
KEŞKE EVİMİZDE KALSAYDIK!

KAPIYI AÇ! HER KİMSEN SENİ YAKALIYACAĞIM. CEZANI ÇEKECEKSİN!
TUZAĞA DÜŞTÜK. DÜNYANIN BÜTÜN ALTININI VERSEK BURADAN ÇIKAMAYIZ!

AAAAA!!
GÜM!
DANK!
GÜR!

DUVARLARIN ÇÜRÜK OLMASINA ŞEVİNDİM!
KAPI KADAR FAHAT DEĞİL AMA GENE İSİMİZE YARAYACAK!

KURTULDUK DAYI!

BU DELİĞİ KAPATAYIM. BÖYLECE KASAMA KİMSE GİREMEZ!!
DINAMITO

SİZİ ODALARINIZA GÖTÜREYİM. VAKİT GEÇ. BİRAZ DİNLENELİM..
FENA FİKİR DEĞİL. FAKAT SİZİ YALNIZ BIRAKMAK İSTEMİYORUM!

BU TABANCAYLA KENDİMİ MÜDAFAA EDEBİLİRİM. SİZ YATIP UYUYUN. KAPILARI DA KİLİTLEYİN!.

İŞTE BİZİ DURDURMAYA KALKAN KIZIL DERİLİ!
NEREDE?

HERHALDE YANILDINIZ! ÇÜNKÜ, O SEVGİLİ DOSTUM GÜLEN ATTIR!
FAKAT, BİZİM GÖRDÜĞÜMÜZ KIZIL DERİLİYE BENZİYOR!?

İŞTE NEDEN ONA GÜLEN AT DERLER ANLADINIZ!
EVET. ÇOK MESLİ!
HAHA HE-HE
HE-HA

ALTINLARI BULMAMA O YARDIM ETTİ. 7 GÜNDEN BERİ DE KENDİSİNİ YANIMDAN AYIRMADIM..
HA-HA!
HE-HE-HE!
HE-HO!
BİRAZ HAFİF GÜLSE ÇOK BAĞIRIYOR!

BURASI SİZİN ODANIZ.. DAVO DA KARŞI ODADA KALACAK!
BU GECE PEK UYUYABİLECEĞİMİZİ SANMIYORUM!

BİRAZ DİNLENMEYE ÇALIŞALIM!
BURASI BİR MÜZEDEN FARKSIZ!

GÜMBÜR!
GALİBA GÖK GÜRLÜYOR!
BURADA YATMAKTANSA YAĞMURDA DOLAŞMAYI TERCİH EDERİM!!

BOM!
DANK!
AYYY!
BİZE ATEŞ EDİYOR LAR!

UTANIN! ÇARPAN PENCE-REDEN KORKULUR MU? ÇOCUKLUKTAN VAZGEÇİN DE UYUYALIM!?!

HİÇ BÖYLE ŞEY DUYMAMIŞTIM.. KÜÇÜK BİR GÜ-RÜLTÜDEN KOR-KUYORLAR. ZIZZZZZ.

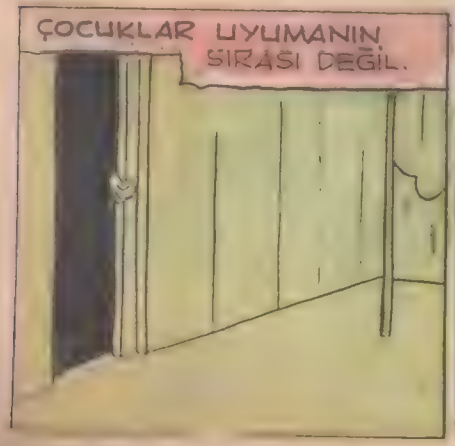
ÇOCUKLAR UYUMANIN SIRASI DEĞİL.

KORKARAK BİR ŞEY YOK... SADECE RÜZGÂR ESİYOR..

EYVAH! BİZE SALDIRIYORLAR.. TEDİ! SİM! KALKIN! KAÇMAYA BAKIN!

SAKİN SAKİN KONUŞSAK OLMAZ MI?!

AH, BİR SİLÂHIM OLSAYDI!

AL BAKALIM!
AYY!
NE TARAFA GİTTİLER?!
ALVİN, NE YAPIYORSUN? HANI UYUYACAKTIN?
HAYATLARINIZI KORUMAYA ÇALIŞIYORUM BİR AN EVVEL BURADAYDILAR!
..KÖPRÜDE BİZİ DURDURMAYA ÇALIŞAN ADAMLAR!..
HAYDİ YAT ALVİN. SEN KÂBUS GÖRMÜŞSÜN
ÖYLE Mİ!? PEKİ BU ŞAPKA BURAYA NASIL GELDİ?
NE BİLELİM BİZ?

BELKİ DE ŞAPKA GÜNLERDEN BERİ BURADA DURUYOR? HAYDİ YAT!
AAAAA
BEN NÖBET TUTACAĞIM. O ADAMLAR GERİ GELEBİLİRLER!
ERTESİ SABAH..
GÜNAYDIN ÇOCUKLAR.. İYİ UYUDUNUZ MU?
HAYIR. ODAMIZ EPEY KALABALIKTI!
ALVİN, KIZIL DERİLİ ARKADAŞINIZLA BU ŞAPKAYI GİYEN BİRİNİN BİZE SALDIRDIĞINI İDDİA EDİYOR!
BEN BU ŞAPKAYI TANIDIM!
BU DOSTUM PANÇO'NUN ŞAPKASI. KENDİSİ ŞATODA KALIYOR!
YA ÖYLE Mİ?
PANÇO BİR SİNEĞİ BİLE EZMEZ.. HER HALDE ŞAPKAYI BİR KAÇ GÜN EVVEL ODANIZDA UNUTMUŞTUR
DÜN GECE KIZILDERİLİ İLE ODAMIZDAYDI!
SİZE BİR HİKÂYE ANLATACAĞIM. O ZAMAN GÜLEN AT'LA PANÇO'NUN NEDEN BANA KÖTÜLÜK ETMİYECEKLERİNİ ANLIYACAKSINIZ!

SENELER EVVEL BİR NEHİR YATAĞININ ALTINDA ALTIN BULDUM.

NİHAYET ZENGİN OLDUM!

...FAKAT, BARUT DAN ADINDA BİRİ BENİ SOYMAYA KALKTI..

...İŞTE O GÜN İLK DEFA PANÇO VE GÜLEN AT'LA KARIŞILAŞTIM. ONLAR ÇADIRIMA GELİP BARUT DAN'I KOVDULAR..

DEFOL!

BİR DAHA SENİ GÖRMİYEYİM!!

..O GÜNDEN BERİ ONLARI YANIMDAN AYIRMADIM. ONLAR BANA KÖTÜLÜK ETMEZLER!

FAKAT NASIL OLUR?

DAHA SONRA..

BU İŞE NE DERSİN DAVO?

SANA BİR ŞEY SÖYLİYECEĞİM ALVİN.

SENİN RÜYA GÖRMEDİĞİNDEN EMİNİM. BU ŞATODA ACAİP ŞEYLER OLUYOR!

DEMEK BANA İNANIYORSUN?! BEN DE ÇILDIRDIĞIMI SANIYORDUM!.

BU İŞİ TAHKİK ETMELİYİZ!

ÇOK İYİ OLUR. BİZİM ODADAN BAŞLIYALIM!

BİR İP UCU BULAMADIK!

AYAK İZLERİ YOK MU?

SİZ BURADA BEKLEYİN BEN BİR ELEKTRİK FENERİ ALAYIM!

OLUR DAVO!

DÜN GECE BURAYA GELDİKLERİNİ SÖYLEMİŞTİM. İŞTE YOLU BULDUM!

BEN ORAYA GİREMEM!

BEN DE GİREMEM!

O HALDE DAVO'YU BEKLEYİN. BEN BU İŞİ ANLARIM!

KORKMAYA BAŞLADIM. BAŞKA BİR YERDE OLMAYI İSTEDİM.

..AMA BİRİNİN ŞU İŞİ ANLAMASI LÂZIM!

ACABA KÖŞEDE NE VAR..

AHA!!

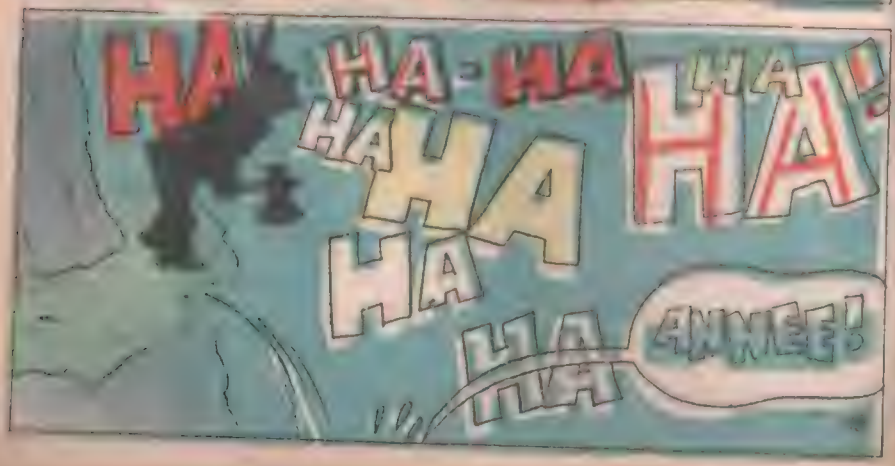
HA
HA-HA
HA
HA
HA
HA
HA
HA
HA
ANNE!

SUYA DÜŞTÜĞÜME BAYAĞI SEVİNDİM!
SÜT!

BİR YOLUNU BULUP BURADAN UZAKLAŞMALIYIM..

SAF-SÜT!
GALİBA BENDEN HOŞLANMADI!

BELKİ BİR YOL VARDIR!?!

ALVİN GELDİ! ORAYA NASIL ÇIKTIN?
BU UZUN BİR HİKÂYE

HİÇ OLMAZSA BURADAN GİREMİYECEKLER. İNŞALLAH BU ODADA BAŞKA BİR GEÇİT YOKTUR!.
TAK! TUK!
TAK!!

TEK BAŞINA GİTMEMELİYDİN ALVİN! BAŞINA BİR ŞEY GELEBİLİRDİ!?!
BEKLEMEKTEN HÜCUM ETMEYİ UYGUN BULDUM

BUNDAN SONRA ODANIZDA OTURACAKSIN. DAYIMLA KONUŞUP POLİS ÇAĞIRACAĞIM
BİZİM GİBİ HAFİYE OLMAZ. HEMEN KORKUP SAKLANIYORUZ!

BURAYA KAPANMAK HİÇ DE HOŞ DEĞİL!
GÜM!

BU EVDE GİZLİ GEÇİTTEN BOL BİR ŞEY YOK! BİRAZ ETRAFI ARAŞTIRALIM!
BEN KALACAĞIM!

KORKAKLIK ETME. DAVOYLA VESLEYE YARDIM ETMEMİZ LAZIM!
NEDEN DAİMA ALVİN'İ DİNLİYORUZ SANKİ?

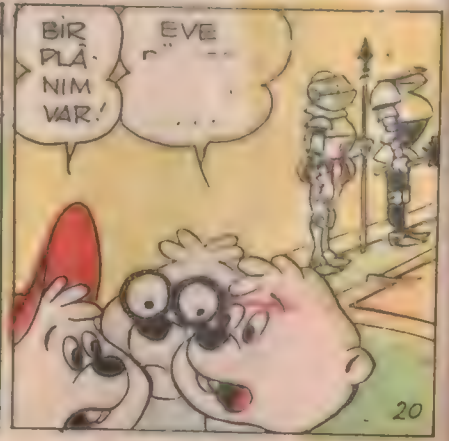
BİR PLÂNIM VAR!
EVE
...

TEDİ, ÇOCUKLUK ETME! SİM'LE BEN BU ZIRHLININ İÇİNE SAKLANACAĞIZ. BÖYLECE GÖRÜNMEDEN HERKESİ GÖZETLEYEBİLİRİZ!
BEN İÇİNDEYKEN KİMSE BU ZIRHLIYI GİYMEYE KALKMASA BARİ!!

ARTIK KONUŞMAYIN! DAVO, GEÇERSE BURADA OLDUĞUMUZU SÖYLERİZ..

İŞTE GELİYORLAR! BELKİ BİRŞEYLER ÖĞRENİRİZ?

BAŞKA NE YAPABİLİRİZ Kİ, HERŞEYİ TECRÜBE ETTİK!
İYİ DÜŞÜNÜP YENİ BİR PLÂN YAPALIM!

BURASI ÇOK TOZLU. ŞİMDİ AKSIRACAĞIM!

HAPŞUU!
BU DA NE?
EYVAH! ŞATO ÇÖKTÜ!
HAPŞ
KLANK!
PAT!
AAAAY!
NEZLE OLDUM!
GÜM! PAT!
YETİŞİN! İMDAAT! İM..
GALİBA KIYAMET KOPTU!
22

YAKALANDINIZ! VESLEY DAYININ PARALARINI ÇALMAYA ÇALIŞIYORDUNUZ DEĞİL Mİ?
SAÇMALAMA!
BİZ VESLEY'E ZARAR VERMEK İSTEMİYOR!
PEKİ NEDEN DÜN BİZİ KÖPRÜDE DURDURMAYA ÇALIŞTINIZ?!
İMKANSIZ! DÜN GÜLEN AT'LA BEN ŞEHİRE İNDİK. GÖMLEKLERİMİZİ KOLACIYA GÖTÜRDÜK. İŞTE FİŞİMİZ, TARİHE BAKIN!
BU İŞTE BİR ACAİPLİK VAR!?
BEN SİZİ ODAYA KİLİTLEDİĞİMİ SANIYORDUM!
GİZLİ BİR GEÇİT BULDUK
ODANIZDAN GELEN GÜRÜLTÜLERİ DUYDUM
DEMEK ODADA BİRİ VAR. GİDİP BAKALIM!
BİZ DE GİDİP VESLEYİ BULALIM!
İÇERDE BİRİ VAR!
23

DUYUYOR MUSUNUZ?
PAT
ATEŞE HAZIR OL DAVO!
KLINK

ŞU HALE BAK! BİRİ ODAMIZA GİRMİŞ?!

BU SEFER ONU YAKALIYACAĞIZ!
BENİ TAKİP EDİN!

SAKIN GÜRÜLTÜ ETMEYİN!
SESİMİZİ ÇIKARMIYACAĞIZ!

ÇOK BECERİKSİZSİN!
BEN BU HAYATA ALIŞIK DEĞİLİM!

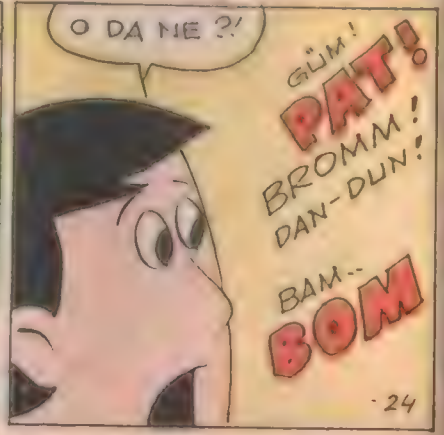
O DA NE?!
GÜM!
PAT!
BROMM!
DAN-DUN!
BAM--
BOM

GALİBA ÇİFT GÖRÜYORUM? İKİ KIZIL DERİLİ İKİ MEKSİKALI!
KÜT!
PAT!
BEN İŞİ ANLAMAYA BAŞLADIM! DAYIM DA ORADA!

KIMILDAMAYIN!
HAYDUTLAR, YAKALANDINIZ!
ONA İNANMAYIN! HAKİKİ PANÇO BENİM

BUNU ŞİMDİ ANLARIZ! VESLEY DAYI DOSTLARINI HEMEN TANIYACAKTIR!

AV!
O SİLÂHI BANA VER!

BARUT DAN! SELELERDEN BERİ DAYIMI SOYMAK İSTERDİ!
DOĞRU! ŞİMDİ ALTINLARI ALACAĞIM.

ORTAĞIMLA BEN PANÇO VE GÜLEN AT'IN KILIĞINA GİRDİK VE SONRA BİR SÜRÜ KÖTÜLÜKLER YAPTIK. VESLEY'İN ONLARI KOVMASINI İSTİYORDUK. BİZ DE ALTINLARA SAHİP OLACAKTIK!

VESLEY, KENDİSİNE KÖTÜLÜK YAPMIYACAĞIMIZI BİLİR!

ÖYLE ZANNE! YEĞENİ İŞE KARIŞMASAYDI GÖRÜRDÜN!

O ÇOCUKLAR NEREYE GİTTİ

BURADAYIZ!

USLU DURUN YOKSA..

AH!

ÜT!

ALTIN İSTEMİŞTİM. AL BAKALIM!

GÜLEN AT! BU HAYDUTLARI POLİSE TESLİM ET!!

ŞİMDİ BEN GÖTÜRECEK!

BENİ KAÇIRIP, SİZLERİ KOVMAMI İSTEDİLER. BEN SİZE BÖYLE BİR ŞEY YAPAMİYACAĞIMI BİLİRSİNİZ!

SİZ DE BANA KÖTÜLÜK ETMEYİZ ESKİ DOST!

HAYATIMI KURTARDINIZ. SİZE GÜZEL BİR HEDİYE VERECEĞİM. BUNU HUSUSİ ARABAMLA GÖTÜRÜRSÜNÜZ!

TEŞEKKÜR EDERİZ!

O ARABANIN FAZLA DÜĞMESİ VAR. BEN GARAJDA BAŞKA BİR ARABA GÖRDÜM.

NASIL İSTERSENİZ FAKAT BENİM BAŞKA ARABAM YOK Kİ..

ÇOK RAHAT HİÇ DÜĞME YOK!

DAYIM, ÇOK İYİ BİR İNSAN DEĞİL Mİ?

SON

GÜLEN AT. HİNDİ PİŞİRMESİNİ İYİ BİLİYOR DOĞRUSU.

DİK
DİVİK
YENİ ALDIĞIM MAKİNEYLE BİR RESİM ÇEKEYİM. ŞU ÇOCUK HOŞUMA GİTTİ.
TOP OYNAMAK YASAKTIR
..TOP OYNARKEN BİR RESMİNİ ALAYIM..
ŞU SISKA ADAM BENDEN NE İSTİYOR ?

EYVAH! BURADA TOP OYNAMAK YASAK. BENİM RESMİMİ ÇEKİP POLİSE VERECEK GALİBA?!
TIK!

İLK RESMİ ALDIM!
.. POLİSLER DE BENİ CEZALANDIRACAKLAR.
YAZIK! ÇOCUK GİDİYOR!
GİDİP AĞABEYİME DURUMU ANLATAYIM!

.BÜYÜK BİR ÇOCUKLA DÖNDÜ. BİR RESİMLERİNİ ALAYIM..
SEN KARDEŞİMDEN NE İSTİYORSUN BAKALIM?!
SADECE BİR RESMİNİ ÇEKTİM!
ŞİMDİ KAFANI KIRARIM!

BU ŞİŞKO'NUN HALİ HOŞUMA GİTMEDİ. BİR DAHA ÇOCUK RESMİ ÇEKMEM!
AMAN NE GÜZEL BİR EV!? BİR RESİM ALAYIM!

ŞU ADAM NE YAPIYOR?
GALİBA BAYAN PARLANIN, 1 MİLYON DEĞERİNDEKİ PIRLANTA'YI GETİRDİĞİMİZİ ANLADI.. BİZE BİR OYUN OYNAYACAK?!
GİT BAŞKA YERDE RESİM ÇEK!
ZIRHLI OTOMOBİLLERİN RESMİNİ ÇEKMEK YASAKTIK!

DEFOL!
EN İYİSİ PARKTAKİ ÇİÇEKLERİN RESMİNİ ÇEKEYİM!
PAH
NE GÜZEL GÜLLER, MENEKŞELER, LÂLELER!
HEM ÇİÇEKLER RESMİNİ KOLAYLA YAPAR!
AY!
ŞU SERSERİ ÇİÇEKLERİN ARASINDA UYUYORMUŞ. RESMİ ÇEKTİĞİMDE KALKTİ!
YAŞASIN! RESMİMİ ÇEKTİ!
BEN TEK GÖZLÜ BİR İNSANIM. RESİM PAŞA ONA ON LİRA İSTERİM!
ON LİRA MI? SAÇMA!
BEŞ LİRA ÜÇ LİRA, ELLİ KURUŞ, ON KURUŞ.
İYİ GÜNLER!
SENİ POLİSE ŞİKÂYET EDECEĞİM!
HAYVANAT BAHÇESİNE GİDELİM!
«HİÇ OLMAZSA HAYVANLAR İNSANLARDAN PARA İSTEMEZLER HEM KAFESTEN ÇIKIP YANIMIZA GELMELERİNE DE İMKÂN YOK!
MAKİNEYE BİR ŞEY OLDU? GORİLİ GÖRÜYORUM AMA NEDENSE KAFES ORTADA YOK?!
GİRR!
GORİL KAFESTEN KAÇMIŞ!
HAYVANAT! GORİL KAÇMIŞ!
VAY YARAMAZ VAY! YİNE Mİ VALİDİ AÇIP ÇIKTIN?!
GIRRR!

Kuyruğu Uzun Aklı Kısa

KUYRUĞU Uzun Aklı Kısa... Orman yaratıkları Sincap Sam'a bu ismi takmışlardı. Çünkü o durmadan muziplik düşünür hemen canını yakmak için fırsat arardı. Bu yüzden de ormandaki yaratıklar kendisini sevmezlerdi. Sam çok yakışıklı bir sincaptı. Pırıl pırıl kırmızı tüylü, kocaman kuyruklu güzel bir sincap... Sam'ın çok sevdiği bir arkadaşı vardı. Tim adındaki bu sincap ta tıpkı Sam'a benzerdi. Yalnız Tim, arkadaşının aksine iyi huylu ve yumuşak başlıydı. Zavallı Tim, Sam'a benzediği için çok üzülüyordu. Zira sık sık onu Sam sanıp yaramazlıklarından dolayı azarlıyorlardı.

Tim, arkadaşının kötü şakalarını hiddetlenen orman yaratıklarına, «Ben Sam, değilim,» diyordu. «Ben size bir şey yapmadım.»

Fakat Tim'le Sam'ın arasında bir fark vardı. Tim'in göğsünde siyah bir benek vardı. Bu sayede sincap kendisinin Sam olmadığını ispat edebiliyordu.

Bir gün hiddetli bir tekir kedi Tim'in peşine takıldı. Zavallı Tim, bir şey yapmadığını anlatmaya va-

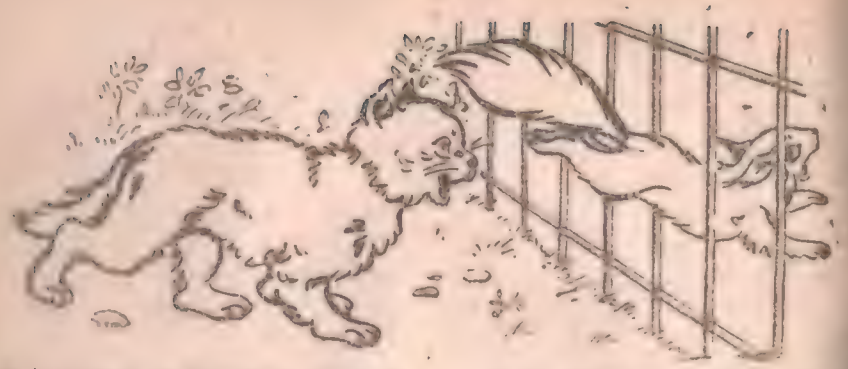

kit bulamadı ve koşmaya başladı. Çünkü fena halde kızmış olan kedinin eline düştüğü takdirde durumun kötü olacağını biliyordu. Yalnız kedilerin çok hızlı koştuklarını unutmamak lâzım. Tekir gitgide yaklaşıyordu. Bu yüzden Tim, arkadaşı Judy'nin bahçesine girip saklanmaya karar verdi. Bahçe duvarından atlayıp içeriye girdi ve bir masanın üstündeki boş kuş kafesine dalarak kapısını da kapattı.

Bayan Tekir, elini uzatıp Tim'i tırmalamaya çalıştıysa da muvaffak olamadı. Zira kafesin demirlerinin arasından elini sokamamıştı. Gürültüyü duyan Judy gelince Bayan Tekir yana yakıla derdini anlatmaya başladı.

— «Yaramaz bir sincap iki kızımın kuyruklarını birbirine bağlamış. Şimdi kimse bu düğümü çözemiyor. Çocuklarımın canları çok yandı. Onun için bu yaramaz sincabı cezalandırmak istiyorum.»

Tim, kafesten haykırdı. «Judy, bana yardım et. Kediye adımın Tim olduğunu söyle.»

Judy, gülmeye başladı. «Bayan Tekir, çocuklarınızın kuyruklarını bağlayan Tim değil. Bundan emin olabilirsiniz. Tim, böyle kötü şakalar yapmaz. Bunu Sam, yapmıştır. Hem Sam'ın göğsünde Tim de olduğu gibi siyah benek yoktur. Ikisini böylece ayırabilirsiniz.»

Neyse Bayan Tekir biraz sakinleşti ve Tim de kafesten çıktı. Kediyle sincap ormanın yolunu tuttular. Bu arada Sam, cezalandırılmadığı için son derece memnundu. Yine birine kötülük etmeyi düşünüyordu. Can sıkıntısından incecik bir dala çıkıp oturdu. Onu gören Pamuk tavşan, «Dikkat et,» dedi. «Bir kirpinin üstüne düşebilirsin.»

Bunu duyan köstebek deliğinden başını çıkardı. «Sam'a bir şey olmaz. O sadece başkalarına zarar verir. Biraz evvel küçük kedilere yaptığını duymadın mı?»

Köstebeğin sözlerini duyan Sam, fena halde kızdı. Diğer orman yaratıkları sincabın ne yapacağını merak ediyorlardı.

Sam, yumruğunu sıkarak, «Herkesin işine karışma!» diye bağırdı. «Sen karanlık yuvanda otur. Benimle uğraşma.» Sonra hiddetle köstebeğin üstüne atladı. Fakat onun böyle bir şey yapacağını hisseden köstebek yuvasına çekilmişti. Hem ayaklarını kaldırarak Sam'ın yüzüne toprak attı.

Diğer hayvanlarda çabucak oradan uzaklaştılar. Çünkü Sam'ın hiddetlendiği zaman çok kötü şeyler yaptığını biliyorlardı. Sadece Kirpi oralı olmadı. Zira Sam'ın kendisine zarar veremiyeceğinden emindi. Hatta kirpi dikenleriyle Sam'ın canını yakabileceğini de biliyordu.

Sincabı dikkatle süzerek, «Geçen gün çaldığın kuş yumurtalarını ne yaptın, Sam?» diye sordu.

Sam, tüylü kuyruğunu salladı. «O yumurtalarla top oynadım.» Kuş yumurtasını hatırlayınca Sam'ın birdenbire neşesi yerine geldi. Zira yine bir muziplik düşünmüştü.

Meşe ağacına yuva yapmış olan kuşa öyle bir oyun oynayacaktı ki... Kuşun tam dört yumurtası vardı. Gururla yumurtaların üstüne oturuyor, sadece yemek bulabilmek için yuvasını bırakıp gidiyordu. Sam, kuş yuvasından ayrılana kadar bekliyecek sonra ağaca tırmanacaktı. Yuvayı ağaçtan alıp bir yere saklıyacaktı. Kuş dönünce ne yuvasını ne de kıymetli yumurtalarını bulabilecekti.

Sam, bu fikrini çok beğenmişti doğrusu. Hemen koşup bunu Dalgın Kaplumbağaya anlattı. Fakat Dalgın kaplumbağa pek akılsız bir mahluktu. Bu yüzden de Sam'ın sözlerinden bir şey anlamadı.

Sam, ağaca tırmanıp içinde yumurtalar bulunan yuvayı alarak kaçtı. Anne kuş geri dönünce yuvasını bulamadıtabii. Zavallıcık acı acı bağırmaya koyuldu. Çok üzülmüştü. Yuvasının ne olduğunu bile-

miyordu. Kuşun sesini duyan bütün orman yaratıkları yuvalarından çıkarak onun yanına gittiler.

Kuş, «Yuvam,» diye inledi. «Yumurtalarım.. Ben şimdi ne yapacağım?»

Kirpi, kuşun haline acıdı. «Ne oldu kuş kardeş? Neden bu kadar dertlisin?»

— «Yuvam ve yumurtalarım kayboldu.»

Orman yaratıkları bir ağızdan, «Biz yuvanı araırız,» diye cevap verdiler. «Üzülme yuvanı da yumurtalarını da buluruz.»

Hayvanlar dört bir tarafa da-

ğılarak yuvayı aramay başladılar. Kimi yaprakların altına bakıyor, kimi çukurlara giriyordu. Hatta bazıları ağaçların üstünü aramaktaydılar. Nihayet Kirpi, çalılıkların arasına gizlenmiş olan yuvayı buldu. Kuş sevincinden ne yapacağını şaşırmıştı. Hayvanlar el birliğiyle yuvayı yine meşe ağacının üstüne yerleştirdiler. Anne kuş da yumurtalarının üstüne oturdu.

Orman yaratıkları bu kötülüğü yapanın Sam olduğunu anlamışlardı tabii. Birlikte oturup karar verdiler. Sam'ı yakalayıp ne pahasına olursa olsun cezalandıracaklardı. Şimdiye kadar ormanda Sam kadar kötü ruhlu bir yaratık görmemişlerdi.

Hayvanlar etrafa dağılarak Sam'ı aradılar. Bu arada Sam da durumu öğrenmişti. Hele peşinden gelen hayvanları görünce korkuya kapıldı. Koşmaya başladı. Ama bu sefer kurtulamıyacağını anlamıştı. Zira ormanın bütün yaratıkları peşindeydiler. Epey koşan küçük sincap yorulmaya başlamıştı. Yakala-

nacağını düşünürken kulağına bir ses geldi. Bir kenarda duran arkadaşı Tim sesleniyordu.

— «Sam! Sam! Peşimden gel!»

Sam, hemen arkadaşının peşine takıldı. Birlikte koşmaya başladılar. Nihayet güç belâ Judy'nin bahçesine girdiler.

Gürültüyü duyan Judy de evden çıkmıştı. İki sincabın telâşla koştuklarını görünce önemli bir şey olduğunu anladı.

— «Ne var Tim? Ne oldu? Sam, yoksa yine yaramazlık mı ettin?»

Sam, cevap verecek halde değildi. Bir sıçrayışta Judy'nin önlüğünün cebine daldı. Büzülüp oturdu. Bu arada kocaman kuyruğunun dışarıda kaldığının farkında değildi.

Tim, küçük kıza sokuldu. «Judy, arkadaşıma yardım edemez misin?»

Judy, «Olmaz,» diye cevap verdi. «Her halde yine bir kötülük etti. Cezasını çekmesi lâzım.»

Sam, korkudan gizlendiği yerde tir tir titriyordu. Onun bu haline acıyan küçük kız en sonunda razı oldu. «Sana yardım edeceğim, Sam. Fakat bir daha kötülük etmiyeceğine söz vermelisin?»

Judy, Sam'ı alarak odasına götürdü. Bir şişe siyah mürekkeple bir fırça bulup küçük sincabın göğsüne bir benek yaptı. Sam tıpkı arkadaşı Tim'e benzemişti.

Orman yaratıkları Sam'ı aradılarsa da bulamadılar. Sincabı cezalandırmak için her yere baktılar ama Sam ortadan kaybolmuştu. Bunun üzerine onun korkarak ormandan kaçtığına kanaat getirdiler.

Sam'ın aralarında olduğunu tahmin edemediler. Çünkü küçük sincabın göğsünde siyah bir benek vardı. Onu gören arkadaşı Tim sanıyordu. Daha da önemlisi Sam, iyi kalpli, yumuşak başlı bir sincap olmuştu. Kimseye zarar vermiyordu. Bu yüzden kısa zamanda Kuyruğu Uzun Aklı Kısa ismi de unutuluverdi.

SON

DOKTORUNUZ diyorki

Beslenmenize çok dikkat ediniz

SEVGİLİ çocuklar,

Bu sefer sizlere beslenmeden bahsedeceğiz. Vücudumuzun gelişip kuvvetlenmesi için lüzumlu gıdaları almanız gerekmektedir. Her şeyden evvel hangi gıdaların size lüzumlu olduğunu bilmeniz ve buna göre yemek yemeniz lâzımdır. Vücut için lüzumlu besinler şunlardır :

1. Proteinli besinler
2. Nişastalı ve şekerli besinler
3. Yağlı besinler
4. Madenli besinler
5. Vitaminli besinler

1. Proteinli besinler vücudumuzun sağlığını temin eder. Bütün organlarınızın, kaslarınızın, cildinizin, kemiklerinizin ve kanınızın proteine ihtiyacı vardır. En önemli besinler proteinli olanlardır. Hücrelerinizi yenileyen, vücuda giren mikroplarla savaşan yine proteindir. Protein en çok şu gıdalarda bulunur :

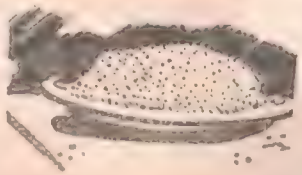

a) Her türlü et, tavuk, balık

b) Yumurta, süt ve peynir

c) Buğday, yulaf, kuru fasulye, bezelye, bakla; fındık, fıstık v.s.

Vücudunuzun sağlam olmasını istiyorsanız her gün et yemelisiniz. Yine günde hiç olmazsa bir yumurta yemeniz gerekir. Bu arada günde en az bir bardak süt içmeyi ihmal etmeyin. Ekmekte de protein vardır. Fakat et, tavuk, balık, yumurta, süt ve peynirde daha fazla protein bulunur. Her gün proteinli besinler almanız lâzım geldiğini unutmayın.

2. Nişastalı ve şekerli besinler vücudun sıcaklığını ve enerjisini temin ederler. Onun için her gün nişastalı ve şekerli besinlerden yemeniz şarttır. En fazla nişasta ve şeker bulunan besinler :

a) Ekmek

b) Makarna, pirinç, şehriye, patates, un

c) Bezelye, kuru fasulye, nohut, vs.

d) Şeker, tatlı, bal pekmez, reçel, şurup.

e) Her türlü kuru meyza (İncir, üzüm, kayısı, vs.)

Her gün nişastalı ve şekerli gıda alınız. Bunu yapmadığınız takdirde proteinli gıdalar vücudun sıcaklığını temine mecbur kalırlar ve asıl vazifeleri olan vücudu koruma ve tamir işine bakamazlar. Bu yüzden de vücudunuz zayıf düşebilir.

3. Yağlar da tıpkı nişasta ve şekerli besinler gibi vücudun sıcaklığını temin ederler. Onun için her gün yağlı besinlerden yemeniz gerekir. Başlıca yağlı besinler :

a) Tereyağ, margarin, zeytin yağ, mısır yağı.

b) Yumurta sarısı. yağlı peynir, kaymak.

c) Yağlı et, fındık, fıstık, ceviz badem v.s.

Her gün yağlı besinlerden yemeniz şart tır.

4. Madenli besinler vücudun iyi çalışmasına ve sıhhatli olmasına yardım ederler. Şimdi sırasıyla en önemli madenleri sayalım :

a) Kalsiyum : Kemikleri ve dişleri sertleştirir adaleleri kuvvetlendirir. Sinirleri sağlamlaştırır. Kalsiyum bilhassa sütte ve yeşil yapraklı sebzelerde bulunur.

b) Fosfor : Kemiklerin ve dişlerin kuvvetlenmesi için kalsiyumun harcanmasına yardım eder. Nişastalı ve şekerli besinlerin vücut ısısını temin etmelerine yardım eder. Fosfor en çok sütte, yumurtada, balıkta, yağsız etlerde, tavukta, soya fasulyesi ve ekmeklerde bulunur.

c) Demir : Kanımızın kırmız yuvarları için lüzumludur. Vücudun canlanmasını temin eder. Yanaklarınıza renk veren de demirdir. En çok yağsız etlerde, kara ciğer, böbrek, yumurta sarısı, yeşil yapraklı sebze, beyaz ekmek, pekmez, kayısı kurusu ve istiridyede bulunur.

d) Iyot : Vücuda canlılık verir. En fazla midye, istiridye, karides, istakoz ve tuzlu su balıklarında bulunur.

5. Vitaminli besinler sıhhatinizi korumaya yarar. Vitaminler sayesinde bir çok hastalıktan korunabilirsiniz. Şimdi belli başlı vitaminlere bir göz atalım :

A vitamini : gözlerinizi ve salgı bezlerinizi korur A vitamini sayesinde soğuk algınlıklarından korunabilirsiniz. A vitamini en fazla koyu yeşil yapraklı sebzelerde, limon, portakal, domates, kara ciğer yumurta sarısı kaşar peyniri, süt, kaymak ve tereyağda bulunur.

B1 Vitamini : Iştahınızı açar, sindirim sisteminizi korur. Kafanızın çalışmasn temin eder. Yorgunluğa mani olur. En fazla et; karaciğer, yürek, tavuk, balık yumurta, yeşil fasulye, bezelye, ekmek, fıstık, fındık ve sütte bulunur.

B2 Vitamini : Vücudun mukavemetini arttırır sağlığınızda büyük rol oynar. En fazla süt, et, yeşil yapraklı sebze, yeşil fasulye, bezelye yulaf soya fasulyesi ve kuru fasulyede bulunur.

C Vitamini : Kan damarlarını ve diş etlerini kuvvetlendirir. Mikroplara karşı vücudu korur. Kesiklerin ve yaraların çabucak kapanıp iyileşmesini sağlar. En fazla limon, portakal, mandalina, turunç, greypfrut, domates, sebze suları, yeşil yapraklı sebzeler, kavun, çilek, böğürtlen, ağaç çileği, patates ve çiğ elmada bulunur.

D Vitamini : Vücudun kalsiyum ve fosforu kullanmasına yardım eder. Böylece vücudun kuvvetlenmesini sağlar. D vitamini sayesinde kemikleriniz ve dişleriniz sağlamlaşır. En fazla yumurta, balık yağı, balık yumurtasında bulunur. D Vitaminini doğrudan doğruya güneşten de alabilirsiniz. Onun için yazın güneş banyosu yapmak çok faydalıdır.

BİLGİ KÖŞESİ

İNSAN VÜCUDUNA AİT RAKAMLAR

- Bir insan vücudu 45 litre suyu ihtiva eder. Bu miktar ise, ağırlığının yüzde 59 unu teşkil eder.
- Bir insan, bütün ömrü boyunca 176.000 saat uyur.
- Hiç gıda almadan bir insan 20-30 gün yaşayabilir. Fakat uykusuzluğa 84 saatten fazla dayanamaz.
- Bir insan, hayatı boyunca 5 ton ekmek, 1,5 ton et; 5 ton patates veya pirinç yemekte ve 99 bin litre mayi içmektedir. Şayet tütün kullanıyorsa, 180.000 sigara içer.
- 70 yaşına gelen bir insanın kalbi, o tarihe kadar 2.900 milyon defa çarpmış ve damarlara 153 milyon litre kan göndermiştir.
- İnsanın vücudunda 25 mumluk bir ampulü birkaç dakika yakacak kadar elektrik kuvveti vardır.
- İnsan vücudu bir saat içinde iki litre suyu kaynatacak kadar hararet kaydeder.

KOVBOYLARIN ŞARKISI NEREDEN GELİYOR?

KOVBOY'lar diyarı Teksas hakkında birçok tanınmış hikâye vardır. Fakat biz bu sayımızda sizlere hiç işitilmemiş birini anlatacağız. Bu, Teksas'ın ıssız ovalarını garip bir müzikle neşelendiren bir kovboyun hikâyesidir.

★

Bugün Teksas'da kovboyların nasıl şarkı söylediklerini herkes bilir.

Fakat Teksasta kovboyların şarkı söylemedikleri günler de olmuştu. O zamanlar Teksas ıssız bir diyardı.

Hikâyemiz, Teksas'a şarkının nasıl geldiğini, kovboy şarkılarının nasıl doğduğunu anlatıyor.

Rio Grande'de kovboyların kampının ateşi etrafında dinliyebileceğiniz bir hikâyemiz var sizlere anlatacak. Bu gün neden Teksas'ta kovboyların şarkı söylediklerini sizlere anlatacak bir hikâya...

★

Bugün Teksasta kovboylar şarkı söyler.

«Yippi Yi... Yippi yah...» diye şarkı söylerler.

Bugün Teksas'ta kovboyların nasıl şarkı söylediğini herkes bilir.

Ama bir zamanlar öyle değildi.

Bir zamanlar Teksas'ta çıt çıkmazdı.

Çok, ama çok zaman önce, kovboylar şarkı söylemezlerdi.

O zamanlar hepsi susardı.

Teksas kovboyları arasında en sessizi de Slim Jim Bran'di.

İşte o sessiz ve eski günlerden bir gün, Slim Jim koca bir sığır sürüsünün çobanlığını yapıyordu.

Uzun, bitmek bilmeyen ve karanlık bir gece basmıştı. Slim Jim yapayalnızdı. Birden, «Keşke ufacık bir ses işitebilsem,» diye düşündü. «Ama sığırları ürkütmeyecek kadar alçak bir ses...»

Slim Jim sığırların bir şeyden ürktükleri zaman nasıl korktuklarını bilirdi. Ürktüler mi, bütün Teksas'a dağılırlardı sonra. Tekrar yakalamak, hepsini bir araya getirmek için bir ay isterdi.

Slim Jim birden çocukluğunda söylediği şakıyı hatırladı. Kelimeleri aklına geldi. Şarkı geldi.

«Bu şarkıyı söyliyebilirim işte,» dedi. «Ufacık bir şarkı da sığırları ürkütmez ya.»

Silm Jim ağzını açtı ve şarkısını söyledi.

Şarkı sığırları uyandırmıştı. Şarkıyı sevmediler de. Tahammül edemediler.

Önce koca kara bir boğa ürktü.

Sonra küçük, sarı bir bu-

Küçüğü, büyüğü birbirini itti itteldi, hepsi birden ürktü. Hepsi birden Teksas'a dağılıverdi.

Slim Jim ve diğer kovboylar sürüyü toplamak için dört bir yana dağıldılar.

Karanlık ormanlara, ısırganlı çöllere, kaktüslü yarlara dağıldılar. Fakat hiçbir şey onları canını acıtmıyordu. Hepsinin ayaklarında deri kovboy pantalonları vardı.

Slim Jim Teksas'ın en iyi ata binen, en iyi kement atan kovboyuydu. Fakat arkadaşlariyle bütün sığırları toplaması onbeş gün sürdü yine de.

İş bitince, diğer kovboylar Slim Jim'e, «Bak arkadaş,» dediler, «artık Teksas'ta şarkı söylemek yok.»

Slim Jim de söylemeyeceğine dair söz verdi.

Bir daha Teksas'ta şarkı söylemeyecekti.

O gece Slim Jim yine sığır sürüsünün başında nöbetteydi.

Issız, karanlık bir geceydi. Slim Jim de yine yalnızdı. Aklına şarkısı geldi. Şarkı durmadan zihnini kurcalıyordu.

Slim jim verdiği sözü tutmak için çok gayret sarf etti. Şarkı söylememek için çok uğraştı. Fakat şarkı aralıksız beynini kurcalıyordu sanki. Hep aklındaydı. Hep aklında.

Slim Jim daha fazla tahammül edemedi. Açtı ağzını, söyledi şarkısını.

Ve sığırlar şarkıyı sevmediler.

Küçük benekli bir buzağı ürktü.

Sonra koca bir kızıl boğa ürktü.

Küçüğü büyüğü, beneklisi beneksizi, hepsi ürktüler. Ürküp bütün Teksas'a dağıldılar.

Slim Jim ve arkadaşları yeniden o çetin yerlere dalmak zorunda kaldılar.

Bu sefer sığırları toplamak için bir bütün ay uğraşmaları gerekti.

Öbür kovboylar Slim Jim'i bir kenara çektiler. «Bak arkadaş,» dediler, «Artık şarkı söylemeyecek burada. Teksas'ta hiç şarkı söylenmeyecek.»

Slim Jim, «Arkadaşlar, ben söz veremem,» dedi. «Issız ovada insan geceleri kendisini

pek yalnız hissediyor. Şarkı durmadan beynimin içinde. Durmadan dönüp duruyor. Dönüp duruyor. Böylece olunca, şarkı söylemeden edemiyorum.»

Derken Slim Jim atını aldı. «Şarkı söylemiyeceğim, diye söz veremem,» dedi. «Onun için ben gidiyorum. Çok uzaklara gideceğim. Gidip de sığırların şarkımdan ürkmeyecekleri bir yer bulacağım.» Ve Slim Jim atını sürdü, gitti.

Yolculuğunun onuncu günü Slim Jim bir nehir kıyısına vardı. Kupkuru bir şehirdi bu. Slim Jim, kuraklığından burasının Rio Grande olduğunu anladı. Teksasta herkes Rio Grande'nin dünyanın en kurak nehri olduğunu pekâlâ biliyordu.

Nehrin yalnız orta yerinde biraz su vardı. Ama bir balığın yüzebileceği kadar bile derin değildi. Balıklar karada sürüklenmek zorunda kalıyorlardı.

Slim Jim balıkların perişan halini görebiliyordu.

«Hım, lezzetli bir balık iyi bir yemek olabilir,» diye düşündü.

Slim Jim balıkçı değildi, kovboydu. Ne balık iğnesi, ne de oltası vardı.

Ama Slim Jim bir şey görmüştü. Su yalnız küçük balıkları saklıyabiliyordu. Büyükleri, yarı vücutları dışarda, sürükleniyorlardı.

Slim Jim kovboydu ve iyi kement atardı. Teksas'ın en iyi kement kullanan adamıydı. O da kemendine asıldı...

Ve bir balık yakaladı.

Slim Jim nehir kenarında kamp kurup balığını pişirdi.

Nehrin yanı başında o kadar yalnızdı ki. Slim Jim'in şarkısı yine aklını kurcalamaya başlamıştı. Açtı ağzını söyledi şarkısını. O şarkıyı söyledi. Hem şarkısı Rio Grande'nin balıklarını ürkütmedi de. Bir tek balık bile ürkmedi.

Slim Jim, «Burası tam bana göre yer,» dedi. «Ben burada kalmalı, balıkçı olup, şarkı söylemeliyim.»

Slim Jim böyle dedi — deri kovboy pantalonunu çıkardı. Balıkçı adamın böyle pantalona ihtiyacı yoktu ki. İndi nehrin kenarına. Balık tuttu. Şarkı söyledi.

Ama Slim Jim balık tutar, şarkı söylerken, Teksas'ta işler karışmıştı.

Öbür kovboylar Slim Jim'in şarkısını unutamıyorlardı. Şarkı akıllarından çıkmıyordu bir türlü. Dillerde do-

lanıp duruyordu hep.

Kendilerini tutamıyor, söylüyor da söylüyorlardı şarkıyı.

Sığırlar ise şarkıyı sevmiyordu. Tahammül edemiyorlardı şarkıya.

Koca bir sarı boğa ürktü.

Beyaz küçük bir boğa ürktü.

Küçüğü, büyüğü, beneklisi, beneksizi, hepsi birden ürktüler. Ürküp de bütün Teksas'a dağıldılar.

Kovboylar bütün bir ay peşlerinden koştu. Fakat bir türlü sığırları toplayıp bir araya getiremiyorlardı.

Derken Pecos'lu Cactus Pete konuştu.

«Arkadaşlar,» dedi, «yardıma muhtacız. Slim Jim Teksasın en iyi kovboyuydu. Sığırları toplamak için onun yar-

Öbür kovboylar da bu fikri onayladı.

Bu sefer Slim Jim'i bulmak için düştüler yollara.

Bütün Teksas'ı aradılar.

Teksas kazan, onlar kepçe, süre süre atlarını geldiler Rio Grande denen nehre.

Jim'i işte orada, kıyıda balık avlarken buldular.

Ona, «Slim Jim,» dediler, «sığırların tümü Teksas'a dağıldı kaçtı. Hepsini toplayıp bir araya getirmeliyiz. Yoksa koca Teksas mahvolacak, batacak. Sığırları toplamak için sen bize yardım etmelisin Slim Jim.»

Slim Jim nehre sırtını döndü.

Sesi çın çın öttü.

«Slim Jim atlıyarak atına, sığırların hepsini sokacak ağılına,» diye gürledi. «Sizler de gelin bakalım peşimden.»

Ve Slim Jim düştü sığırların peşine. Bütün Teksas'a dağılan sığırların.

Ama balıkçılık yaparken çıkardığı deri pantalonunu giymeyi unutmuştu ayağına. Bütün çölün dikenleri battı bacağına. Slim Jim yine de sürdü atını. Bir an bile çıkarmadı gıkını.

Ve dikenlerin acısını duydu bacaklarında. Slim Jim bastı feryadı : «Yip.»

Kaynana dilleri de dalayınca Slim Jim'in bacaklarını, yine bastı feryadı : «Yippee.»

Kaktüsler daladı bacağını. Yine bastı feryadı : !Yah.»

Hepsinin acısını birden duyunca bacaklarında, acı acı inledi Slim Jim ovada : «Yippee Yah, Pippee Yeh.»

Slim Jim dört bir yanını dolaştı Teksas'ın. Sesi hür, gür, çın çın öttü : «Yippe Yah... Pippee Yeh.»

Slim Jim'in atını sürdüğü her yerde sığırlar onu işitti. Ürküp de bütün Teksas'a dağılan sığırlar. Slim Jim'in çıkardığı ss bu sefer hoşlarına gitti. Ürküp koşmaktan vaz geçtiler, durup hep birden Slim Jim'in «yip» lerine, «yippee» lerine, «yah» larına, «yeh» lerine kulak verdiler.

Derken Pecos'lu Kaktüs Pete konuştu. «Slim Jim,» dedi, «sığırlar bu yippee yah» seslerini pek beğendi.»

Bütün kovboylar da bir ağızdan, «Aman Slim Jim,» dediler, «Yine çıkar sen o - sesi. Sığırlar bunu pek beğendi.»

Slim Jim de deneni yaptı. Aynı sesleri çıkardı. Bir daha söyledi. Derken bir şarkı düzüverdi.

Yippee Yah. Yippee Yeh... Yippee...

Bütün kovboylar durup onu dinlediler. Jim'in yeni şarkısını sevip pek de beğendiler. Hepsi ona uyup, eşliğinde, bir

ağızdan şarkıyı söylediler.

«Yippee Yah.... Yippee Yeh... Yippee...»

Sığırlar da yeni şarkıyı sevdi.

Koca boğalar sevdi.

Mini mini boğalar sevdi.

Küçüğü, büyüğü, beneklisi, sarısı sevdi, durup da şarkıyı dinledi.

Böylece Jim ve öbür kovboylar etraflarını kuşatıverdi.

Teksas'da hayvanların büyük isyanı da işte böyle sona erdi.

İşte bundan bugün de kovboylar Teksas'ta aynı şarkıyı söyler.

«Yippee yah,» der.

«Yippee Yeh,» der.

Bugün de Teksas'ta Slim Jim'in şarkısı söylenir.

SON

NE ŞÜPHE?

Kunduracıda müşteri sordu :

— Ayakkabılarınız güzel. Fakat uzun müddet dayanır mı acaba?

— Ondan hiç şüphe etmeyin! Bizden ayakkabı alanların hiç birisi bir daha gelmedi.

ÇOK AÇ

— Demin buraya bir adam gönderdim. Bu adam açlıktan kıvrandığını, yiyecek bir şeyi bulunmadığını söylüyordu. Geldi mi?

— Evet, dedi.

— Hesabı ne kadar?

— 3 lira!

— Ne yedi?

— Bir şey yemedi efendim. İki bira içti, bir paket sigara aldı!

DENGE

Öğretmen, Acar'a sordu :

— Sabah olunca halkın bir kısmı bir tarafa, bir kısmı bir tarafa gidiyor; acaba neden?

Acar, ellerini oğuşturarak :

— Efendim, dedi, Hepsi aynı tarafa gitseler, dünyanın dengesi bozulur da ondan!

TAVŞAN KALULU'DAN
HİKÂYELER

Çakal ve yağ dolu çömlek

TAVŞAN Kalulu ve Çakal arkadaştılar. Zaten ikisi de aynı köyde oturuyorlar. Bir gün Kalulu, Çakala, «Biliyor musun,» dedi. «Biz karnımızı iyi doyuramıyoruz. Lüzumlu miktarda yağ yemiyoruz. Halbuki yağ yemek lâzımdır.

Çakal içini çekti. «Zaten yiyecek yağımız da yok.»

Kalulu, «Ben yağ bulabilirim,» diye güldü.

— «Bu işi nasıl yapacaksın, Kalulu?»

Kalulu anlatmaya başladı. «Her gün bu yoldan bir araba geçiyor. Bu arabada çömleklerle yağ var. Ben çıkıp yola yatacağım. Arabadaki adamlar beni görünce ölmüş olduğumu sanacaklar. Onun için beni arabaya alacaklar. Yani akşam yemeğinde yiyeceklerini sanarak beni de yağ çömleklerinin yanına bırakacaklar.»

Çakal iyice meraklanmıştı. «Anlıyorum! Fakat yağı nasıl alacağız?»

— «Ben arabadan bir çömlek yağ alıp aşağıya atarım.»

Çakal, sevinçle, «Aman ne iyi!» diye bağırdı. «Mükemmel!»

Birlikte yola çıktılar. Kalulu hemen yolun ortasına yatarak gözlerini kapadı. O haliyle ölü bir tavşandan farksızdı.

Atlı araba uzaktan gözüktü. Adamlardan biri, «Durun!» diye bağırdı. «Arabayı durdurun! Yolda ölü bir tavşan var!»

Diğer adamlar bir ağızdan sordular. «Peki bu ne işe yarar?»

— «Neye mi yarar? Şimdi onu arabaya alırız. Eve gidince de güzelce pişirip yeriz.»

Adam Kalulu'yu yerden kaldırıp arabaya attı. Sonra araba tekrar yola koyuldu.

Kalulu, usulca doğrularak arabanın içindeki yiyeceklere baktı. Büyük bir çömlek yağ gördü. Bunu hemen itip yola attı. Adam-

lar tavşanın çömleği attığını görmemişlerdi. Sonra Kalulu usulca arabadan atladı. Araba yoluna devam etti.

Bu arada Çakal da düşünmüş ve, «Ben de yola yatayım bari,» demişti. «Böylece bir çömlek yağ da ben temin ederim.»

Bu yüzden Çakal yola yattı.

Arabadaki adamlardan biri, «Durun!» diye haykırdı. «Yolda bir çakal yatıyor.»

Diğerleri bir ağızdan sordular. «Ölmüş mü? Hakikaten ölmüş mü?»

Adam, «Bilmiyorum,» diye cevap verdi ve elindeki kocaman sopayla çakala vurdu.

Çakal can acısıyla bağırarak eradan kaçtı.

Sonra Kalulu elinde yağ çömleğiyle gözüktü. İki arkadaş oturup yağı yemeye başladılar. Ama tavşan çakalın fazla tereyağ yemesini istemiyordu. Zira çömlekteki yağı tek başına bitirmek niyetindeydi. Bu yüzden çakalı kandırmaya çalıştı.

— «Çakal kardeş fazla yağ yersen hasta olursun.»

Fakat Çakal yağdan hoşlanmıştı. «Hayır, hayır, bana bir şey olmaz.»

— «Yanılıyorsun Çakal kardeş. Şimdi yat uyu. Uyandığın zaman ağzında iri bir parça yağ bulursan hasta olduğun anlaşılır.»

Çakal, Kalulu'nun sözlerini dinliyerek uyumaya karar verdi Bir kenara uzandı. Çakal uyur uyumaz Kalulu usulca yanaşıp onun ağzına iri bir parça yağ soktu.

Bir müddet sonra Çakal uyandı. Ağzında iri bir parça yağ olduğunu fark edince, «Kalulu ben çok hastayım,» diye inledi. «Çok... Çok hastayım. Onun için artık yağ yiyemiyeceğim.»

Bunun üzerine Kalulu, çömlekteki bütün yağı tek başına yiyip bitirdi. Sonra katıla katıla gülmeğe başladı.

[illegible]

ATATÜRK

[illegible]

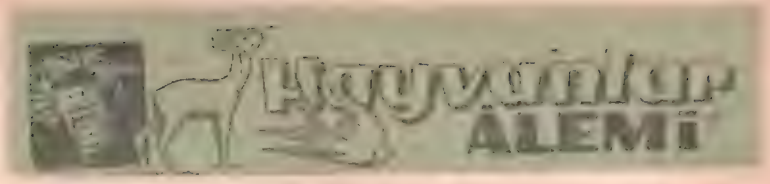
Hayvanlar
ALEMİ

Karınca deyip geçmeyelim

PEK önem vermediğimiz bu küçük yaraıkların son derece ilgi çekici hayatları vardır. Karıncaların 2000 den fazla cinsi mevcuttur. En fazla rastlananları siyah ve kırmızı karıncalardır.

Karıncanın vücudu üç kısımdan meydana gelmiştir. Başında antenleri bulunur. Bu antenler sayesinde karıncalar duyarlar. 6 ayakları vardır. Çok çalışkan olan karıncalar bir arada yaşarlar. Her karınca kendisine düşen ödevi yapar. Bir yuvada bir kraliçe karınca, erkek karıncalar ve işçi karıncalar bulunur. Kraliçenin vazifesi yumurtlamaktır. İşçi karıncalar yumurtalara bakıp çıkan yavruları besledikleri gibi diğer işleri de görürler. Dışarıdan yiyecek getirmek, yuvayı temiz tutmak ve lüzumunda düşmanlara karşı savaşmak işçi karıncalara düşer.

Biz ancak karınca yuvalarının ağzını görürüz. Fakat karıncaların yuvaları hakkında fikrimiz yoktur. Aslında karıncaların yer altında metrekarelerce yer altında yuvaları vardır. Yuvalarda türlü türlü koridorlar, geçitler ve odalar bulunur. Bazı odalarda küçük yavrular büyütülüp beslenir, bazıları ise erzak deposu olarak kullanılır. Karıncalar yaprak bitlerini çok severler. Bunları yakalayıp yuvalarına indirerek hususi odalara yerleştirirler. Yaprak bitlerinin çıkardığı şekerli usareyi emerler. Yani yaprak bitlerini inek gibi sağarak onların çıkardığı şekerli suyla beslenirler. Yaprak bitlerinden istifade etmek isteyen karıncalar onlara iyi bakarlar. En sevdikleri bitkileri bulup yuvaya taşır ve yaprak bitlerine yedirirler.

Karıncalar her türlü bitkisel ve hayvanî gıdaları yerler. Ölmüş bir tırtıl veya solucan karıncalar için bir gıda kaynağıdır. Bu arada sadece buğday, arpa gibi şeyler yiyen karıncalar da vardır. Yuvaya hücum edildiği zaman görevli karıncalar savaşa girişirler. Bunların kavga sırasında yemek yemelerine imkân yoktur. Bu yüzden diğer karıncalar yaprak bitlerinden bal emerek savaştan çıkan karıncalara yaklaşırlar. Bir yere tutunup baş aşağı dururlar. Vakit kaybetmek istemeyen diğer karıncalar da onların ağzından balı emerek karınla-

rını doyururlar. Bazan yavru karıncalar da aynı şekilde beslenirler.

Karıncaların insanlara zararı yoktur. Hatta bazı zararlı böcekleri ortadan kaldırdıkları için faydalı sayılırlar. Yalnız bildiğimiz karıncalardan başka tehlikeli cinslerde mevcuttur. Meselâ Afrika'da yaşayan Asker Karıncalar bu gruba girerler. Bu karıncalar son derece tehripkârdır. Milyonlarca karıncanın bir araya gelerek çiftliklere hücum ettikleri görülmüştür. Bunlar buldukları her türlü bitkiyi ve hayvanı yerler. Bir çiftlikte bir ata hücum eden karıncalar hayvanı diri diri yemiş ve on iki dakika sonra atın sadece iskeleti kalmıştır. Üstelik bunlarla mücadele etmek de hemen hemen imkânsız gibidir. Asker karıncalar hendekleri bile aşmaktadırlar. Milyonlarca karıncadan meydana gelmiş sürü bir hendekle karşılaşınca kopardıkları yapraklara binerek sudan geçmeyi dener. Bunda muvaffak olamadıkları takdirde karıncaların bir kısmı kendilerini suya atarak ölürler. Geride kalanlar onlara basarak karşıya geçer. Asker karıncaların yaklaştığını duyan yerliler çiftliklerini bırakarak kaçarlar. Bu arada karıncalar geride kalan bitki, meyva, yiyecek, ve hayvanları hemen yiyip bitirirler.

Bu karıncalar sadece ateşten korkmaktadırlar. Zira ateşten geçememektedirler. Karıncaların yaklaştığını gören bazı yerliler, otları tutuşturarak onları geri çevirmeye teşebbüs ederler. Fakat bir hayli akıllı olan karıncalar biraz uzaklaşıp bazan saatlerce, hatta günlerce ateşin sönmesini beklerler. Şimdiye kadar Asker Karıncalarla yapılan mücadele iyi bir netice vermemiştir.

BUNU DUYDUNUZ MU?

DENİZLERİN EN BÜYÜK HAYVANI

Deniz yaratıkları içinde en küçük hayvanlar plânktonlardır. Plânktonlar daha ziyade tuzlu sularda yaşarlar. Umumiyetle denizlerde görünürler. Diplerde yaşayan bu hayvanları gözle görebilmek çok zordur.

İLK HAYVANAT BAHÇESİ

İlk defa olarak hayvanat bahçesi kuran millet Çinlilerdir. M. Ö. 1100 yılında kurulan bu hayvanat bahçesinde, o zamanlar yaşamış bulunan garip yaratıkların kalıntıları, bugün bile orada bulunmaktadır.

TÜRKLER İÇİN NELER SÖYLÜYORLAR

Ummetimin idaresi en sonunda Türklerin eline geçecektir.

Hazreti Muhammed

Avrupa'da hiçbir asker yoktur ki, müdafaada Türklerle mukayese edilbilsin. Misâl olarak Çanakkale'yi hatırlatmak isterim. Orada bizim gemi ateşlerimizle büyük zayiata uğrayan birlikler Türk olmasaydı, yerlerinde kalamazlardı. Oysa ki Türkler, muharebe müddetince yerlerinden kıpırdamadılar...

General Towsend

Bütün Türkler bir ordu, katılmayan kaçaktır.

Ziya Gökalp

Türklerin yegâne sevdikleri şey hatır, hakikattir.

William Pitt

Bu vatan, bu toprak altında sıradağlar gibi yatanlarındır.

Orhan Şaik

Türklerin uşakları bile efendidir.

Mme. de Recamlar

Türklerin yurdu efendiler, kahramanlar ve şehidler diyarıdır.

Lamartin

Yücelik Türk'de başlar, Türk'de biter.

Ali Şir Nevai

Kılıcı insafsız bir maharele kullanan Türk eli, mağlup ettiği insanların yarasını sarmakta da ustadır.

Lord Byron

Türk askeri cesaret ve feragatin dünya çapındaki sembolüdür.

General Ridway

Kunuri'de kızıl çemberi yarmağa muvaffak olan Türk Birliği, tarihe altın bir sahife daha ilâve etmiştir.

General Vyman

Oyuncaklar

Oya, salıncağa binmiş. Noktaları birleştirince Oya'nın elbisesi ortaya çıkacak. İsterseniz bu resmi renkli kalemlerle boyayabilirsiniz.

Çizgileri birleştirdiğiniz zaman oyuncak ayı ortaya çıkacak. İsterseniz bunu boyayabilirsiniz.

Periler diyarında Saklambaç. Cüceler küçük periyi arıyorlar. Onlara periye Onlara periye giden yolu gösterebilir misiniz?

AMERİKANVARİ BİLMECELER

Mutsuzluk Ekmeği

Hikâye

VAKTİYLE bir fırıncı vardı. O iyi kalpli bir insan değildi. Ekmekler iyi olmadığı zaman fena halde hiddetlenirdi. Ekmekleri kaptığı gibi pencereden aşağıya atardı. Fırıncının karısıyla çocukları ondan çok korkarlardı doğrusu.

Bir gün ekmekler yine iyi pişmemişti. Fena halde sinirlenen fırıncı söylenip duruyordu. O sırada pencereden küçük bir peri girdi. Fırıncıya yaklaşarak, «Ben senin fırınında oturmak istiyorum,» dedi. «Sen ekmek yaparken ben fırında yaşayacağım. Hem o zaman ekmeklerin çok lezzetli olacak. Yalnız bunları yememen lâzım.»

Fırıncı hayretle sordu. «Neden kendi yaptığım ekmekleri yemiyecek mişim sanki?»

— «Yememen lâzım. Çünkü bunlar mutsuzluk ekmeği olacak. Ekmekleri herkes beğenecek. Kadınlar fırınına koşup bu ekmeklerden satın alacaklar. Ama bunları yiyenler çok üzülecekler. Hiç biri rahat edemiye-

Küçük peri fırına girip o- [illegible] Fırıncı da ekmek yapmaya başladı. Hakikaten ilk defa ekmekler güzel piştiler. Kabukları altın gibi bir renk aldı. Ekmekleri arabasına koyan fırıncı teker teker müşterilerini dolaşmaya başladı.

Ayakkabıcı Mr. Ay'ın karısı da fırıncıdan bir ekmek aldı. Bunu götürüp masaya bıraktı.

İşini bitirip dönen Mr. Ay, «Karnım çok aç!» diye haykırdı. «Bugün güzel ayakkabılar yaptım. Çok neşeliyim. Hem bir sürü insan benden ayakkabı aldı.» Sonra ekmekten bir dilim kesip yedi. Birdenbire suratı asılıverdi. «Hayır, hayır, ben mutsuz bir insanım. Yaptığım ayakkabılar hiç de güzel değil. Karımla çocuklarımı da sevmiyorum. Bu evden nefret ediyorum. Çok bedbahtım!»

Mr. Lev, balıkçıydı. Mrs. Lev o gün fırıncıdan ekmek aldı. Bunu götürüp masanın üstüne bıraktı. Yemeğe gelen balıkçı masanın başına otururak, «Çok mutluyum,» diye güldü. «Çünkü kocaman bir balık tuttum. Nehirde daha bir sürü büyük balık var. Eşim çok iyi bir kadın. Çocuğum da iyi ahlâklı. Çok mutluyum.»

Sonra ekmekten bir lokma koparıp ağzına attı. Birdenbire

kaşları çatıldı. «Hayır, hayır, karım hiç de iyi değil. Çocuğum da terbiyesiz. Kimse balıklarımı satın almak istemiyecek. Zaten nehirde de büyük balık kalmadı. Çok mutsuzum.»

Mr. Baf terziydi. Mr. Baf'ın karısı fırıncıdan bir ekmek aldı.

Yemeğe gelen terzi sofraya otururak, «Ben çok mutlu bir insanım,» diye gülümsedi. «Çünkü bugün güzel bir ceket diktim. Kral da kendisine bir ceket yapmamı istedi. Bunu da diktim. Favkalâde güzel bir ceket oldu. Cekete renk renk çiçekler işledim. Çok güzel bir eşim ve iki kızım var. Evim rahat... Bahçemdeki çiçekler eşsiz.»

Terzi bir lokma ekmek yedi. Birdenbire yüz allak bullak oldu. «Kral kendisine bir ceket dikmemi istedi. Ama ceket hiç de iyi olmadı. Kral bana çok kızacak. Belki de beni öldürtür. Eşim bir zamanlar güzeldi ama artık çirkinleşti. İki kızım var. Onlar da güzel değil. Kimse onlarla evlenmek istemiyecek. Evimde rahat edemiyorum. Bahçemdeki çiçekler de çirkin.»

Mr. Ay, Mr. Lev ve Mr. Baf, yoldan geçen fırıncıyı gördüler. Fırıncı son derece neşeliydi. Çünkü bütün ekmeklerini satmıştı. Hem kendisi bu ekmeklerden yememişti. Onun için mutluydu.

Mr. Ay, Mr. Lev ve Mr. Baf, «Biz çok dertliyiz,» diye düşündüler. «Halbuki şu fırıncı ne kadar neşeli. Biz kederliyken o nasıl sevinebilir? En iyisi gidip fırıncının evini yakalım.»

Üçü birden evlerinden fırlıyarak fırına koştular. Hemen fırıncının evini tutuşturdular.

Ev tutuşunca kötü peri de fırından çıkıp kaçtı.

Peri kaçar kaçmaz üç adamın neşesi yerine geldi. Birbirlerine bakarak, «Biz neden zavallı fırıncının evini yakıyoruz?» dediler. «Biz çok mutluyuz. Fırıncının da mutlu olmasını istiyoruz. Neden onun evini yakmaya kalkıştık?»

Koşup kovalarla su getirerek ateşi söndürdüler. Fakat evin bir kısmı yanmıştı. Bu yüzden üç adam fırıncıya yeni bir ev yaptılar. Üstelik bu eskisinden daha güzel oldu. Gözü korkan peri de bir daha fırına gelmedi.

Fırıncı eskisi gibi ekmek yapmaya devam etti. Ekmekler bazan iyi bazan fena oluyordu. Ama fırıncı artık hiddetlenmiyordu. Kendi kendine, «Ekmek bazan iyi, bazan fena olur,» diye gülüyordu. «Aynı şekilde bazı günler iyi bazı günler kötü olur. Ama biz mutluysak günler tatlı geçer. Ekmekler de bize lezzetli gelir.»

Artık herkes fırıncıdan ekmek alıyordu. Ekmekler bazan iyi bazan kötü oluyordu. Fakat kimsenin buna aldırış ettiği yoktu. Çünkü hepsi mutluydular.

Bir Padişahın üç oğlu

VAKTİYLE bir padişahın üç oğlu varmış. Bir gün en büyüğü dağlara ava çıkmış, yolunu kaybetmiş. Gide gide bir köye varmış. Köyün kenarından bir dere geçermiş. Derenin kenarında bir kocakarı otururmuş, yumurta yıkıyormuş. Padişahın oğlu hemen kocakarıya :

— «Kocakarı kocakarı beni bu gece misafir eder misin?» diye sormuş. Kocakarı :

— «Ay oğlum!.. Bir evim var, kafam içerde, ayaklarım dışarda.» diye cevap vermiş.

Padişahın oğlu, hemen cebinden bir avuç altın çıkarıp kocakarıya vermiş. O zaman kadın :

— «Ay oğlum!.. Evim de var, atın için ahırım da var» demiş.

«Eve gitmişler. O gece yatmışlar. Sabahleyin kalkınca padişahın oğlu bir çan sesi işitmiş. Kocakarıya sormuş :

— «Bu nedir?» diye.

Kocakarı anlatmış :

— «Oğlum!.. Burada bir kız var. Hergün böyle çan çalarak gençleri toplar, bir soru sorar. Bilmezlerse kellelerini keser.»

Oğlan bunu duyunca :

— «Ben o kızın yanına gideceğim teyze.» demiş.

Kocakarı :

— «Aman oğlum yapma, etme gitme.» dediyse de dinlememiş. Delikanlı gider oraya. Kız bir soru sorar. Bilemez. Kız :

— «Alın bunu da» der.

Hemen kafasını keserler.

Padişahın büyük oğlu avdan dönmeyince, sarayı bir telâş alır.

Birgün ortanca kardeş : «Ağabeyim gelmedi, mutlaka başına bir kaza geldi» diye onu aramağa çıkar. O da köye uğrar. Aynı kocakarı, yine dere kenarında yumurta yıkıyormuş. Şehzade evine misafir olmak istemiş; yine :

— «Ay oğlum!.. Atlar bir iken ikileşti. Ahırı yıkacaklar.» demiş.

Fakat oğlan bir avuç altın verince, dayanamıyarak evine götürmüş. Sabahleyin yine çanlar çalmış. Oğlan sormuş :

— «Nine bu ne?»

— «Ay oğlum!.. Burada bir kız var. Bütün delikanlıların başını yer. Sakın oraya gitme.»

Ortanca kardeş dinlemiyerek gider. Kız ona da bir soru sorar. Bilemez. Onun da başını keserler.

Nihayet küçük kardeş : «Ağabeylerim gelmediler, acaba nerede kaldılar?» diye yola çıkar. Gele gele yine bu köye gelir. Aynı kocakarı, yine dere kenarında yumurta yıkıyormuş. Çocuk misafir olmak isteyince ona da :

— «Ay oğlum!.. At bir iken iki oldu. Iki iken üç oldu. Ahırı yıkacaklar.» demiş.

Fakat ondan da biraz para alınca, hemen evine götürmüş. Sabahleyin uyanınca küçük kardeş de o çan seslerini duymuş, hemen :

— «Nine!.. Bu çanlar da ne oluyor?» diye sormuş. Kocakarı :

— «Ay oğlum!.. Burada bir kız var. Bütün gençlerin başını yedi. Gençliğine yazık olur, sakın sen gitme.» demiş.

Fakat oğlan dinlemiyerek yürümüş gitmiş. Merdivenden çıkarken bir adam, oğlanın kulağına birşeyler fısıldamış. Oğlan içeriye girince kız demiş ki :

— «Altın hisardan ne haber?» Oğlan da :

— «Aç kapın, göreyim, altın hisarın cevabını vereyim.» demiş.

Yanındakiler bu sözleri alkışlamışlar. Peri kızının sualini bildiği için, bu iki genci evlendirerek kırk gün kırk gece düğün yapmışlar.

● MILLÎ his ile dil arasındaki bağ çok kuvvetlidir. Dilin millî ve zengin olması, millî hissin gelişmesinde başlıca tesirdir. Türk dili, dillerin en zenginlerindendir. Yeter ki dil şuurla işlensin. Ülkesini, yüksek istiklâlini korumasını bilen Türk milleti, dilini de yabancı diller boyunduruğundan kurtarmalıdır.

ATATÜRK

● Bazen korku tehlikeden değil, aksine tehlike korkudan doğar.

● İyi düşünmek, iyi söylemek ve iyi kapmak aklın üç hüneridir.

Çocuğunuza okutacağınız en faydalı kitaplar
BÜYÜK TÜRK ROMANLARI SERİSİ ' dir

ŞAFAK SÖKERKEN — Oğuz ÖZDEŞ

Birinci Dünya Savaşında Rusya'da, Kafkasya'da ve nihayet Kurtuluş Savaşında Anadolu'da geçen casusluk ve kahramanlık romanı... Korkunç Sibirya ve Rus stepleri. Akıcı bir üslup. Şâhâne bir mevzu... (Ikinci Basılış — Fiatı 4 lira)

VATAN BORCU — Oğuz ÖZDEŞ

Birinci Dünya Savaşında Yunanistan'da, Türk, Ingiliz ve Alman casusları arasında geçen ve Çanakkale Zaferini kanlariyle yazan ÜMİT'in ve binlerce Mehmetçiğin romanıdır. Okumaya başladıktan sonra, elinizden bırakamıyacaksınız. (Ikinci Basılış, Fiatı 5 Lira)

DAĞ BAŞINI DUMAN ALMIŞ — Oğuz ÖZDEŞ

Türk milletinin ölmezliğine inanı sarsılmayan ve Kurtuluş Savaşını kanıyla kazanan kahramanların bu eşsiz romanı And Film tarafından filme alınmıştır. Mevzuu, Atatürk'ün Samsun'a ayak bastığı 19 Mayısda başlar ve Cumhuriyeti nilân edildiği gece sona erer. «Dağ Başını Duman Almış» 4 sene, 5 ay, 10 gün süren o devrin, acılarını içinde geçen, heyecan dolu bir eserdir. (Ikinci Basılış, Fiatı 5 lira)

KARTAL BAŞLI KADIRGA — Oğuz ÖZDEŞ

Bir zamanlar Akdeniz sahillerini korkudan titreten büyük Türk denizcisi Turgut Reis'in hayatını ve maceralarını bir film gibi hareketli sahnelerle gözlerinizin önünde canlandıracak, Turgut Reis'le birlikte o günleri adeta yaşıyacaksınız. (Fiatı 5 lira)

YAVUZ'UN PENÇESİ — Oğuz ÖZDEŞ

Ömrü savaş meydanlarında geçen ulu ve azametli Türk hükümdarı Yavuz Sultan Selim'in iftiharla okuyacağınız hayatı ve kahramanlıkları... (Fiatı 5 lira)

OĞUZ HAN — Oğuz ÖZDEŞ

Oğuz Han Destanı ile adı efsaneleşen büyük Türk Yabgusu Mete Han'ın hayatını, cenklerini ve kahramanlıklarını dile getiren ve okuyanların kalplerini ateşle dolduran roman. Kitapta müellifin renkli fotoğrafı ve biyoğrafisi vardır. (Fiatı 5 lira)

SARI BENİZ — Aptullah Ziya KOZANOĞLU

Türk tarihinde Düzmece Mustafa adıyla anılarak kargaşalıklara sebep olan bahtsız şehzadenin acıklı alın yazısı.

(Beşinci Basılış, Fiatı 5 lira)

BOZKURTLARIN ÖLÜMÜ — Nihal ATSIZ

Bu son derece heyecanlı romanda, cedlerimizin, her yanı düşmanla çevrili anayurttaki kahramanlık menkıbelerini, düşman entrikalarına karşı koyuşlarını ve ülkeler fethedişlerini okuyacaksınız.

(Beşinci Basılış, Fiatı 6 lira)

BOZKURTLAR DİRİLİYOR — Nihal ATSIZ

Birçok bakımlardan bu romanı, Bozkurtların Ölümü'nün devamı sayabiliriz. Türklerin sonsuz kahramanlıklarını canlandıran bu roman, sizi heyecanla sürükliyecektir. (Beşinci Basılış, Fiatı 4 lira)

ALPASLAN — Enver Behnan ŞAPOLYO

Anadolu fatihi Alp Aslan'ın kahramanlık dolu hayatını hikâye eden bu romanı iftiharla okuyacak ve zevkle takip edeceksiniz. Alpaslan her Türk gencinin okuması gereken bir kitaptır.

(Üçüncü Basılış, Fiatı 4 lira)

YAYLA GÜLÜ — Enver Behnan ŞAPOLYO

Enver Behnan Şapolyo'nun en sevilen eserlerinden biri olan YAYLA GÜLÜ, Orta Asya'daki Türklerin kahramanlıklarını canlandıran, güzel ve akıcı bir romandır. (İkinci Basılış, Fiatı 4 lira)

SİLAH ARKADAŞLARI — M. Atilla AYKUT

İstiklâl Savaşında geçen bir kahramanlık hikâyesinin ve o devrin acıları ve mihnetleri içinde yaşanan maceraların heyecanlı romanı. (Beşinci Basılış, Fiatı 5 lira)

GENÇ OSMAN — Ragıp Şevki YEŞİM

Osmanlı padişahları içinde en bedbahtı sayılan Genç Osman'ın bir yeniçeri ihtilâli ile tahttan indirilişini ve sonra boğuluşunu akıcı bir üslûpla anlatan roman. (Fiatı 4 lira)

KÜÇÜK FEDAİLER — Fikret ARIT

İstiklâl Savaşı sırasında ve Gaziantep müdafaasında büyük yararlık gösteren iki Türk çocuğunun gurur ve iftihar duyarak okuyacağımız maceraları... (Fiatı 2,5 lira)

BEYAZ ATLI SİPAHİ — Ragıp Şevki YEŞİM

Tuna boylarında dolu dizgin at koşturan Türk akıncılarının gurur ve iftiharla okuyacağımız binbir kahramanlığı... (Fiatı 6 lira)

FAYDALI bilgiler

BALINA AVCILIGI

Ondokuzuncu Asırda balina avlamak için yelkenli gemilerle denize açılan avcılar birçok zorluğa katlanırlardı . . .

Balina gözükünce, büyük kayıklar, filikalar indirilir ve usta avcılar mızrak ve zıpkınlarla balinaya saldırırlardı.

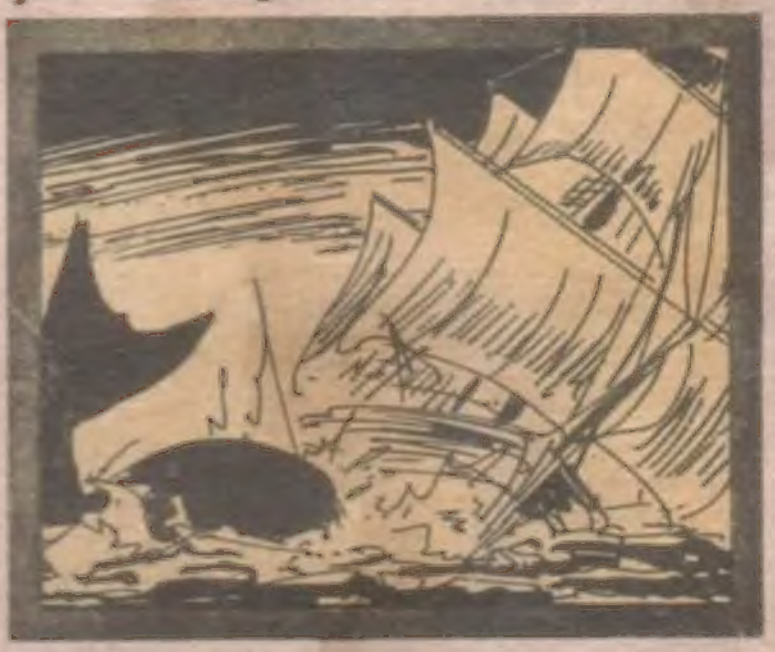

Balina avlamak için yapılan gemilerin çok sağlam olması lâzımdı. Çünkü yaralanan balinalar gemilere saldırabilirdi.

Avcılar balinaları kovalarken, birçok yeri keşfetmişler, bazan da Kutupların amansız buzları arasına sıkışıp kalmıştır.

Balinaların yağından çok istifade edilir. Balinadan alınan bazı maddeler levantalara konulur, güzel kokular yapılır.